

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JILL RAMSOWER

A Pride & Prejudice
Mafia Duet

Book 2

Silent
PREJUDICE



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Jill'in](#)

[Kitapları](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Sosyal](#)

[Medya & Web Sitesi](#)

[Sonsuza Dek Yalan Örnek Bölüm](#)

Silent
PREJUDICE
JILL RAMSOWER

Sessiz Önyargı bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2021 Jill Ramsower

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Basılı Baskı ISBN: 9781734417289

Kapak Modeli: Holly Ardron Fotoğrafçı:
Nicole Jopek



Vellum ile oluşturuldu

JILL RAMSOWER TARAFINDAN YAZILAN KİTAPLAR

VAHŞİ GURUR DÜETİ

Vahşi Gurur
Sessiz Önyargı

BEŞ AİLE SERİSİ

Sonsuza
Kadar Yalan
Asla Gerçek
Kan Her
Zaman
Sadakatlerin Yattığı
Yer İmkansız
İhtimaller Mutlak
Sessizlik Mükemmel
Düşmanlar

FAE OYUNLARI SERİSİ

Gölge Oyunu
Alacakaranlık
Kuşatması
İhanetin Gölgeleleri
Hiçlikten Doğan
Geceyarısının
Sonu

Rah Rah'a:

Dalga geçmeyi, tartışmayı veya münakaşa etmeyi tercih edeceğim kimse yok çünkü aramızdaki her kelime sevgi dolu bir yerden söyleniyor.

Romantizm geçici olabilir, ama ruh kardeşleri sonsuza dek kalıcıdır.



CHAPTER 1

"NE OLDU BÖYLE?" NEVIO DERİN NEFESLER ARASINDA SORUYOR. "YETİŞİRİM DİYE DÜŞÜN MÜŞTÜM VE Neden kaçtığını anlamadım ama sanki ele geçirilmiş gibiydin."

Kaçmama izin vermeliydin.

Ona bağırarak istiyorum. Kriz anımda beni zorladığı için tüm hayal kırıklıklarımı ve öfkemi ondan çıkarmak. O kolay bir hedef olurdu. Kardeşim olduğunu bilmeyen adam.

Bunların hiçbiri onun suçu değil.

Bu doğru. Gazabımı hak etmiyor. Peşimden gelerek sadece yardım etmeye çalışıyordu ve öfkelenmek beni sadece daha kötü hissettirirdi.

Gözlerimi kapatıyorum ve çenemi kapalı tutarak yavaş, uzun bir nefes alıyorum.

Nevio belinden eğiliyor ve nefes alış verişini düzene sokmak için ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. "İlk aklıma gelen kardeşimin seni üzecek bir şey söylediği oldu ama sonra bu sabah erkenden şehre gittiğini hatırladım. Annen miydi? Bana ne olduğunu anlatmalısın, Isa. Üzgün olduğunu söyleyebilirim."

İçgüdüleri doğrudur, ancak hayal edebileceği şekilde değil. Zeno kalpsiz ya da küçümseyici değildi.

Bir kez olsun bana doğruyu söyledi.

Yutulması yıllarca mırıldanılan hakaretlerden bile daha zor olan bir gerçek. O kadar zordu ki bu

gerçekten kaçmaktan başka çarem olmadığını hissettim. Tam anlamıyla. Aklımda hiçbir hedef olmadan Hardwick'ten kaçtım ve

Şimdi kendimi bileğim burkulmuş, bitkin bir halde Smokinli Göl'ün kıyısında umutsuz bir yığın halinde buldum. Yalnız olsaydım mutlulukla acı içinde kıvranırdım ama durum öyle değil. Nevio beni kovaladı ve ben de ona bir açıklama yapmak zorunda kaldım.

On beş adım ötede duran adamı inceliyor ve onun kardeşim olduğu bilgisini beynime yerleştirmeye çalışıyorum. Üvey kardeşim. Öpüşmemizi ve onunla bir ilişki -cinsel bir ilişki- yaşamayı düşündüğümde kurduğum bir avuç hayali düşünüyorum ve midem şiddetle sarsılıyor. Bu sefer kendimi tutamıyorum. Yana doğru eğildim ve kahvaltımı kustum. Neyse ki fazla bir şey yememiştim ama hepsi oradaydı.

Nevio koşmaya başladı. Uzak durması için çaresizce el sallıyorum. Onun yakınımında olması mide bulantımı daha da kötüleştirecekti. Nevio'nun üvey kardeşim olduğunu bilmeme imkân yoktu ama aramızdaki ilişkinin nereye varmış olabileceğini düşündüğümde bu durum tiksintimi azaltmıyor. Düşünmek için çok grotesk. Bu düşünceleri bir daha asla gün ışığını göremeyecekleri beton bir kasaya kapatıyorum.

"Ben iyiyim. Ben iyiyim." Elimin tersiyle ağzımı sildim. "Sanırım yemekten hemen sonra biraz fazla koştum."

Bir adım daha yaklaşıyor. Sorgulayan bakışlarından ve babamın hüznünlü gözlerini görmekten kaçınarak gözlerimi ayaklarına kilitliyorum.

"İsa, beni korkutuyorsun. Ne haltlar dönüyor?"

Gözyaşlarım ön camdan akan yağmur gibi gözlerimden akıyor. Tüm bunların nereden geldiğini anlayamıyorum ama görünürde bir sonu yok.

Nevio'nun nezaketi ve üzüntüsü her şeyi çok daha zorlaştırıyor çünkü her şeyin ötesinde, bir parçam hiç sahip olduğumu bilmediğim bir kardeşimi kaybetmenin yasını tutuyor. Çok yakın arkadaş olabileceğimiz onca yıl boşa gitti. Bilseydik, irtibatımızı asla koparmazdık. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Kardeşler arasında kurulan o eşsiz bağ bizi birbirimize yakın tutacaktı ama bu fırsat elimizden alındı. Sadece yılların bağını kaçırmakla kalmadık, aynı zamanda Nevio'yu asla bir kardeş olarak tanıyamayabilirim. Zeno mektubunda gerçeği itiraf etti ama aynı zamanda Nevio'nun babalığını bir sır olarak saklamam için bana yalvardı.

Böyle külfetli bir talebi yerine getirebilir miyim?

Bu soruyu cevaplamaya çalışırken göz önünde bulundurulması gereken tek kişi ben değilim. Kendimi ne kadar mağdur hissedersen hissedeyim, benim yaralarım Nevio'nunkilerin yanında önemsiz kalıyor. Ailelerimiz arasındaki bu maskaralığın en bariz kurbanı o ve hiçbir şeyden haberi yok. Gerçeği bilmeyi hak ettiğine inanıyorum. Ama ben kimim ki böyle bir sırrı ifşa edeyim? Elena'nın ilişkisini gizli tutma tercihine istediğim kadar karşı çıkabilirim ama bu bana anne ve oğul arasına girme hakkını vermez. Kesinlikle kendi öfkeli duygularımın esiri olup onun dünyasını paramparça etmemeliyim. Bunun ne yeri ne de zamanı. Bana neye mal olursa olsun, en azından şimdilik çenemi kapalı tutmalıyım.

"Annemdi," diye geveledim. "Beni nasıl kızdırdığını biliyorsun. Ve artık büyüdüğüm için daha da kötü."

"Her ne yaptıysa oldukça kötü bir şey olmalı, gölün etrafını yarıladığımızı ve gözyaşlarının hâlâ aktığını düşünürsek." Bana inandığından emin değil ve şüphesi makul. Hiçbir zaman duygusal bir insan olmadım, bu yüzden beni ağaçlara doğru kaçarken gördüğünde ne kadar şok olmuş olabileceğini ancak hayal edebilirim.

Yaptıklarımı açıklamanın bir yolunu bulmalıyım. Eğer yapmazsam, şüphelenecek.

Annemin kumar sorununu ailemiz dışında kimsenin bilmesini istemesem de, Nevio'ya söylemek bu durumdan kurtulmanın en iyi yoluydu. Ona verebileceğim ve duygu patlamamı gerçekten haklı

ıkarabilecek tek Şey buydu, bu yüzden derin bir nefes aldım ve kendi sırrımdan vazgeçtim.

"Şehre dönüp okulu bitirmek yerine ailemin yanında kalmaya karar verdim çünkü annemin maddi sıkıntı içinde olduğunu öğrendim. Eve gelene kadar farkında olmadığım bir kumar sorunu geliştirmiş. Size ya da başkasına söylemedim çünkü borçlu olduğu bahisçi Giordano ailesinden bir bahisçiydi ve babamın adının onun davranışları yüzünden lekelenmesinden endişe ediyordum. Borcunu ödedim ve artık her şey bitti, ancak üniversite birikimlerimi yeniden inşa etmek için hayatımı askıya almak benim için zor oldu. Okulu neredeyse bitirmek üzereydim ve şimdi bir yıl daha bitiremeyeceğim. Taşınacağım yeni daireyi kaybettim ve ailemin yanında kalıp birikim yapabilmek için işimden ayrılmak zorunda kaldım. Zor birkaç hafta oldu. Annem bu sabah duyarsızca bir şey söyledi ve bu beni kızdırdı. Tüm duygular bir anda üzerime çöktü ve oradan çıkmak zorunda kaldım. Ve şansına bakın ki, siz bana yetişmeden hemen önce bileğimi burktum." Acısı hafifleyip zonklamaya başlamış olsa da şişmeye başlamış olan rahatsız edici uzantımı ovuyorum. "Bu yüzden bu kadar üzgündüm."

"Kahretsin, Isa." Yarayı incelemek için aceleyle yanına geldi. "Bana annenden bahsetmeliydin. Yardım edebilirdim."

Daha fazla sorgulanmaktan başarıyla kurtulmanın rahatlığıyla derin bir nefes alıyorum ama onun yakınlığı karşısında kaskatı kesiliyorum. "Yardıma ihtiyacım yoktu."

"Belki, ama böyle bir şeyle tek başına uğraşman için de bir neden yok. Senin için bir sır saklayacağımı biliyorsun. Aileme söylemediğim çok şey var." Bileğimi nazikçe kaldırıyor ve eklemi küçük bir daire şeklinde yuvarlıyor. "Kesinlikle burkulmuş ama kırık olduğunu sanmıyorum."

"Evet, şimdiden daha iyi hissetmeye başladım."

Nevio kaşlarını çatarak geldiğimiz yöne bakıyor. "Olabilir ama eve kadar bunun üzerinde yürümene imkân yok." Kendi kendine başını sallayarak bir kolunu dizlerimin altından geçiriyor ve beni gelin gibi taşımaya çalışıyor ama ben çığlık atıp çırpınıyorum.

"Ne halt ediyorsun?" Verdiğim yanıt aşırı bir tepki ama yapacak bir şey yok. Aramızda bir şey olduğunu düşünmesinden ya da cesaretlendirme olarak yorumlayabileceği herhangi bir şey yapmaktan çok korkuyorum.

Beni ayağa kaldırıyor ve sanki delirmişim gibi bana bakıyor. "Seni yola kadar taşıyacaktım ama sanırım yanımda olmayı tercih edersen acı içinde yürüyebilirsin."

"Hayır! Ondan değil. Ben sadece..." *Tanrım*, bunu nasıl açıklayacağım? "Beni şaşırttın." Onu yaklaştırmak için kolumu uzattım. "Eğer sana yaslanmama izin verirsen, bu yeterli bir destek olacaktır."

Şüphe dudaklarını büküyor ama yine de yanıma dönüyor. "Birinin bizi oradan almak için bir araba getirebileceğini düşündüm."

Başımı sallıyorum ve sol elimi omzunu arkadan kavrayacak şekilde kaydırıyorum, sağlam kütlesini bir koltuk değneği olarak kullanıyorum. Sağ kolu beni arkamdan destekliyor ve yan tarafına bastırıyor. Sistemimizi test etmek için birkaç adım atıyoruz ve beni taşımakta ısrar etmemesi için topallamamı en aza indiriyorum.

Engabeli arazide ilerlerken, "Annem muhtemelen gelip bizi alabilir," diye teklif ediyor. "Ama evinizden birine ulaşmaya çalışmayı tercih ederseniz, bunu yapabiliriz."

"Hayır, annen müsaitse harika olur." Her şeyi sindirmek için yalnız kalmaya ihtiyacım var ve ailem panik içinde uçtuğumu öğrenirse bu asla gerçekleşmez. Soruların sonu gelmez.

Beklediğimden daha kısa sürede yola çıktık. Sanırım nükleer bir erimenin yaşandığı hayatımın ortasında en azından bir parça iyi şansa borçluyum.

Elena arabayı yanaştırıyor ve meraklı gözlerle beni inceliyor ama cevaplar için ısrar etmiyor.

Beni ailemin kulübesine götürüyor ve anneme eve baş ağrısıyla gittiğimi söylemeyi kabul ediyor. Eve hasta gitmemi, korkup göle doğru koştuktan sonra bileğimi burktuğumu bilmelerinden çok daha az merak edecekler. Yine Elena benim kurtarıcım oldu. Karanlığı delen bir nezaket ve anlayış feneri. Hayattaki seçimlerine katılmıyor olabilirim ama onun için

Onu suçlayın. Düşüncelerinin ve eylemlerinin her biri en saf niyetlerle motive edilmiştir.

Nevio'nun kulübenin kapısına kadar bana yardım etmesine izin vermeden önce ona içten bir teşekkür sunuyorum.

"Seni içeride hazırlamamı ister misin? Bir buz torbası hazırlayabilir ve sana biraz ibuprofen getirebilirim."

Gülümsüyorum ve aramızda bir tampon boşluk bırakmaya dikkat ediyorum. "Teşekkür ederim Nev, ama ben gerçekten iyiyim."

Çenesini kaldırıyor ve bana şüpheyile bakıyor. "Madem öyle diyorsun. Dinlendiğinden emin ol ve annen hakkında daha sonra konuşabiliriz. Bunu görmezden geleceğimi sanma." Ben onu durduramadan eğiliyor ve alnıma bir öpücük bırakıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at."

Dudaklarının tenime dokunuşu beni mahkûm eden kırmızı bir mektup gibi. Bir kardeşin öpücüğü ille de uygunsuz olmak zorunda değil, ama bu durumda aramızdaki her şey çok fazla çünkü o bilmiyor. Dokunuşunu kardeşçe bir niyetle yapmıyor ve bu da tüylerimi diken diken ediyor.

Hiçbir ipucu olmadan ön merdivenlerden aşağı süzülüyor.

Gözlerim arabadan bizi izleyen Elena'yı arıyor. Yüzü esrarengiz, Nevio'nun bana olan yakınlığı hakkında ne düşündüğü konusunda beni karanlıkta bırakıyor.

Bizi birlikte görmek onu rahatsız ediyor mu? Nevio'nun bana yeniden ilgi duyması karşısında ona ilişkisini anlatmayı düşünür mü? Yoksa onu uzaklaştırmak ve kurduğu maskeli baloyu sürdürmek için başka bir neden mi uyduracak? Hiçbir cevabım yok ama kesin olan bir şey var. Onun ilerleyişini kesinlikle derhal durdurmalıyım. Aramızda bir şey oluşacağına dair hiçbir umudu kalmaması çok önemli.

Gerçeği bilseydi her şey çok daha kolay olurdu ama Zeno bu konuda çok netti. Eğer onun güvenini kırar ve hayatının yarısı boyunca koruduğu bir sırrı paylaşırsam, onu sonsuza dek kaybetme riskini göze almış olurum. Beni affedeceğinden emin değilim. Yirmi dört saat önce bu beni rahatsız etmeyebilirdi. Ama şimdi? Her şey değişti.



İÇERİDE YALNIZ KALDIĞIMDA, buzluktan bir torba donmuş brokoli alıyorum çünkü poşet ve buz için ne zihinsel ne de fiziksel enerjim var. Koşmak beni yıprattı ama asıl duygusal yorgunluk beni bitkin düşürüyor. Yatak odama doğru attığım her adımda moral verici bir konuşma ve sadece irade gücümle toplayabildiğim bir enerji patlaması gerekiyor. Kendimi saklamak için bir çaresizlik.

Yatak odasının kapısını arkamdan kapattıktan sonra yatağa sürünüyorum ve kendimi Gia'nın yatak başlığına ustalıkla yerleştirdiği yastıklara yaslıyorum. Her sabah saat gibi yatağı düzeltiyor. Annem hiçbir zaman yataklarımızı toplamamızı istemezdi, bu yüzden Gia'nın bunu neden yaptığından emin değilim. Rutin mi? Düzen duygusu mu? Sebep ne olursa olsun, yatak yapılmış ve geri almak içimden gelmiyor. Brokoli poşetini bileğimin üzerine atıyorum ve vücudumun mavi beyaz kapitone yatağa gömülmesine izin veriyorum.

Keşke benim düşüncelerim de bu kadar kolay bastırılabilseydi.

Pencereden dışarı bakıp babamı düşünürken gözlerimin odağı kayboluyor. Hayatım boyunca idol olarak gördüğüm bu adam, diğer herkesi kıyasladığım bir ölçü çubuğu oldu. Annemle babamın evliliğinin ne kadar sevgisiz olduğunu daha yeni öğrendim ve şimdi onunla ilgili imajımı sadakatsizlik lekesini de içerecek şekilde yeniden düzenlemem gerekiyor.

Kimsenin mükemmel olmadığını anlayacak yaşıyım ama bu benim babam. Onun için

hazırladığım kaide son derece yüksek. Annemi terk etmek bir şey olabilirdi, ama onu aldatmak başka bir şey. Bunu kimsenin başına getirmek istemezdim. Nevio ile aramızda altı ay bile yok. Nasıl olursa olsun

Bu gerçek, babamı pek de iyi ostermiyor. Annem beni deli ediyor olabilir ama o bile böyle bir ihaneti hak etmiyor.

Peki bu ilişki tatlı Elena hakkında ne söylüyor? Babamla yakınlatığında annemin bana hamile olduğunu biliyor olmalıydı. Bu onu rahatsız etti mi? Sadakatsizliği kendi evliliği hakkında ne söylüyordu? Öğrendiklerimi doğru olduğunu dşndğm Őeylerle nasıl bağdatıracağımı bilmiyorum.

İnsanları ne kadar tanıdığımızı dşnrsek dşnelim, gerçek Şu ki, onların görmemizi istediklerini görürüz.

Her zaman herkesten sakladığımız yanlarımız olacaktır. Gün ışığını asla görmemesini umduğumuz en karanlık yanlarımız. Ancak perdeleri aralamak ve günahlarımızın üzerine göz kamaştırıcı bir spot ışığı tutmak için rutinden en ufak bir sapma yeterlidir. Zeno'nun, kardeşiyle oynadıkları oyun hakkında mızızlandıktan sonra eski Game Boy'unu aramaya gittiği gün olan buydu. Anne ve babamızın gizli ilişkisini keşfetti ama bugüne kadar bunu karanlıkta tutmayı tercih etti. Ta ki bana asla göremeyeceğim bir manzaranın perde arkasına bakmamı teklif edene kadar.

Bir yetişkin olarak bu bilgiyi hazmetmek benim için yeterince zor. Annemle babamın artık birbirlerine açık olmadıklarını biliyordum ama bir ilişki? Bunu anlamak çok daha zor. Çocukken bu yükü taşımanın Zeno için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Bir bakıma, ailemden neden nefret ettiğini anlıyorum. Kalbim onun için acıyor, ama aynı zamanda, onun haklılığı, her küçük hakaret ve soğuk omuzla yıllarca neden olduğu acıyı silmiyor.

Duygularım iki karşıt kampa bölündü. Empati ve pişmanlık, öfke ve suçlamayla savaşıyor ve ben hangisinin baskın güç olduğunu kestiremiyorum. Beni incittiği için Zeno'ya bağırmak mı yoksa onun hakkında en kötüsünü dşndğm için af dilemek mi istiyorum?

Tüm yazımalarımızda beni o kadar tutarlı bir Şekilde reddetti ki, pes ettim ve onu kibirli ve kalpsiz olarak etiketledim. Onu değiştirecek önemli bir Şey olduğuna dair Şüphelerimi bir kenara bırakmıtım, her ne kadar değişimin gerçekleştiği gün orada olsam da. Benimle ilgisi olmayan bir Şeylerin yanlış gittiğini biliyordum, ama o beni kutupsal yzlemelerıyla yıpratmıtı ve sonunda ona olan inancımı yitirdim.

Sadık değilsin; kibirli ve zavallısın.

Kendi nefret dolu sözlerim geri dönüp beni rahatsız ediyor. Zehirli saldırım için geçerli bir nedenim vardı, onun bana karşı davranışının nedenlerinden farklı olarak, ama bu söylediklerim hakkında daha iyi hissetmemi sağlamıyor.

İkimiz de yanıldık.

Her ikisi de yıllar boyunca birbirlerine korkunç ve kin dolu Şeyler söyledi. Peki bu bizi nereye götürüyor?

Peki ya Nevio? Anladığım kadarıyla, tüm bu maskaralığın en büyük kurbanı o oldu. Annem ve Silvano aldatıldı ama eğer De Rossi'nin evliliği benim aileminki gibiyse, Silvano evliliğinin mükemmel olmadığını biliyor olmalıydı. Bu aldatma için bir mazeret değil, ancak onlar tehlikeye atılmış ilişkilerde kalmayı isteyerek sürdüren yetikinlerdi.

Nevio masum bir ocuktı.

Ebeveynleri üzerinde hiçbir kontrolü yoktu ve durumu anlamasına yardımcı olacak bir açıklama yapma nezaketini de gstermemilerdi. Neden uzağa gönderildiğini ve kardeşinin neden bu kadar uzaklaştığını bilmek için. Bunun yerine, Nevio kendi evinde bir yabancı gibi hissettirildi. Bunun ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemiyorum. Hiçbir sır bu tür bir zarara değmez.

Elimi kotumun arka cebine sokup Zeno'nun katlanmış mektubunu çıkartıyorum. Önceden gevrek olan sayfalar Şimdi komamın verdiği nemle yumuacak. Gözlerim akıcı yazısının üzerinde

geziniyor. Onu babasının masasında, en derin, en karanlık sırlarını benim için dökerken yoğun bir şekilde eğilmiş olarak hayal edebiliyorum.

Kelimeleri kağıda dökmek bile bana acı veriyordu ama gerçeği duyman gerekiyordu. Gerçeği bilmene ihtiyacım vardı.

Hayatım boyunca sır sakladım ve insanları korudum, ancak sadece kendi güvenliğiniz için bile olsa bunu sizinle paylaşmaktan memnuniyet duyuyorum.

Son paragrafları ikinci kez okuduğumda, farkına varmamla birlikte bir kesinlik hissine kapılıyorum. Mektubunun beni parçalara ayırmasının başlıca nedeni ilettiği sır değildi. Kargaşamın en büyük kaynağı mektubun altında yatan mesajdı. Bana yüz yüze söylemek yerine yazmasının ve Hardwick'i terk edip şehre gitmesinin nedeni de aynı.

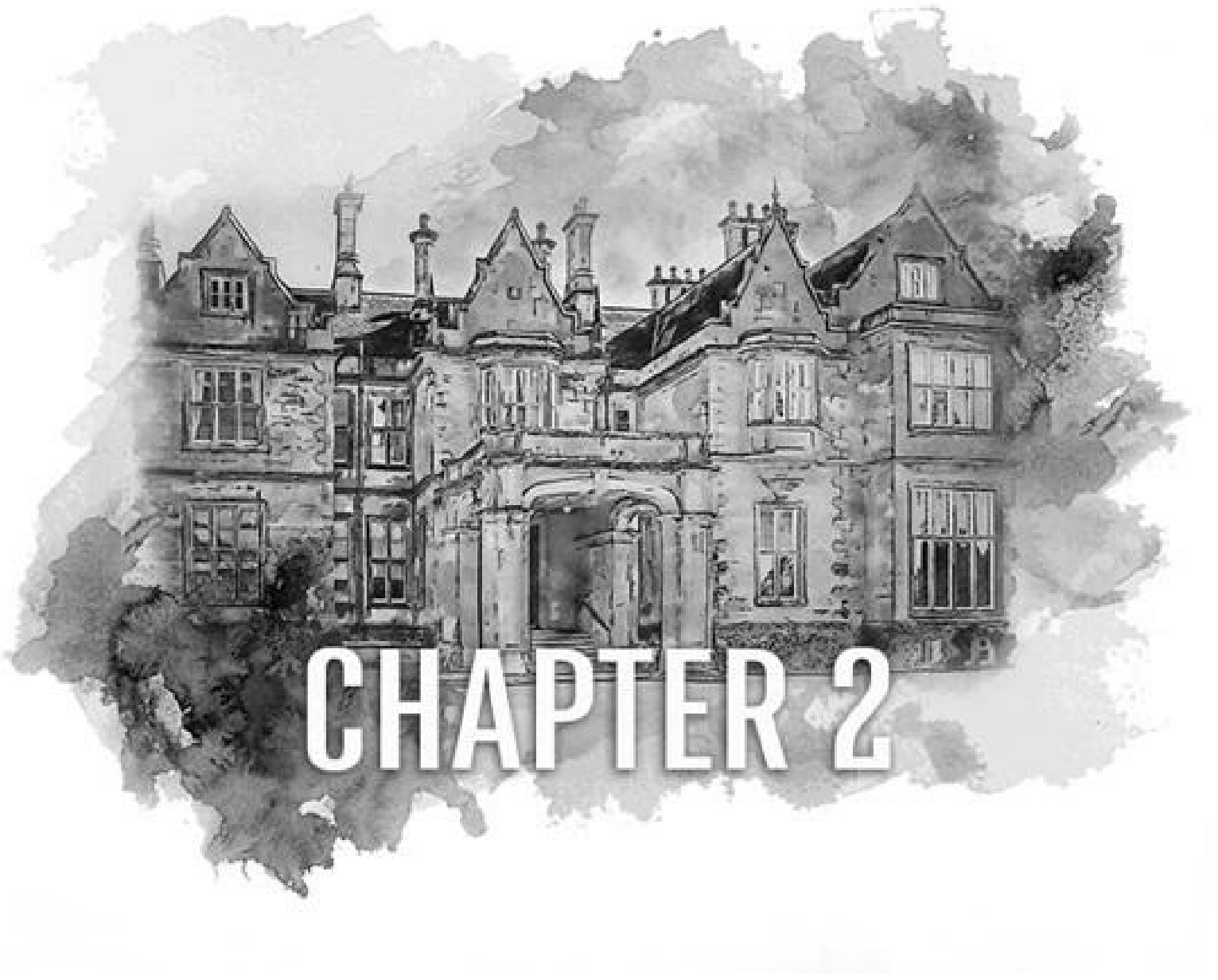
Zeno De Rossi'nin mektubu onun veda etme şekli.

Ona birlikte olmak isteyeceğim son erkek olduğunu söyledim ve o da çekip giderek isteklerime saygı gösterdi. Bu, öfkeme verdiğim onurlu bir yanıtı, ancak kalbim dikenli tellerle sarılmış, dolanmış ve kurtulmanın hiçbir yolu olmadan kanıyormuş gibi hissediyor.

Bunca yıl acı çektikten sonra bana gerçeği söylediği için mutlu olmalıyım ama nedense kendimi daha kötü hissediyorum. Etrafımdaki acılar için. Kaybolan yıllar ve gereksiz gözyaşları için. Her zaman ulaşamayacağım bir yerde olan o adam için.

Gerçek sizi özgür kılar derler ama geçmiş i geri getiremez. Peki, tekrar soruyorum, bu bizi nereye götürüyor?

Bir cevaba ulaşmadan yatak odamın penceresinden dışarı bakarak saatler geçiriyorum. Ailem eve dönerken üst kattan sesler geliyor. Gia beni kısaca kontrol ediyor, vıcık vıcık brokoli poşetini atıyor. Beni konuşmaya zorlamıyor ama bir şeyler olduğunu anlayabiliyor. Üst kattan sarımsak ve makarna kokuları geliyor ama bu cezbedici kokular bile beni yalnızlığımdan kurtaramıyor. Sonunda, gün batımının altın çizgileri ağaçları keskin bir rahatlama içinde gösteriyor. Güneş alçaldıkça ışık değişiyor ve kayboluyor, beni kollarımı açarak karşıladığım bir karanlığa daldırıyor.



CHAPTER 2

ERTESİ SABAH UYANDIĞIMDA, ELİM HEMEN TELEFONUMA UZANIYOR. EMİN DEĞİLİM. Neden? Zeno'dan bir mesaj beklemek için hiçbir nedenim yok ama yine de bir tane arıyorum. Bir bildirim cevapsız bir mesajı gösterdiğinde nefesim kesiliyor, ama bu sadece Grace'in bana şehirde bir daire seçtiğini söylemesi. İlgileniyormuş gibi bile yapamıyorum, bu yüzden cevap vermeden telefonu komodinin üzerine bırakıyorum.

Gia arkamda kıpırdanıyor. Elini kaldırıp rahatlatıcı parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor usulca.

Keşke yapabilseydim.

Zeno sessiz kalmamı istememiş olsaydı bile, duygularım hâlâ o kadar keskin ve ham ki, onları yüksek sesle dökmek dayanabileceğimden daha fazla olurdu. Bununla birlikte, öğrendiklerimi daha sonra açıklamaya karar verirsem, başvuracağım ilk kişi Gia olacaktır. Ona kesinlikle güveniyorum.

Ama şimdilik başımı sallıyorum ve Gia bu kadar sabırlı olduğu için minnettar hissediyorum. Dün gece beni bulduğu gibi onu da yatağımızda neredeyse katatonik halde bulsaydım, bir açıklama talep ederdim. Endişelerim onun yalnız kalma ihtiyacını bastırırdı ama kız kardeşim etrafındakilere karşı aşırı duyarlıdır. Endişelerini rafa kaldırabiliyor ve basit bir kucaklamayla büyük bir lütufta bulunabiliyor.

Bir kolunu bana dolayarak ve vücudunu benimkiyim etrafına sararak mükemmel bir destek

sunuyor. Daha fazla gözyaşı dökmeden kaldırabileceğim tüm sevgiyi içime çektikten sonra ayağa kalkıyorum ve ona bir

yorgun bir gülümseme. "Teşekkür ederim, G."

"Ne zaman hazır olursan senin için buradayım."

Kolunu sıkıp ayağa kalkıyorum ve bileğimin gece boyunca büyük ölçüde iyileştiğini fark ediyorum. Sert ama çok ağrııyor. Daha fazla yaralanma riskine girmemek için dikkatli adımlarla yürüyerek üzerimi değiştiriyorum ve banyoya gidiyorum. Tüm bu süre boyunca sağ yumruğumu gece boyunca elimde tuttuğum mektubun etrafında sıkıca tutuyorum. Güvenli bir şekilde banyoya kilitlenene kadar buruşuk kağıdı bırakmıyorum. Zeno'nun isteklerine saygı duymanın ve kazara fark edilmeden önce mesajından kurtulmanın zamanı geldi.

Son bir kez daha açıyorum, sadece pis yansımamı fark etmek için görevime kısa bir süre ara veriyorum. Bırakın duş almayı, dün gece pijamalarımı bile giymemiştim. O zaman da umursamamıştım, şimdi de umursamıyorum. Dikkatim sadece titreyen parmaklarımın arasında asılı duran sayfalara odaklanmış durumda.

Suyu ısıtmaya başlamak ve çıkarmak üzere olduğum sesleri bastırmak için duşu açıyorum. Son sayfaya dönerek, son sözlerini içeren alt kısmı yırtıyorum.

En iyi dileklerle.

Z

Mektubun geri kalanını parçalamadan önce küçük kağıt parçasını bir kenara koydum ve şeritleri tuvalete attım. Bir sifon sonra, mektup gitmişti - veda sözleri hariç hepsi. Onları da giymeyi planladığım temiz taytımın cebine sokuşturuyorum. Kâğıt parçasını neden sakladığımdan emin değilim. Zeno'ya hâlâ birçok açıdan kızgınım ama bir daha asla hayatımın bir parçası olamayacağından da biraz korkuyorum. Pislik gibi davrandığı zamanlarda bile babama beni soruyor ya da küçümseyici tavsiyeler veriyordu. Tek bildiğim, yollarımızın kalıcı olarak ayrıldığı yer burasıysa, ondan bir parçayı da yanımda götürmek istiyorum.

Normalden daha uzun süre duş alıyorum, günüm için yeterince uyuşana kadar düşüncelerimi ve duygularımı temizliyorum. Etrafımdaki her şey görmezden gelmek istediğim düşünceleri hatırlatırken Hardwick'te çalışmak zor olacak. Güçlü ve etkilenmemiş kalmak için savunmamın sağlam kalmasını sağlamam gerekecek. Kendime mümkün olduğunca insanlardan uzak duracağıma, her zaman meşgul olacağıma ve Zeno ile ilgili her şeyden çok ama çok uzak duracağıma söz veriyorum.

Sabah boyunca oldukça başarılıyım, öğle yemeğine kadar makine gibi bir trans halindeyim. Zihnimi meşgul etme çabamda o kadar gayretliyim ki Nevio'nun şakacı sesi dikkatimi çekene kadar beni izlediğini fark etmiyorum.

"Saat on iki buçuk, Isa. Öğle yemeği istemesen bile bileğinin dinlenmeye ihtiyacı var." Yemek odasının kapı çerçevesine yaslandığı yerden bana neşeyle sırıtıyor.

Telefonumu çıkardım ve haklı olduğunu teyit ettim. "Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim." Parlatma bezimi üzerinde çalıştığım tepsinin üzerine atıp ilerlememi gözden geçirdim. Cecelia, Hardwick'te çalışmaya başladığımda gümüşleri parlatmaktan bahsetmişti ve bugünün bu devasa işe başlamak için ideal bir gün olduğunu düşündüm.

Nevio aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve elime uzanıyor. "Hadi bir sandviç yiyelim."

Geri çekiliyorum ve görmesi için ellerimi kaldırıyorum. "Dikkat et, gümüş cilasıyla kaplıyım." Aslında bana hiçbir şekilde dokunmasını istemiyorum ama yapışkan cila kolay bir bahane.

"Hayatta kalacağım," diyor alaycı bir ifadeyle, elimi sıkıp beni masadan uzaklaştırarak. "Bileğin daha iyi sanırım?"

Ona dokunmaktan kaçınmak için çok fazla. Bir şey söylemek zorundayım. Bu böyle devam edemez.

Hâlâ aramızda bir ilişki olması için kur yapıyor. Onu yönlendirmek istemiyorum ama onu incitmeden nasıl geri çekileceğimden de emin değilim. Eve döndüğünden beri bana çok iyi davranıyor.

"Evet. Buz koyup dinlendirdiğimden emin oldum," diye cevap veriyorum.

Hadi, Isa. Koca kız külotunu giy ve onu yola getir.

"Güzel, ama emin olmak için oturmanı istiyorum, ben de bize öğle yemeği getireyim." Nevio mutfak masasında bir sandalye çekip oturmamı işaret ediyor. "Sanırım pastırma ve hindi var, bunlardan biri diğerinden daha iyi geliyor mu?"

"Pastırma kulağa hoş geliyor." Aç değilim ama yine de yiyeceğim. Soru sormasını istemiyorum. "Aynen, bu işi kolaylaştırır." Göz kırıyor.

Midem daha da sıkışıyor. Tek tesellim, onun neşeli ruh halinin bu durumu biraz olsun kolaylaştırabilecek olması. Aramızdaki ilişkiye dair umutlarını yıkmak için ağzımı açıyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

"Bize içki getirmeme izin var mı?" Onun yerine ben söylüyorum. "Yoksa bu başımı belaya sokar mı?" Ses tonum tamamen gariplikten dolayı şakacı ama yanlış anlayacağını ve flört ettiğimi düşünceğini biliyorum. *Tanrım, ne karmaşa.*

"Sen olduğun yerde kal. Ben hallederim." "Sen öyle diyorsan."

"Ben de öyle diyorum. Perşembe gününe kadar daha iyi olmanı istiyorum."

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Oh, öyle mi? Nedenmiş o?"

"Çünkü bir arkadaşım parti veriyor ve senin de benimle gelmeni istiyorum. Kötü bir ayak bileğiyle dans etmek zordur. Birlikte hiç dans etmedik ve bundan daha çok istediğim bir şey yok." Pastırmayı Kaiser ekmeklerinin üzerine yerleştirirken bana kısa bir bakış attı.

Kahretsin. Butam da kaçınmak istediğim şeydi. Gerçeği öğrenmeden önce bile onu nazıkçe atlatmaya çalışıyordum ama o hala peşinde. Çatışmadan kaçınma arzum beni, o vazgeçene kadar bahaneler uydurmaya itiyor. Aramıza mesafe koymanın hayati önemine rağmen dilimi tutuyor ve ona boyun eğiyorum. Ama onu tahminler içinde bırakmak ve duygularıyla oynamak saygısızlık. Son yirmi dört saatimi ona karşı dürüst olmadıkları için başkalarını yargılayarak geçirmedim mi? Açık sözlü olmak ve aramızdaki ilişkinin olması gerektiği gibi olmadığını ona dürüstçe söylemek yerine korkakça bir çıkış yolu seçersem nasıl daha iyi olabilirim?

Bir sonraki hamlemi düşünürken sessizce oturuyorum. Yanıt vermemem onu tetikte tutmaya yetiyor. Her birimiz için bir tabak getiriyor ve masada bana katılıyor ama yemek için hiçbir hareket yapmıyor.

"Partilere karşı mısın?"

"Hayır, sadece... aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak istiyorum." "Hangi sayfaymış o?"

Burada bir şey yok.

Maun rengi derin bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözlerimde gördüğü özür karşısında gözleri kısılıyor. "Seninle takılmaktan hoşlanıyorum, her zaman hoşlandım ama yanlış bir izlenim edinmeni istemiyorum."

"Yanlış izlenim mi? Öpücüğümüze eğildiğinde nasıl bir izlenim edinmem gerekiyordu? Benimle yemeğe çıktın ve seni her gördüğümde yüzün aydınlanıyor. Tam olarak nasıl bir izlenim vermek istedin?"

Lanet olsun. Haksız değil ama işler değişti.

"Annemin eşyaları yüzünden kafam karmakarışık ve bazı karışık sinyaller gönderdiğimi biliyorum, bu yüzden bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak istedim. Seni incitmek istemiyorum ve tekrar iletişim kurduğumuz için çok mutluyum. Bunu kaybetmek istemiyorum."

Nevio kollarını yavaşça göğsünün üzerinde kavuşturarak etrafımızdaki gerilimi artırıyor. "Bunun Zeno ile bir ilgisi var, değil mi?" Sessiz sorusundan tiksinti damlıyor.

"Hayır," diye ısrar ediyorum hemen. "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok." Öne doğru eğilip elimi

aramızdaki masanın ortasına koyuyorum. Bir yalvarış. Anlamak için bir teklif.

Sözlerim teneke bir çatıya düşen yağmur gibi ondan sekiyor. "Annem bana bir şey olduğunu düşündüğünü söyledi

İkinizin arasında bir şeyler oluyor. Ona inanmadım çünkü sana nasıl davrandığını gördüm. Kendini böyle küçük düşüremeyecek kadar kendine saygın olduğunu biliyordum." Dudakları bir hırıltıyla kalkıyor ve tepkisi kişisel bir saldırıya dönüştüğünde savunmaya geçerek geri çekiliyorum.

"Size kararımın onunla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyorum. Eğer bana inanmıyorsan, bu *senin* kararın. sorun."

Zalimlik dudaklarını acımasız bir kaş çatmayla büküyor. "Benim tek sorunum *senin* bağınaz dizlerinin etrafındaki mengeneyi gevşetmenin bir yolunu bulmaktı. Birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık ve bir öpücük almak haftalarımı aldı. Bana kalırsa, beni daha fazla baş ağrısından kurtardığın için sana teşekkür etmeliyim. Ayrıca, kardeşimin artıklarıyla ilgilenmiyorum."

Nevio sanki az önce yüzüme tükürmemiş gibi odadan çıkarken ağzım bir karış açık kalıyor. Milyon yıl geçse de onun bu tepkisini beklemezdim. Zedelenmiş bir ego başka bir şeydir. Hesaplı saldırısı, içinde yattığını hiç hayal etmediğim bir acı çukurunun derinliklerinden geliyordu. Bu düşmanlık maruz kaldığı yalanların bir ürünü müydü? Nevio, Z'nin kendisine kötü davrandığını iddia ediyordu ama ne onun ne de ailesinin böyle bir nefret kalıntısını haklı çıkaracak bir davranışına tanık olmamıştım. Böyle bir kin nereden gelmişti? Kardeşini ona tercih ettiğimi ima etmek bile tüm mantıklı düşünceleri ortadan kaldırmıştı.

Başımı sallıyorum, yaşadığım şokun etkisi geçince sonunda çenemi kapatıyorum.

Böyle korkunç şeyler söyleyebildiği için hayal kırıklığına uğradım ama daha çok onun adına üzüldüm. Nevio sandığımdan daha fazla zarar görmüş. Onun adına bundan nefret ediyorum ama bu aynı zamanda saldırısının acısını hafifletmeye de yardımcı oluyor. Verdiği tepki kendi sorunlarının bir yansıması ve onu bu kadar acı yapan şeyin ne olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Babam beni onun hakkında uyarmıştı. Babamın beni öz kardeşimle çıkmaktan alıkoymaya çalışması mantıklı olabilirdi ama belki de uyarısının arkasında daha fazlası vardı. Zeno ve babam Nevio'nun sorunlu biri olduğunu ima etmişlerdi. Kendime her iki adamın da şu ya da bu nedenle aşırı tepki verdiğini söylemiştim. Nevio'yu çocukluğumuzdan beri çok iyi tanırdım ve sanki hiç değişmemiş gibiydi. Cazibesi, kişiliğine gölge düşüren yaraları gizlemek için olağanüstü bir iş çıkarıyor, ancak bunlar yüzeyin altında hala orada, benekli ve ham.

Zeno'nun mektubunu düşünüyorum. Nevio'nun, Zeno'nun babalarının cenazesine gelmemesini istediği konusunda yalan söylediğini belirtmişti. Böyle bir yalanı hayal etmek artık o kadar da zor değil. Nevio'nun kendisini daha iyi göstermek için gerçeği başka nasıl çarpıtmış olabileceğini merak ediyorum.

İki kardeşin artık yakın olmamasına şaşmamalı.

Ve Zeno'nun kardeşine davranış biçimi hakkında ne kadar suçlayıcı olduğumu düşününce. Her iki adam da hatasız değildi ama kendi yanlış yönlendirilmiş fikirlerimi araya sokmaya hiç hakkım yoktu. Kendimi haklı gören yargılarımı. Bu bağlamda, en azından Z'ye bir özür borçluyum.

Arka cebimden telefonumu çıkarıp cevapsız mesajları kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok.

Duygularım bu sabah uyandığımda olduğundan sadece biraz daha durulmuş durumda, ama bu bana yön vermek için yeterli. Zeno'nun hâlâ benimle konuşmak isteyip istemediğini bilmem gerek.

Mesaj dizimizi açtığımda, kısa bir özür yazmayı bekliyorum, ancak çıkan şey bu değil. Üç basit kelime üzerinde fazla düşünmemeye çalışıyorum çünkü bunlar bir özür olmasa da söylenmeleri gerekiyor. Onunla bir konuşma başlatıyorum. Önemli olan da bu - bu ve kalbimden gelenleri söylemek. Geri kalan her şey benim elimde değil, bu yüzden endişelenmenin bir anlamı yok.

Beni incittin.

Gönder tuşuna bastım ve cevabı için sadece bir dakika beklemek zorunda kaldım.

Zeno: Bu benim hayattaki en büyük pişmanlığım.

Ve bu birkaç basit kelimeyle, yaralarımın üzerine nazikçe bir bandaj sarıldı.

Kalbim. Yıllar önce beni Hardwick'ten ilk kez kovduğundan beri tam olarak iyileşemediler. İhtar ya da açıklama yapmadan duyduğu pişmanlık benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor.

Buna ek olarak, aramızdaki küçük iletişim ipliği bana her şeyin kaybolmadığına dair güven veriyor. Başka ne söyleyeceğimi ya da buradan nereye gideceğimizi bilmiyor olabilirim ama umut olduğunu biliyorum.

Açıklık ve dürüstlük dileğiyle.

Güven ve belki de uzlaşma için umut.

Ne amaçla bilmiyorum ama bu ihtimal cazip geliyor. Ve eğer Zeno ile bir bağ kurma ihtimali bile bana keyif veriyorsa, o zaman bu sonucu keşfetmek için elimden geleni yapmalıyım. Sarsıntılı geçmişimizi göz önünde bulundurursak, aramızdaki her türlü ilişki -arkadaşlık ya da başka türlü- zorlu olacaktır. İkimiz de bir jet uçağını yere indirecek kadar yük taşıyoruz. Ama bir meydan okuma mutlaka kötü müdür? Ya o ve ben geçmişimizin ötesinde bir yere ulaşabilirsek? Bu, karşılaşabileceğimiz engellere değmez mi? Eskiden örnek aldığım Zeno'yu düşündüğümde - benimle arkadaş olan ve beni koruyan çocuk - cevap yankılanan bir evet.



CHAPTER 3

İŞTEN AYRILMADAN ÖNCE NEVIO'YU BİR DAHA GÖRMEDİM. ÖĞLEDEN SONRAMI DIRSEĞİME KADAR GÜMÜŞÜN İÇİNDE GEÇİRDİM.

cila, ama bana eşlik eden düşünceler gözle görülür şekilde iyileşti. Gia bana bir gün önce Larson'lardan bir akşam yemeği daveti aldığımızı söylediğinde, başlangıçta sadece sohbet yükünden kaçınmak için reddetmeyi düşünüyorum. Ancak paydos vakti geldiğinde, sosyalleşme ihtimalinin günün erken saatlerinde hissettirdiği kadar bunaltıcı olmadığını görerek rahatlıyorum. Nevio ile tartışmama rağmen çok daha iyiyim. Omuzlarımda dünyanın yüküyle yataktan ilk kalktığımda, ruh halimi değiştirmek için tek bir mesajdan çok daha fazlasının gerekeceğini düşünürdüm. Ama Zeno'nun üzerimde hep böyle bir etkisi oldu. Kendimi ne kadar sağlam bir şekilde demirlersem demirleyeyim, her zaman onun akımının çekimini hissedeceğim.

Evde birkaç dakika durup kendimize geldikten sonra hepimiz Larson'ların kulübesine doğru yola çıktık. Livia hariç hepimiz, o yine ortalıkta yok. Benim için sorun değil. Drama toleransım tüm zamanların en düşük seviyesinde. Ve Larson'larla akşam yemeği büyük bir olay değil. Kendimi bildim bileli ailelerimiz birbirlerini ayda en az bir kez ağırlar. Annemle babam bazen ev sahipliği yapar ama akşam yemeği genellikle Larson'ların evinde olur. Annemle babamın yemek yapmayı pek sevmediğini ve evin genellikle dağınık olduğunu düşünürsek, aramızdaki karşılıklılık biraz dengesiz. Neyse ki Bayan Larson misafir ağırlamaya bayılıyor!

Aileleri bizi sıcak selamlar ve yavaş pişirilmiş rostonun lezzetli aromasıyla karşılıyor. Grace'in yüzü gülüyor. Hatta biraz makyaj bile yapmış, ki bu onun için alışılmadık bir durum.

"Muhteşem görünüyorsun, Gracy! Seçtiğin daire hakkında bana her şeyi anlatmalısın." Onun için duyduğum sevinç gerçek ve iskambilden evinin yıkılacağına dair korkularımı bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Ona Aldo'yu, şehre taşınmasını finanse etmesine yardım eden iğrenç bahisçi/kredi tefecisini sormuyorum. Onu hiç düşünmek istemiyorum, bu yüzden de sormuyorum.

"Kesinlikle, ama paylaşacak daha da güzel haberlerim var! Bir iş buldum!" diye sessizce bağırıyor, ellerini heyecanla birbirine vuruyor.

"Aman Tanrım, bu *harika*! Nerede çalışacaksın?"

"Çok düşük bir ihtimaldi, bu yüzden kazandığıma inanamıyorum ama Broadway oyunlarında yer gösterici olacağım! Her türlü pozisyon için başvuruda bulundum ve hala biraz garsonluk yapmam gerekebilir, ancak bu tür bir iş gerçekten umduğum şeydi. Çoğu gösteri için indirimli bilet alacağım ve çalışırken gösterileri ücretsiz izleyebileceğim. Her şeyi yöneten baş teşrifatçılar aslında iyi para kazanıyor. Bir gün bunun için çalışmayı çok isterim."

"Kulağa inanılmaz geliyor Grace. Senin adına çok mutluyum!" Geniş bir sırıtışla ona sarılıyorum. Onun iyimserliği bulaşıcı ve bu benim harap olmuş ruhumu besliyor. "Ne zaman başlıyorsun?"

"Beni mümkün olan en kısa sürede istiyorlar ve daire zaten müsait, bu yüzden bu hafta sonu taşınacağım. Her şey o kadar hızlı gelişti ki başım dönüyor. Bu yüzden Cuma ya da Cumartesi yerine hafta içi akşam yemeği yiyeceğiz. Babam bu hafta sonu taşınmama yardım edecek. Yine de çok kötü olmamalı. Taşınacak o kadar çok eşyam yok." Bana stüdyo dairesini ve geçiş sürecini mümkün olduğunca sorunsuz hale getirmek için yaptığı planları anlatmaya devam ediyor. "Piskoposların geri dönüp dönmeyeceğini bilmediğimiz için gitmemin iyi olacağını düşünüyorum. Annem ve babam da yeni bir iş arıyor olabilirler."

Onları düşünmemiştim bile. Gia'nın kalp kırıklığına o kadar odaklanmışım ki, Piskoposların ayrılışının Larsonları nasıl etkileyeceğini düşünmemiştim.

"Bu çok kötü olurdu - yıllardır malikânede çalışıyorlar. Carter onlara niyetiyle ilgili herhangi bir ipucu vermedi mi?" Bu soruyu yıllar önce sormalıydım. Bishop'ın ne yaptığını bilen biri varsa, o da malikâne müdürüdür.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Onlara ne zaman döneceğinden ya da dönüp dönmeyeceğinden emin olmadığını söylemiş ama o zamandan beri bir haber yok. Babam anneme her şeyin yoluna gireceğine dair güvence verip duruyor ama onun da endişeli olduğunu söyleyebilirim."

Acaba Zeno, Gia ve Carter'ın filizlenmekte olan ilişkisine yaptığı müdahalenin pek çok hayatı etkilediğinin farkında mı? Peki ne için? Çiftin sonunun ailesi gibi olacağından korktuğu için mi? Nevio hakkındaki uyarısında haklı olabilirdi ama Carter Bishop söz konusu olduğunda haddini aştı. Onların ilişkisine asla karışmamalıydı ve bunu ona söylemek için içimde bir dürtü var ama beklemek zorunda.

Akşam yemeği uzun süredir birlikte olan arkadaşların eşliğinde hızla geçer. Grace'in anne ve babası ilk çocukları için duydukları heyecanı paylaşırken, herkes evden ilk ayrılış hikayelerini anlatır. Yemekler her zamanki gibi çok lezzetliydi. Normalde en az 10'a kadar kalırdık ama ertesi sabah işe gideceğimiz için makul bir saatte eve dönüyoruz. Diğer herkes yatmaya hazırlanmak için içeri giriyor ama ben arka verandada oyalanıyor ve telefonumu çıkarıyorum. Akşamımın tadını çıkarmak, Carter'ın gidişindeki rolünden dolayı ne kadar üzgün olduğumu ona söyleme ihtiyacımı azaltmadı. Mektubunda Carter'ı Gia'dan uzak tutma konusundaki bakış açısını açıklamıştı ama yaptıklarına hâlâ katılmadığımı bilmesini istiyorum.

Bu akşam Larson'larda yemek yedik.

Biraz rastgele oldu ama konuyu başka nasıl açabilirim bilmiyorum.

Zeno: Nasıldı?

Ben: İşlerinden endişe etmeleri dışında iyi.

Carter ve kız kardeşimin arasına girmek sana düşmezdi. Onlar senin ailen değil.

Konuşma noktaları beliriyor ve telefonum gelen bir aramayla çalmadan önce hızla kayboluyor. Zeno'nun adı ekranda yanıp sönüyor ve cevaplamak için kaydırıyorum.

"Hey," dedim usulca. "Aramana gerek yoktu."

"Ben yaptım. Bu konu metin için çok karmaşık. Anladığım kadarıyla kız kardeşin hâlâ üzgün?" Sesi sıcak bir pekmez gibi içimi ısıtıyor. Konuşma sırası bende ama keşke arkama yaslanıp bütün gece onun sözlerinin ballı tonunu dinleyebilseydim.

"Öyle ama düşünülmesi gereken çok daha fazla şey var. Carter'ın geri dönüp dönmeyeceği ve burayı satarsa işlerini kaybedip kaybetmeyecekleri konusunda gerçekten endişeliler."

Hattan derin bir nefes sesi geliyor. "Bazen eylemlerimizin talihsiz sonuçları olur. Bir arkadaşım için endişelendim ve bu endişemi dile getirdim. Bu kararımdan pişman değilim. Özür dilenecek çok şey var ama bunun onlardan biri olduğuna hala inanmıyorum. Eğer ona olan sevgisi kısa konuşmamızla sönecek kadar hassas ise, o zaman bu başlı başına bir sorundur."

"Bu tam olarak doğru değil. Carter ve Gia senin ya da benim gibi değiller. Bizler dik başlı ve inatçıyız ve çoğunlukla davranışlarımızda kendimize güveniriz. Onlar farklı. Utangaçlık ve çekingenlik, özellikle de kendileri kadar çekingen biriyle bağ kurmalarını zorlaştırıyor. Onlar gibi insanlar kalıcı ilişkiler kurmakta zorlanırlar. Bir kez bağ kurduklarında kararlı ve sadık olsalar da, o ilk günler son derece kırılğandır."

"Yine de birbirlerine yakıştıklarına ikna oldunuz mu?"

"Öyleyim. Eğer böyle bir şans verilirse birbirlerine karşı düşünceli ve eşsiz bir bağlılık duyacaklardır." "Carter'ı bu tür bir karar verecek kadar iyi tanıdığını düşünmemiştim."

"Yeterince biliyorum ve kız kardeşimin kararlarına güveniyorum. O hiç kimseye bu kadar bağlanmamıştı."

"Bunun için senin sözüne güvenmek zorundayım. Benim bakış açım göre onunla fazla ilgileniyor gibi görünmüyor," diye temkinli bir şekilde itiraf ediyor.

"Duyguları konusunda çok çekingen. Ben bile bazen nasıl hissettiğini anlamakta zorlanıyorum ve onu doğduğundan beri tanıyorum."

Zeno oflar. "Sanırım onun çekingenliğini takdir etmeliyim, ama bu onu okumayı zorlaştırıyor."

"Çok konuşuyorsun," diye takılıyorum usulca, sonra konuşmamızın yönü değişince derin bir nefes alıyorum

vardiyalar. Nevio'yla yaptığım görüşmeyi ona mesaj atmayı beklemiyordum, ama şimdi telefonda olduğuna göre, bu sözleri söylemem gerektiğini hissediyorum. "Bugün Nevio ile konuştum."

Z birkaç uzun saniye boyunca sessiz kalır. "Peki ne konuştunuz?"

"Onunla bir partiye gitmemi istedi. Mektubunuzdan önce zaten ilgilenmediğime karar vermiştim ama yeni bakış açımla ona karşı açık olmam gerektiğini biliyordum. O çok ... dikkatliydi ve onu yönlendirmek istemedim."

"Kararınıza saygı duyacağını düşünmek isterdim ama bundan şüpheliyim."

"Korkunçtu, Z." Nevio'nun bana sarf ettiği incitici sözleri hatırladıkça sesim inceliyor ve cılızlaşıyor. Zeno'nun hırıltılı homurtusu kulağıma değmeden önce hat sessizliğe gömülüyor.

"Sana dokundu mu lan?"

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Hayır, ama söylediği şeyler korkunçtu. Sanki bir anda tamamen yabancı biri oluverdi ve nefret dolu şeyler kusmaya başladı. İnsanlar üzerinde cazibesini kullandığını biliyordum ama hiç bilmiyordum... İçindeki kişinin bu kadar çirkinleştiğine dair hiçbir fikrim yoktu."

"O düşündüğün kişi değil Luisa."

"Bunu şimdi görebiliyorum." Ayağa kalkıp arkamda adım atmaya başlıyorum. "Her

neyse, sadece bilmeni istedim ve... şunu söylemek istiyorum... Özür dilerim. Çoktan özür dilemeliydim ama kabullenmem gereken çok şey var. Resmin tamamını bilmediğim halde sana çok kötü şeyler söyledim. Senin için en kötüsünü düşündüm ve gerçek tüm öfke ve kırgınlığımı silmese de anlamama yardımcı oldu."

"Neden böyle davrandığımı bilemezsiniz," diyor hararetle. "Her şey çok uzun zamandır boktan bir durumdu. Üzgün olmakta sonuna kadar haklısın."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Zeno düşünceli ve medeni davranıyor ve ben onun ilgisini yalayıp yutmak istesem de, bir parçam hala diğer ayakkabının düşmesini bekliyor. Geçici deliliğinden kurtulmasını ve benimle hiçbir şey yapmak istemediğini hatırlamasını.

Ona tekrar gençliğimizdeki gibi güvenebilecek miyim? Bunu ancak zaman gösterecek. Bu tür bir inanç ve bağın yeniden güçlendirilmesi ve yeni bir bağ oluşturulması gerekecek.

"İlişkinin ortaya çıkmasını istemediğini biliyorum," diyorum hassas bir konuyu açarak. "Ama sence Nevio'nun bilmesine yardımcı olur mu? Anlamasına?"

"Bunu bilmek işleri daha da kötüleştirir."

Bunun nasıl doğru olabileceğini hayal bile edemiyorum ama Nevio'nun sorunlarını ve geçmişini benden daha iyi biliyor. Dindar varsayımlarım zaten başımı bir kez belaya soktu, bu yüzden aynı hatayı bu kadar kısa sürede tekrar yapmayacağım. "Bu çok kötü, ama sanırım bu noktada kolay bir çözüm yok."

"Ne yazık ki hayır."

Tartışmamız azalırken telefon hattı garip bir sessizlikle uğulduyor, ancak ikimiz de görüşmeyi sonlandırmaya istekli görünmüyoruz.

"Gitsem iyi olacak," diye kabul ediyorum sonunda. "Geç oluyor." "Elbette, biraz dinlenmelisin."

"İyi geceler, Z," diye fısıldıyorum.

"İsa..." Duraklıyor ve bir sonraki sözlerini duymak için nefesimi tutarak bekliyorum.

"Konuştuğumuza sevindim." "Ben de."

"İyi uykular. Temasta olacağım."

Görüşmeyi kalbimden fişkırان bir gülümsemeyle sonlandırıyorum. Yeni bir yolda ilk adımı atmışız gibi hissediyorum. Heyecan verici ve umut vaat eden yeni bir yol, o kadar beklenmedik ki biraz da ürkütücü. Umutlanmaya cesaret edebilir miyim? İstesem bile onları bastırabilir miyim? Şu anda damarlarımda dolaşan elektrik enerjisine bakılırsa bundan şüpheliyim. Trenim çoktan raylara doğru yola çıktı. Artık tek yapabileceğim dikkatli ilerlemek.

İçeride, babam oturma odasında tek başına televizyon izliyor. Ona iyi geceler dileyip yukarı çıkıyorum ve Gia'yı yorganın altına sarılmış, telefonunda akılsızca bir oyun oynarken buluyorum.

"Merhaba." Yatakta ona katıldığımda gülümsemem büyüyor.

Yüzü aydınlanıyor, ruh halim düzeldiği için rahatladığı belli. "Hey! Daha iyi hissediyor musun?"

"Oraya geliyorum. Çılgın birkaç gün oldu. Hatta birkaç hafta çılgınca geçti." Yanına uzandım ve o da beni takip ederek yüzünü bana döndü.

"Bana anlatmak ister misin?"

Biliyorum, ama ilerlemeden önce bir an düşünüyorum. Gia'ya bu sırrı söyleyerek teknik olarak Zeno'nun güvenini kırdığımı biliyorum. Ancak, kimseye söylemeden mezara gideceğini kesin olarak garanti edebilirim. Öğrendiklerim hakkında biriyle konuşabilmem gerekiyor ve Gia'dan daha iyi bir sır tutucu olamaz. Ne de olsa bu sır onu da ilgilendiriyor.

"Size anlatacaklarım başka bir canlıya anlatılamaz. En katı sırlar altında anlattım."

Şaşkınlık gözlerini genişletir. "O zaman belki de hiçbir şey söylememelisin. Kimsenin güvenini kırmanı istemiyorum."

"O kadar basit değil. Bu hepimizi ilgilendiriyor ve bunu *biriyle* konuşmam gerekiyor." "Tamam." Devam etmem için başını salladı.

"Şehirden döndükten sonra Zeno eve geldi."

"Öyle mi?"

"Arka verandadaydım, o yüzden içeri gelmedi. Konuştuk ve pek iyi gitmedi. Aslında daha çok kavga gibiydi. Ertesi gün bana çocukken neler olduğunu ve o zamandan beri neden bu kadar mesafeli olduğunu açıklayan bir mektup bıraktı."

"Ne oldu?" Beklentiyle dirseğinin üzerine kalkıyor. "Davranışlarını haklı çıkaracak ne olabilir?"

"Buna inanamayacaksın." Eğildim ve boğuk bir nefesle konuştum. "*Babamın Elena ile bir ilişkisi vardı ve Nevio onların oğlu. Teknik olarak bir De Rossi değil. O bizim üvey kardeşimiz.*"

Gia yavaşça yastığına gömülür, geniş gözlerini tavana çevirir. "Vay anasını."

Gülmemek için dudaklarımı ısırarak zorunda kalıyorum. Gia nadiren küfreder. Ve bu ciddi bir mesele olmasına rağmen, onun küfrettiğini duymak beni her zaman gıdıklar.

Halıyı onun altından çektim. Bu duyguyu iyi bilirim. Ama o benim gibi kardeşlerin arasına karışmamıştı. Onun için bu haber biraz üzücü olabilir ama her şeyden daha büyüleyici.

"Zeno bu yüzden Nevio'yu benden uzak tutmaya çalıştı," diye devam ediyorum. "Bu kadar kaba olmasının nedeni de bu. Uzun zamandır ona ailesini parçalamakla suçladığı babamı hatırlattığımı söylüyordu."

"Oh, Isa. Bu korkunç bir şey. Yani, neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum ama her şey çok korkunç."

"Bunca zamandır biliyormuş ama kimseye söylememiş. On dört yıl."

Kaşları şefkatli kahverengi gözlerinin üzerinde birbirine yaklaşıyor. "Çocukken bu yükü taşımak Z için çok zor olmalı."

"Evet, ama kimseye söylememek Nevio'nun lisede sırf bana aşık olduğu için okuldan uzaklaştırılması anlamına geliyordu, gerçi ona pek söylenmedi. Kendini dışlanmış gibi hissetti. Bu onu çok incitti ve şimdi... Gia, o çok acı çekiyor. Fark etmemiştim ama bugün ona bir ilişkiyle ilgilenmediğimi söylediğimde gerçek yüzünü gösterdi. Bu senin kalbini kırabilirdi. Dünyaya çok kızgın."

"Z'nin o sırada elinden gelenin en iyisini yaptığını düşünüyorum. Genç bir delikanlının böyle bir şeyin üstesinden nasıl geleceğini bilmesini bekleyemeyiz." Her zaman şefkatli, işte benim kardeşim.

"Biliyorum. Bu kadar iyi huylu birinin kinle dolup taşmasından nefret ediyorum, özellikle de basit bir dürüstlük bunu önleyebilecekken."

"Bunun yardımcı olup olmayacağını bilemezsiniz. Bazı insanlar sebepsiz yere acı çeker, bazıları ise dünyadaki tüm sebeplere sahip olmasına rağmen hayatın talihsizlikleri karşısında yılmamayı seçer."

Tanrım, kız kardeşimi seviyorum. Zaman zaman onun bakış açısını yadırgayabiliyorum ama çoğu zaman inanılmayacak kadar anlayışlı. Zeno'nun sırrının Nevio'nun sorunlarının tek nedeni olmadığını düşünmemiştim. İkisi çok doğal bir şekilde bağlantılı görünüyor, ancak durumun böyle olduğuna dair bir kanıtım yok.

Onu kucaklamak için çekiyorum. "Sen en iyisisin, G. Dün konuşmaya hazır olmadığım için özür dilerim. Bazı şeyleri sindirmek için bir şansa ihtiyacım vardı."

"Her zaman senin için burada olduğumu biliyorsun. Ve sır için endişelenme. Kimseye söylemem." Uzaklaştığımda Gia şaşkınlıkla başını sallıyor.

"Babam ve Elena. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Çılgınca, değil mi? Sanırım Ancestry.com'u Noel hediye listesinden çıkarabilirim." Gözlerimi ona çevirdim ve ikimiz de kahkahalara boğulduk - katartık, iyileştirici, histerik kahkahalar o an için tamamen uygunsuzdu ama tam da ihtiyacımız olan şeydi.

O gece huzurlu bir uykuya daldım, kalbim hafiflediği kadar hafiflemişti. Her şey

ve sadece şansımın döndüğünü umabilirim. Ne olduğunu anlamadan okulu bitirmiş olacağım ve bu kaotik yaz uzak bir anı olacak.



CHAPTER 4

GIA ÖĞRENDİKLERİNİ SINDIRME FIRSATI BULDUKTAN SONRA ÇARŞAMBA GÜNÜ TEKRAR KONUŞACAĞIZ. Tartışmalarımız dışında gün, kutsanmış bir şekilde dramadan uzak geçiyor. Perşembe günü de benzer bir şekilde geçiyor, ancak akşam olduğunda Zeno'dan gelen bir mesaj beni şaşırtıyor.

Zeno: Bu hafta sonu yüz yüze konuşabileceğimizi umuyordum, ancak Christiano bir toplantı için Hamptons'da ona katılmamı istedi.

Mesajına gülümsedim. Bana planlarını anlatmak zorunda değildi, özellikle de Christiano söz konusu olduğunda. O, Giordano suç ailesinin patronu -Zeno'nun patronu- ve Z'nin bana hayatının bu yönü hakkında bir şey söylemesini beklemekten daha iyisini biliyorum.

Yazmaya başladığımda aklıma bir şüphe damlası düşüyor. Z'nin gerçekten uzak durmak için bir nedeni var mı, yoksa benden kaçıyor mu? Eğer öyleyse, neden bana ulaşmaya çalışsın ki? Belki de duygularını yeniden gözden geçiriyor ve yavaşça geri çekilmeye çalışıyor.

Şüphelerimi yatıştırmaya ve onun sözüne inanmaya çalışıyorum ama aramızda yıllarca süren anlaşmazlık bunu zorlaştırıyor.

Ben: Haftaya da konuşabiliriz. Düşünmek için zamanımız olması iyi oldu.

Zeno: Bil diye söylüyorum, Nevio'ya şehre gitmesini emrettim. Yakın zamanda Hardwick'e dönmemeli.

Sözlü ya da duygusal olarak nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum. Nevio'nun evinden uzak

tutulmasından nefret ediyorum,

Ama evde onunla karşılaşmayacağımı bilmenin verdiği rahatlamayı da inkar edemem. Bu olasılık son iki gündür zihnimin bir köşesinde asılı duruyor ve beni biraz gerginleştiriyordu. Nevio bana zarar vermez -en azından fiziksel olarak- ama onunla tartışmak da istemiyorum. Hele ki çirkinleşecekse. Özür dilemek için ulaşmamasının nedeninin hâlâ üzgün olması olduğunu varsayıyorum. Şimdiye kadar aklının başına gelmesini umuyordum ama durum öyle görünmüyor.

Ben: Ondan haber almadım. Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değilim. Zeno: İyi, güven bana.

Ona ne olduğunu bana anlatır mısın?

Araya giriyor olabilirim ama Z aramızda açık bir iletişim olmasını istiyorsa benim de soru sorma özgürlüğüm olmalı.

Zeno: Bazı şeylerin karanlıkta kalması daha iyidir, ama gerçekten bilmek istiyorsan, seni bir dahaki görüşümde anlatırım.

Ben: Buna minnettar olurum. Bilgilendirdiğiniz ve sorduğum için üzülmediğiniz için.

Zeno: Ne istersen, Isa. Tek yapman gereken sormak.

Tenime karşı söylenen o sözlerin gümbürtüsünü hissetmek için neler vermezdim. Yüzündeki doğruluğu görmek ve beyanatına gerçekten inanmak için. Hal böyleyken, vitrindeki oyuncaklara özlem duyan bir çocuk gibi dijital ekrana bakıyorum ve bunu nasıl gerçekleştireceğimi bilemiyorum. Tüm bunların benim olabileceğine gerçekten inanmak için.

Neyse ki Z beni bir yanıt bulmak gibi belirsiz bir görevden kurtarıyor.

Zeno: Bazı meslektaşlarımla akşam yemeği yiyeceğim, bu yüzden gitmem gerekiyor, ama bana ihtiyacın olursa mesaj at.

Bana ihtiyacın olursa mesaj at. Sanki aklımı okuyor, ondan hep duymak istediğim şeyleri söylüyor. Gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor, ama gerçek, eğer ona inanacak cesareti bulabilirsem. O uçurumdan atlamak ve beni yakalayacağına güvenmek.

Ben: Yapacağım. Afiyet

olsun. Zeno: İyi geceler,

Isa.

Ve iyi bir gece geçiriyorum, ta ki saat üç civarında bir gürültü beni uyandırana kadar. Gia hâlâ yanımda mışıl mışıl uyuyor, ama ben karanlıkta yatıp tekrar ses gelmesini beklerken beynim bir vantilatörün kanatları gibi dönüyor. Banyodan bir gümbürtü yankılandığında, Livia'nın büyük olasılıkla gece gezmesinden pek de gizli olmayan dönüşlerinden birinin ardından beni bir kez daha uyandırdığını anlıyorum. Beni son uyandırdığında sarhoştı ve zorlukla soyunabiliyordu.

Sessizce inliyorum ve yataktan yuvarlanıyorum. Ne kadar sinir bozucu olursa olsun, o hala benim küçük kız kardeşim ve onu kontrol etme ihtiyacı hissediyorum. Kapıyı kilitlememiş, bu çok yardımcı oluyor ve tamamen dağılmamış olduğunu görmek beni memnun ediyor.

"Hey, Isa. Uyandırdım mı seni?" Saçları dağınık ve makyajı lekeli, ama küvetin kenarına otururken gülümsemesi gerçek. İyi bir gece geçirmiş.

"Evet, pek de sessiz bir sarhoş değilsin," diye takılıyorum ona.

"Sarhoş bile değilim, en azından artık değilim. Nevio bu sefer suyumu içtiğime emin oldu." Çarık sandaletlerinden birini çıkarıp nazlı nazlı bana bakarak yanıtlamı bekliyor. Beni ilginç bir dedikoduyla kızdırdığını sanıyor ama aslında yaptığı şeyin vinil banyo zeminine atom bombası atmak olduğunun farkında değil.

Bir an nefes almayı unutturken kalbim kulaklarımda gümbürdüyor. "Livy, beni dinlemek zorundasın. Nevio'yla çıkamazsın." Ona yaklaşıp dizlerimin üzerine çöküyorum, böylece onunla

göz hizasına geliyorum. Diz kapaklarımdaki acı, damarlarımda kabaran ezici paniğin yanında hiçbir şey. Ona sözümü dinletmenin bir yolunu bulmalıyım ama kız kardeşimi tanıyorum ve uyarım sadece onu istemesine neden olacak

Daha fazla.

Beklendiği gibi, ilk şaşkınlığı çabucak kızgınlığa dönüşür. "Neden olmasın ki?"

Livia, Nevio'nun babasının kim olduğunu söyleyecek en kötü kişi olurdu. New York'taki herkes bir saat içinde öğrenirdi. Ayrıca zaten söylemem gerekenden bir kişiye daha söyledim. Ona gerçeği söylememin imkanı yok. Öz kardeşiyle çıktığını söylemeden onu nasıl ikna edebilirim ki?

Kahretsin. Kahretsin. KAHRETSİN!

"Çekici olduğunu ve mükemmel bir av gibi göründüğünü biliyorum ama Liv, bana inanmak zorundasın. Nevio'nun sorunları var. O senin düşündüğün kişi değil ve senin incinmeni istemiyorum."

"Hayır, kendin için elde edemediğin yan komşunun güzelini benim elde etmemi istemiyorsun. Sadece kıskanıyorsun." Ayağa kalkıyor ve etrafımda manevra yapmaya çalışıyor ama ben anında ayağa kalkıyorum.

"Kıskanmıyorum Liv. Nevio'yla bir ilişki isteseydim bunu yıllar önce gerçekleştirebilirdim. Seni bir kız kardeş olarak korumaya çalışıyorum. Senin çılgınlar gibi mutlu olmanı ve zengin bir adamla evlenmeni çok isterdim ama Nevio sana bunu vermeyecek. *Lütfen* beni dinle." Kollarını kavriyorum ve tıpkı anneminki gibi altın rengi halkalarla çevrili yeşil gözleriyle yalvarıyorum.

Elimden kurtuluyor ama bakışlarımı kaçırıyor. Planlarına bir parça şüphe katmayı başarmıştım.

"Zaten bunların hiçbirinin önemli olduğundan emin değilim. Şu anda şehirde kalıyor, bu yüzden onu bir daha ne zaman göreceğimden emin değilim." Sanki hiç umurunda değilmiş gibi makyaj temizleme beziyle gözlerini siliyor

ya da başka bir şey.

Onun içini görebiliyorum. Liv zengin bir adamla ilişki konusunda asla bu kadar soğukkanlı olamazdı. "O güvenilir biri değil ve ben incinmek istemiyorum. Bu gece gittiğin partiye beni de davet ettiğini biliyor muydun? Muhtemelen benden intikam almak için seni de davet etmiştir. Geçen gün ona bir daha çıkmak istemediğimi söylediğimde bana çok kötü şeyler söyledi. Hatta eğer Seninle gerçekten ilgileniyorsa, bu kadar iki yüzlü biriyle birlikte olmak istemezsin."

"Sonsuza dek bu evde sıkışıp kalmamı istiyorsun, değil mi? İkinizin arasında her ne olduysa konu dışı ve sadece ona bakış açını lekeliyor. Benim için mutlu olmayacağını bilmeliydim." Kirli mendili çöpe atıyor ve soğuk, duygusuz gözlerini bana çeviriyor. "Geç oldu. Ben yatmaya gidiyorum."

Onu ikna etmek için yaptığım beceriksizce girişim, o uzaklaştığında aniden sona eriyor. Gecenin geri kalanında uyuyamadım. Zihnim Livia'nın yeni aşkının felaketle sonuçlanması için korkunç yollar uydurmakla meşgul. Bulabildiğim her olası çözüm için beyin fırtınası yapıyor ve başarı olasılığını ölçüyorum. Güneş nihayet odamızdaki panjurların arasından görüldüğünde, yardıma ihtiyacım olduğu sonucuna varıyorum. Ve herhangi birinin yardımına değil. Babamın yardımına ihtiyacım var.

Sırrı kimseye söyleyemeyebilirim, ama bu beni zaten bilen biriyle konuşmaktan alıkoymaz. Ve babamın Nevio'nun biyolojik babası olduğunu bildiğini varsaymak yanlış olmaz. İkisini ayrı tutmanın ne kadar acil olduğunu anlayacak ve ben Nevio'nun babalığından bahsetmek zorunda kalmadan yardım edecektir. Hem yardımımı alırım hem de Zeno'ya verdiğim sözü tutmuş olurum.

Annem ya da Gia kahvaltıya gelmeden önce onu yakalamayı umarak erkenden aşağı iniyorum. Saatlerce uyanık kaldıktan sonra kahve ilk önceliğim oluyor. Keurig'i açıyorum ve keşke bir espressoya erişimim olsaydı diyorum. Bugün alabileceğim tüm kafeine ihtiyacım olacak.

İlk fincanımdan birkaç yudum aldıktan sonra babam sırtarak yatak

odasından içeri giriyor. "Nasıl bu kadar erken kalkabiliyorsun?"

"Aslında seninle konuşmak istiyordum. Bir dakikalığına benimle dışarı gelebilir misin?"

Yüzü asıldı. "Yolu göster." Benim için kapıyı açtı ve ben de verandadan birkaç adım ötedeki çimlere çıktım. Duyulmayacağımız kadar uzağa.

"Beni Nevio konusunda nasıl uyardığını biliyorsun değil mi?" "Öyle mi?" diye temkinli bir şekilde sorar.

"O konuyu kapattım ama dün gece Livia'nın onunla çıktığını öğrendim." Tepkisini yakından izliyorum. Eğer ona ilişkisini bildiğimi açıkça söylersem, bu bilgiyi nasıl edindiğimi açıklamak zorunda kalacağım. Zeno'nun bildiği haberi muhtemelen Elena'ya ulaşacaktır ve o bunu istemeyebilir. Bu oyunu dikkatli oynamalıyım.

"Onunla görüşüyor mu?"

"Dün gece bir partiye gittiler ve bunun ilk kez çıktıkları bir şey olmadığını ima etti." *Satır aralarını oku, baba. Lütfen, hecelemememe gerek kalmadan ne demek istediğimi anla.*

Bir sopaya tekme atıyor ve bana sırtıyor. "Livy'nin nasıl olduğunu bilirsin. Parası olan her erkeğin altın yumurtlayan tavuğu olduğunu düşünür. De Rossi'lerin hiçbiri onunla ilgilenmiyor. Liv'i hayatı boyunca tanıdılar ve ona zerre kadar ilgi göstermediler."

"Baba, her şey değişebilir. Onun için endişelenmiyor musun?"

"Pek sayılmaz. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Muhtemelen arkadaşlarıyla tanışmak umuduyla onunla gitmek için yalvardı ve o da peşine takılmasına izin verdi."

Ona inanamayarak bakıyorum. Olası tehlikeler konusunda nasıl bu kadar umursamaz olabiliyor? Bilmek zorunda, değil mi? Nasıl bilmez? Elena ona Nevio'nun kendisinden olduğunu söylememiş olsa bile, kendi gözlerinin ona baktığını görebiliyordu - Zeno'nun anladığı gibi. Bir kişi ilişkiyi öğrendiğinde, baba ve oğul arasındaki benzerliği gözden kaçırmak zordur.

Ama yine *de*, eğer biliyorsa, çocukları arasındaki potansiyel ensest ilişkiyi nasıl görmezden gelebilir? Bu kadar rahat davranmasına imkan yok.

Bir denizcinin yüzünü kızartacak kadar kaba küfürler zihnimde uçuşuyor.

Babam umduğum gibi bana yardımcı olamayacak. Küçük kız kardeşlerim söz konusu olduğunda babamın ebeveynlik konusundaki eli kolu bağlı yaklaşımı her zaman biraz can sıkıcıydı, ama bu düpedüz çıldırtıcı. Livia hala evde yaşarken, babamın onun üzerindeki etkisi son derece yardımcı olurdu. Şu anda yapabileceğim tek şey Nevio'nun şehre dönmesinin aralarındaki etkileşimi sınırlayacağını ummak ama bu garanti değil.

Babamın üzgün gözleriyle yalvarırcasına karşılaştım. "Endişelenmediğini anlıyorum ama ben endişeleniyorum ve onun etrafında dolaşmasını engellememe yardım edersen benim için çok anlamlı olur."

Babam ellerini üst kollarımda birleştiriyor ve onları nazikçe sıkıyor. "Elbette Lulu, eğer bu kadar endişeleniyorsan. Annen Cumartesi günü Macy's'e gitmek istediğini söyledi ve benim de uğramak istediğim bir yer vardı. O ve ben kızları alıp şehirde bir hafta sonu geçirsek nasıl olur? Onları meşgul ederiz, sen ve Gia da biraz yalnız kalırsınız. Bu kalıcı bir çözüm değil ama bir başlangıç olur."

Kendimi onun kollarına bırakıyorum, alabileceğim herhangi bir yardımla rahatlıyorum. "Teşekkür ederim, baba." "Lafı bile olmaz. Buradan çıkmayalı uzun zaman oldu. Bu bana iyi gelecek." Arka kapı açılıyor ve annemin bizi merakla izlediğini görmek için geri çekiliyorum.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

"Sadece kızıma sarılıyorum," diye cevaplıyor baba. "Bunu yapmaya iznim var, değil mi?"

"Tabii ki öylesiniz, ama siz ikiniz burada, bahçede, güneş neredeyse hiç doğmamışken bunu yaparken şüpheli görünüyorsunuz."

"Luisa'ya bu hafta sonu seni ve genç kızları şehre götürmeyi düşündüğümü söylüyordum. Bu

akşam işten sonra gidebiliriz."

Annemin yüzü aydınlandı, tüm meraklı merakı unutuldu. "Chiara'yı telefonla arayıp geleceğimizi haber vereyim!" Yengesini aramak için içeri koşuyor. Babam ve ben onu içeri kadar takip edip sabah rutinlerimize devam ediyoruz, omuzlarım şimdiden hafiflemiş hissediyor. Bu kalıcı bir çözüm değil ama

Başla. Gia, babam, Zeno ve ben onları felaketten uzak tutabiliriz.

Otuz dakika kadar sonra Gia'yla Hardwick'e doğru yürürken ona Livia ve Nevio'dan söz ettim.

"Sence annemle babam bu hafta sonu ona karşı tetikte olacaklar mı?" Gia soruyor. "Eğer şehirdeyse,

kaçıp onunla buluşma ihtimali var. Babamın onu takip etme konusunda pek iyi bir sicili yok ve annem de onu neşelendirecektir. Babam endişelenmenizin gerçek nedenini bilmiyorsa, aşırı katı olmayacaktır."

"Bu benim de aklımdan geçti. Babamın onun kendi başına gitmesine izin vermeyeceğini düşünmek istiyorum ama emin değilim."

"Gerçeği bilen birimizin, karasevdası geçene kadar her zaman onun yanında olması gerekiyor. Ben de onlarla gidip hiçbir şey olmadığından emin olmalıyım." Gia'nın teklifi büyük bir rahatlama sağladı. Onlarla gidip gitmemeyi düşünüyordum ama bencilce bir isteksizlik içindeydim.

"Emin misin?" Sadece gönülsüzce soruyorum.

"Evet. Grace'i kontrol edebiliriz. Grace'i kontrol edebiliriz ve eminim Chiara'nın bizim için yapacak çok şeyi vardır."

"Bunu yaptığınız için gerçekten minnettarım. Geri döndüğünüzde bir izleme sistemi oluşturabiliriz.

Ona bir santim bile güvенеbileceğimizi sanmıyorum."

"Katılıyorum," diye iç geçirdi Gia. "En azından bu iş aklımı Carter'dan uzaklaştırdı." Omuz silkiyor ve bunun umutsuzluğu kalbimi acıtıyor.

"Belki bu geziyi onunla konuşmak için bir şans daha vermek için kullanabilirsin." Bunu yapacağından şüpheliyim ama önermek zorundayım.

Gia sakince gülümser ve yürümeye devam eder.

"Pazar günü Z ile konuşmam gerekiyor," diye devam ediyorum. "Onun da yardımını alabilirim." Göz ucuyla bana bakıyor. "Siz konuşuyor musunuz?"

Bu sefer omuz silkiyorum. "Birkaç kez. Her şeyi yavaş yavaş gözden geçiriyoruz."

"Eğer bir anlamı varsa, bence doğru olanı yapıyorsun. Büyürken onu ne kadar çok sevdiğini ve seni kendinden uzaklaştırdığında ne kadar acı çektiğini biliyorum. Aranızdaki sorunları çözmenin zamanı geldi."

"Umalım da bu iyi bir şey olsun ve daha fazla kalp kırıklığı yaşanmasın. Çünkü beni yine terk ederse, bir cesetten kurtulmak için yardıma ihtiyacım olabilir." Ona şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırıyorum.

Gia muzipçe sırtıyor. "Seni bir daha incitirse, seve seve küreği getiririm."



CHAPTER 5

CUMA GECESİ, EV SESSİZ VE BEN MUTLU BİR ŞEKİLDE YALNIZIM. BİR KERE OKUYAYIM DEDİM. Herkes gitti ama ev boşaldığında beklenmedik bir şey yaptım. Fikir defterimi çıkardım. Yıllardır kitap fikirleri not ediyorum, bu yüzden sayfalara karalanmış geniş bir hikaye koleksiyonu var. Neredeyse on yıl öncesine ait notlarıma gelene kadar her birini okudum, o zamanlar hala Z'nin beni neden uzaklaştırdığını düşünerek zaman geçiriyordum. Ondaki değişim o kadar ani olmuştu ki, ne olduğuna dair hayali bir teori geliştirmek için *Alacakaranlık* kitaplarını kanalize etmişim. Bir vampire dönüştüğünü ve beni kendisinden korumak için uzaklaştırdığını varsayıyordum. Bu gerçeklerden çocukça bir kaçıştı, ancak hikayemiz daha da geliştiği için bu hikaye fikri birden ilgimi çekti ve yeni bir hayat kazandı.

Ne olduğunu anlamadan midem guruldamaya başladı ve ruhumu ele geçiren bir vampir romantizminin ana hatlarını çizen on sayfa yazdım. Hikâye gözlerimin önünde canlandı. Temel olay örgüsü ilk tasavvur ettiğimle aynı, ancak hayal gücüm deneyimin avantajına sahip olduğu için artık derinlik ve karmaşıklık ekleyebiliyorum.

Yarattığım alternatif gerçekliğe bayılıyorum.

Nihayet yatağa girdiğimde, ilk kez yayıncılık hayallerimi gerçeğe dönüştürebileceğime inanmanın verdiği memnuniyetle uyuyorum. Kendimle hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Ertesi sabah erkenden şevkle uyanıyorum, yaratıcı süreç geri dönmek için heyecanlanıyorum. I

karakterlerimi ve onların hikayelerinin geçtiği fantastik dünyayı geliştirmek için kanepede saatler geçiriyorum. Normalde stres yaratıcılığımı engeller, ancak hayatımın kaosu bir şekilde bana ilham verdi. Fikirlerin serbest bırakılması canlandırıcı ve gerçeklikten kaçış hoş karşılanmaktan çok daha fazlası.

Öğleye yakın telefonum çaldığında, ekranda Grace'in yüzünü görene kadar homurdanıyorum. "Hey!" diye heyecanla selamlıyorum onu. "Yeni daire nasıl gidiyor?" "Bir ayakkabı kutusu büyüklüğünde ama benim ve onu seviyorum!" "Bu harika!"

"Evet, ama dahası da var. Nasıl gittiğini öğrenene kadar bir şey söylemek istemedim ama Ari geçen hafta aradı. Dün gece yemeğe çıktık." Işıltılı bir gülümseme sözlerini mutlulukla renklendiriyor. Orada olduğunu bilmek için görmeme gerek yok.

"Aman Tanrım, Grace! Bu harika! Sanırım akşam iyi geçti?"

"Mükemmeldi. Ona tüm bu sahnenin benim için yeni olduğunu söyledim ve o da işleri ağırdan almaktan mutlu oldu. Birlikte harika vakit geçirdik. Yarın gelip daireyi hazırlamama yardım edecek. Aslında yapacak pek bir şey yok ama teklif etti ve ona yeni evimi gösterme fikri hoşuma gitti."

"Tatlım, senin adına inanılmaz mutluyum. Çok heyecan verici yeni maceralar!"

"Bir anda çok şey oldu ama her şey için çok mutluyum. Aldo'ya ödeme yapmam için iki ayım var ve o işi zaten aldığım için bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Her şey mükemmel bir şekilde bir araya geldi."

"Size bir tavsiyede bulunacağım. Paranoyakça gelebilir ama ona parayı verirken yanınıza birini alın. Bana ihtiyacın olursa şehre gelmekten bile mutluluk duyarım." Onu tekrar uyarmaktan kendimi alamıyorum. Her şey kontrol altında gibi görünüyor ama ben endişeleniyorum.

"Tamam, bunu yapacağımdan emin olabilirsin. Bunu kısa ve tatlı tuttuğum için üzgünüm ama öğle yemeği için Gia ile buluşacağım.

Söz verdiğim gibi Ari'nin durumu hakkında sizi bilgilendirmek istedim." "Bunu yaptığına çok sevindim! Afiyet olsun!"

Vedalaşıyoruz ve görüşmeyi göğsümde uzun zamandır hissetmediğim bir ferahlıkla bitiriyorum. İstesem hala üzerinde durabileceğim pek çok endişe var ama aynı zamanda gelecek için iyimser olmak için de eşit sayıda neden var. Grace, yazar olarak gelişmekte olan kariyerim ve hatta onarılamaz olduğunu düşündüğüm bir ilişkinin kırılğan bir şekilde yeniden inşası.

İyimser olmayı ve bulutların arasından görünen ışık huzmelerine odaklanmayı seçiyorum.

Cumartesi günümde güneş battığında, bir şişe rozeyi iki kadeh içmiş ve Britney Spears'ın "Toxic" şarkısı eşliğinde oturma odasında dans ediyor oluyorum. Kendimle dans ediyorum, aylardır hissetmediğim endorfin salgısının içinde boğuluyorum. Yorgunluğa yenik düşüp kanepeye yığıldığımda bile, gençliğimden kalma müziğin titreşen tınları moralimi yüksek tutuyor. Gözler kapalı. Eller havada sallanıyor. Ben memnuniyetin vücut bulmuş haliyim. Kulaklarımı dolduran müzik benim, bir kişilik küçük partim iki katına çıktığında duymamı engelliyor. Bir şarkıyı atlamak için gözlerimi açana kadar artık yalnız olmadığımı fark ediyorum.

Önce onun yansımasını görüyorum.

Siyah televizyon ekranının karşısında, arkamdaki giriş duvarına yaslanmış bir adamın şekli gözüme çarpıyor. Anında çakırkeyif rahatlama halimden sıyrılıp koltuktan fırlıyorum. Hareketim sehpaye çarpıp yarısı dolu şarap bardağımı deviriyor ama aldırmıyorum. Dikkatimin her zerresi evime giren ve şimdi gözlerinde sarhoş bir parıltıyla bana bakan tehditkâr adama yapışmış durumda. Onu evimden kovaladığım son seferden çok iyi hatırladığım kaba, ahlaksız bir bakış.

Yuvarlak gözlerim onunkilerle buluştuğunda Aldo Console'nin yüzü

"Defol git evimden." Uzuvarlarım korkudan donmuş durumda ama sesime olabildiğince kabadayılık katmaya çalışıyorum. Kan kulak zarlarımaya çarpıyor ama müziğı bastırmaya yetmiyor, enerjik ritmi bir anda bir cenazenin yanından geçen dondurma kamyonunun tiz melodileri kadar yersizleşiyor.

"Hadi ama. Küçük partinizi sokaktan duyup sizi ziyarete gelmememi beklemiyorsunuz herhalde." Kendini duvara dayadı, buruşuk giysileri darmadağınık ve kirliydi.

Onunla tartışmayı reddediyorum. Müziğimi ne kadar yüksek sesle çalarsam çalayım, kıyafetlerim ne kadar açık olursa olsun ya da ne kadar hoş davranırsam davranayım, kişisel alanımı işgal etmesi için bir davetiye göndermiyorum. Ve hiçbir tartışma bu sonucu haklı çıkarmaz. "Defol. Burada olmaya hakkın yok."

Bu adamla olan sorunlarımın bittiğini düşünmüştüm. Annemin borcu ödenmişti. Ondan kurtulduğumu varsaymışım ve babamın tabancasını bile odasındaki yerine geri koymuşım. Aldo'nun geri geleceğini bilemezdim ama yine de kendimi azarlıyorum. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim?

Aldo müstehcen bir sırıtışla kendini duvardan yukarı kaldırır.

Yapış yapış mide bulantısı karnımı dolduruyor, korku ve çaresizlikle kıvraniyorum. Gitmeyecek. Bunu içten içe biliyorum. İlk seferinde alamadığını almak için geri geldi ve eğer kaçmanın bir yolunu bulamazsam, başaracak.

Elimin altında silah olarak kullanabileceğim şeyleri düşünürken belli etmemeye çalışıyorum.

"Küçük arkadaşını kontrol etmek için uğradım," diyor, konuşması biraz bulanık. "Ama evde kimse yoktu. Müziğini duyduğumda ve seni tek başına dans ederken gördüğümde, bunun kaderin bize ikinci bir şans vermesi olduğunu anladım." Kanepenin arkasına doğru adım atarak bana yaklaşıyor.

Geri çekiliyorum, yana doğru sallantılı bir adım atıyorum, baldırlarım sehpayaya dayanıyor. Şarap kadehimi kırmayı ve onu bir silah olarak kullanmayı düşünüyorum ama bu çok güvenilmez görünüyor. Ya bu sırada kendimi kesersem? Ağır bir şeye ihtiyacım var. Bir lamba. Ya da bir şömine demiri. *Herhangi bir şey.*

"Kredisinin iki ay daha vadesi olduğunu söyledi." Anlaşmalarının detayları umurumda değil. Sadece onu konuşturmaya devam etmeliyim ki çılgın beynim bundan bir çıkış yolu bulabilsin.

Omuz silkiyor. "Kim bilebilir ki? Yazılı bir şey yok."

Lanet olası pislik. Karanlık bir şeyler çevireceğini biliyordum.

"Eğer bana dokunursan, babam öğrenir. Bir aile babasının kızını incittiğın için çarmıha gerilirsin."

Yüzünü bölen buz gibi sırıtışından üstünlük damlıyor. "Burada olmak için iznim var ve sen bir arkadaşının borcunu ödemeye yardım etmek istediğinde, kim aksini söyleyebilir ki?"

İzin mi? Aldo'nun Smokinli Park'a yaptığı ziyaretleri başka kim biliyordu? Sözlerini anlamaya çalışıyorum ama buna fırsat bulamadan kendini kanepenin arkasına fırlatıyor. Arka kapıya ulaşmayı umarak mutfığa doğru sıcıyorum ama at kuyruğundan tutup beni geriye doğru çektiğinde kafa derime yakıcı bir acı saplanıyor.

Bedenim onunkinden sekiyor. Hızımı geri çekilmek için kullanamadan, kollar etrafımı çelik bantlar gibi sarıyor. Boğazım yanarak bağıriyorum ama nafi. Müzik kimsenin duyamayacağı kadar gürültülü, bana yardım edebilecek kadar yakın komşularımız olsa bile. Kendi evimde, bana tecavüz etmeye niyetli dengesiz bir sosyopatla kapana kısılmış durumdayım. Aleti çoktan arkama doğru sertleşti. İstenmeyen hissi, beni tutuşuna karşı acımasızca çırpınmama neden oluyor.

"İşte bu, küçük kız," diye tıslıyor Aldo neşeyle. "Dövüş benimle. İstememi sağla." Yakıcı sözleri kulağımı tırmalıyor, nefesinin nemi boynumun derisine yapışıyor.

Onu hissetmekten arınmak için kendimi aside batırmak istiyorum.

Eğilebildiğim kadar öne eğilip aniden geriye doğru savruluyorum ve kafamı burnuna çarpıyorum. "*Siktir!*" Beni bir süreliğine serbest bırakırken küfrü müziğin üzerinde yankılanıyor.

Tekrar koşmaya çalışıyorum, ama elimi tutup beni savuruyor. Kendi momentumumu bana karşı kullanarak yumruğunu yanağıma vuruyor ve beni tökezleyerek yere düşürüyor.

Dünya ağır çekimde eğilip bükülürken, bangır bangır çalan müzik nihayet arka planda kayboluyor. Düşüncelerim bulanık ve karışık, ama korku asla geri çekilmiyor. Varlığımın her hücresinde tehlikede olduğumu biliyorum. Hareket etmek zorundayım.

Gözlerimi kırıştırarak düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Arkama baktığımda Aldo'nun oturma odasındaki aynada kanayan burnunu incelediğini görüyorum.

Ben yaptım.

Bana zarar vermeye çalışıyor, ben de burnunu kırdım.

Buradan çıkmam lazım.

"Seni küçük amcık. Sanırım lanet burnumu kırdın."

Onu görmezden gelerek kendimi mutfağın kapısına doğru çekiyorum. İki seçeneğim var. Arka kapıya doğru bir hamle daha yapabilirim ya da tezgâhın üzerindeki yemek bıçağı bloğuna doğru hamle yapabilirim. Karar vermek için sadece saniyelerim var.

Sol gözüm hızla şişiyor ve düşüncelerim yıpranmış durumda. Sarhoş olabilir ama bu halimle onunla boy ölçüşmem.

Teslimiyet mi, kararlılık mı yoksa aşırı adrenalin yüklemesi mi emin değilim ama saldırganımla gözlerimi kilitlediğimde üzerime doğal olmayan bir durgunluk çöküyor.

Mavi siyahla çarpışıyor.

Kötü niyetli psikozla savaşılan vahşi çaresizlik.

Aldo Consoli'nin kaçmama asla izin vermeyeceğini anladığımda bir sonraki hamlemle ilgili her türlü tartışma tartışmalı hale geliyor. Delilik ve alkol onu beni fethetme ihtiyacıyla tüketti ve eğer kaçma umudum varsa, bu geri çekilme değil saldırı şeklinde olacak.

Ona düşüncelerimi okuması için zaman vermiyorum.

Yana doğru uzanarak mutfığa dalıyorum ve parmaklarımı bir bıçağın sapına doluyorum, tam o sırada diğer elimi tutup beni savuruyor.

Sonraki birkaç saniye bir bulanıklık içinde geçer. Sanki zaman bir noktadan diğerine atlıyor.

Önce bıçağa uzanmak için elimi uzattım ve ne olduğunu anlayamadan Aldo'yla yüz yüze geldim, yüz hatları şaşkınlıkla buruşmuş, bıçağımın karnının derinliklerine gömülü olduğu yere bakıyordu.

A noktasından B noktasına, arada hiçbir şey olmadan. İkimiz de sessiziz.

Etrafımızdaki dünya duruyor, oturma odasının hoparlörlerinden hala bangır bangır çalan lanet müzik hariç. Gözlerim yavaşça onunkilere kayıyor. Kaynayan nefreti tenimi pençeliyor.

Uzaklaşmam gerekiyor ama silahımı bırakmak istemiyorum, bu yüzden sertçe geri çekiliyorum, bıçağı vücudundan çekiyorum ve geriye doğru tökezliyorum.

Aldo'nun dudakları sessiz bir solukta yuvarlanıyor, elleri hızla siyah gömleğinin üzerinde büyüyen ıslaklığı kavıyor. Kumaş o kadar koyu ki leke kan gibi bile görünmüyor. Ama titreyen eli kıpkırmızı oluyor ve bıçağımdan damlayan yapışkan maddeyi inkar etmek mümkün değil.

Düşünmüyorum. Sadece koşuyorum.

Arka kapıdan çık. Bıçak elimde. Evimle Hardwick arasındaki uzun otların arasında uçarken ayaklarım kanatlı.

Geç oldu, ben de evin önüne gittim. Evin etrafı ışıklarla dolu, bu sayede arkama bakıp takip edilmediğimi kontrol edebiliyorum. Kapıya vurup zili çaldıktan sonra iki büküm oluyorum, ciğerlerim yorgunluktan çığlık atıyor.

Elena'nın tedirgin sesi dahili telefondan gelmeden önce zili ikinci kez çalmak zorunda kalıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Köşedeki kameraya doğru bakıyorum. "Elena, benim, Luisa. Evimde bir adam vardı ve onu öldürmüş olabilirim. Bilmiyorum. Lütfen, yardımınıza ihtiyacım var." Sesim tiz ve titrek. Ve sanki travmayı kendi sesimde duymak onu çok daha gerçek kılıyormuş gibi, vücudumdaki tüm kaslar titremeye ve sarsılmaya başlıyor.

Kilitler hızla dönüyor ve Elena beni içeri sokmak için kapıyı açıyor.

"Oh, Tanrım. Tatlı kızım, iyi misin?" Kapıyı arkamdan kilitliyor ve rahatlatıcı kolunu omuzlarıma doluyor.

Hâlâ bıçağı tutan eli önümüzde titreyerek kalkıyor. "Başka ne yapacağımı bilemedim. Bana zarar verecekti. Ve... bıçağı tuttum ve sonra bıçak onun içindeydi. Nasıl olduğunu bile bilmiyorum."

Elena dikkatimi çekmek için önüme geçti. "Bir saniye burada bekle. Hemen döneceğim, tamam mı?"

Başımı salladım.

Sadece birkaç saniyeliğine gitti ama bu süre içinde göğsüm hıçkırıkların tehdidiyle titremeye başladı. Elena yumruğumun etrafına bir el havlusu sarıyor ve parmaklarımı tutuşlarını bırakmaları için ikna ediyor. Bıçağı havluya sarıyor ve masanın üzerine koyuyor.

"Hadi seni yukarı çıkarıp temizleyelim."

Elimi tutuyor ve beni en yakındaki misafir yatak odasına götürüyor. Pus içinde onu takip ediyorum. Beynim şoktan öylesine bunalmış ki, basit düşünceleri bile yönetemiyorum. Elena ebeveyn banyosunda sıcak bir duşa başlarken ben boş boş duvara bakıyorum.

Sonra gözleri önümde, mavi endişe havuzları.

Nazik ellerini yanaklarıma koyuyor. "Korktuğunu biliyorum tatlı Luisa, ama her şey yoluna girecek. Duş al ve sakinleşmeye çalış."

Başımı sallıyorum çünkü yapmam gereken bu.

"Bana ihtiyacın olursa hemen kapının önünde olacağım. Her şeyi halledeceğiz tatlı kızım, söz veriyorum."

O odadan çıktıktan sonra, kan sıçramış giysilerimi şaşkınlıkla çıkarıyorum. Onlara bakamıyorum. Kumaşlar yerdeki bir yığının içine atılıyor. Duş spreyinin sıcaklığı tenimi ısıtıyor ama kemiklerimi kaplayan donmuş buza dokunamıyor. Ellerimi suya doğru kaldırdığımda, parmaklarımı boyayan kanı görüyorum. Tırnaklarımın altında. Derimi lekeliyor. Her kıvrımı ve yarığı dolduruyor.

Titremem artıyor ve düşün zeminine çökmek zorunda kalıyorum.

Ne yaptım ben? Az önce bir adam mı öldürdüm? Eğer ölmediyse, peşimden gelir mi? Peki ya ailem? Beni polise ihbar eder mi? Mafya genellikle polisleri işe karıştırmaz, ama kendini hastaneye götürürse, olayı rapor edebilirler.

Eğer yaşıyorsa.

Eğer değilse, Giordano ailesiyle başım belaya girer mi? Kanun benim eylemlerimi meşru müdafaa olarak kabul eder, ama mafya bu kadar anlayışlı olur mu?

Yaptığım şeyi yapmak zorundaydım. Pişman değilim ama bunun sonuçları ne olacak? Belirsizlik korkutucu.

Sabun kalıbına uzanarak, hıçkırıklar vücudumu sararken cildimi ovuyorum. Sessiz kalmaya çalışıyorum. Neden olduğundan bile emin değilim. Belki de bir parçam hâlâ güvensiz hissettiği içindir. Sanki çığlıklarım dünyayı ne yaptığım konusunda uyaracaktı gibi.

Kan lekesinden mi yoksa aşırı fırçalamadan mı kızardığımı anlayamayana kadar etimi ovuyorum. Sonunda kendimi suyu kapatmaya zorluyorum. Sessizlik beni bekliyor. Eskiden yalnız

kalmayı severdim -zihnimin özgür kalması için- ama şimdi sessizlik zehirli düşünceler ve korkular için bir petri kabı.

Havlularımı çıkarırken kapı hafifçe çalındı. "Luisa, canım, senin için kıyafet değiştirdim. İçeri girebilir miyim?"

Kapıyı açıyorum ve teklif ettiği giysi yığınının kabul ediyorum. "Teşekkür ederim," diye fisıldıyorum kısık sesle, ağlamaktan boğazım acıyor.

"Elbette. Makyaj masasının üzerinde küçük bir tepsi yiyecek ve biraz meyve suyu var. Buyurun için. Sinirlerini yatıştırabilir. Bu gece burada iyi olacak mısın? Eğer yanında birinin olması seni daha rahatlatırsa ben yan odada kalabilirim."

Dünya Elena De Rossi'yi hak etmiyor. Nezaketi ve cömertliği sitemsiz ve onun gibi bir kadının en umutsuz durumlar dışında kocasından ayrılmayacağına dair ani bir aydınlanma yaşadım. Eğer babamın kollarında arkadaşlık bulduysa, bunun iyi bir nedeni vardı. Zeno babasını idol olarak görüyor olabilir ama anne babasının evliliğinin sandığı gibi olmadığına bahse girerim. Silvano De Rossi, Zeno'nun düşündüğü kişi değildi.

"Çok teşekkür ederim Elena. Sabah işleri yoluna koyana kadar burada iyi olacağım." Gün ışığında, canavarlar gittiğinde.

"Burada her zaman hoş karşılanırsınız. Yarın her şeyi halledeceğiz, söz veriyorum. Şimdilik kendine iyi bak. Biraz dinlen ve Hardwick'te güvende olduğunu bil." Tenimi kaplayan su damlacıklarına rağmen beni bir anne şefkatiyle kucakladı.

Ona ve verdiği güvenceye sımsıkı sarılıyorum. Uzun zamandır kendi sorunlarımla uğraşıyorum. Yapmak zorundaydım. Annem yardım isteyebileceğim türden bir anne değildi. Babam her zaman yanımdaydı ama anne sevgisinde farklı bir şey var. Benim hiç tecrübe etmediğim bir cömertlik. Elena benim annem değil ama şu anda onun bana olan anne sevgisi tartışılmaz.

Geri çekildiğimde duygularım boğazıma düğümleniyor. Konuşamıyorum ama umarım gözyaşlarımla dolu gözlerimden ona duyduğum minnettarlığı ve sevgiyi görebilir.

O gittikten sonra, verdiği kıyafetleri giyiyorum ve büyük boy yatağın yorganının altına giriyorum. Banyodaki ışığı açık bırakıyorum. Karanlıkla ve onun getireceğı görüntülerle yüzleşmeye hazır değilim. Telefonum olsaydı müzik çalardım ama kulübede unutmuşum. Görkemli odada, üstümdeki karmaşık avize dışında zihnimi dağıtacak hiçbir şey yok. En tepeden başlıyorum ve loş ışıkta donuklaşan kristalleri sayıyorum. Üç yüz yirmi beş tane var. Üçüncü sayımda yüz otuz ikiye ulaşıyorum ki yorgunluk sonunda beni dibe çekiyor.



CHAPTER 6

UYANDIĞIMDA UZUN SÜRE UYUMAMIŞTIM, YATAĞIN ORTASINDA TOP GIBI KIVRILMIŞTIM. UYUMUYORUM. Odada bir varlık hissedene kadar neden uyandığımı bilmiyordum. Dehşet bir anda damarlarıma doluyor, ama doğrulduğumda odanın köşesinde oturan Zeno'yu görüyorum.

Beni sakinleştirmek için elini kaldırdı. "Sorun yok, Isa. Sadece benim." Sesinin nazık mırıltısı, kalp durmasına ramak kala gürleyen nabzımı anında yatıştırıyor.

"Z." Daralan boğazımdan geçirebildiğim tek kelime bu, ama duyması gereken tek şey bu. Korkumun ve kırılanlığımın her zerresi o tek hecede. Zeno ona en çok ihtiyacım olduğu anda geldi ve rahatlamam anlık oldu.

Hızla sandalyesinden kalkıyor ve yatakta bana katılıyor. Hiç tereddüt etmeden kucağına tırmanıyorum, kollarının beni sımsıkı sarmasının rahatlığıyla bedenim titriyor, sanki uyurken korku ve endişemi her bir kasımda sıkı sıkı tutuyormuşum gibi, ama bu değişken adamın varlığı bu gerilimi serbest bırakmak için ihtiyacım olan tek şey.

"Tanrım, beni endişelendirdin," diye mırıldandı saçlarıma. "Hayatımda hiç bu kadar hızlı sürmemiştim."

Bu itirafı bana bu hafta sonu Hamptons'da olduğunu hatırlattı. Üç buçuk saatlik bir yol. Elena'nın onu aradığını varsayarsak, daha telefonu kapatmadan arabasına atlamış olmalı.

"Seni işinden alıkoyduğum için üzgün olduğumu söyledim ama değilim," diye fısıldıyorum.

Z yavaşça geri çekiliyor ve yüzümü ona doğru kaldırmam için beni ikna ediyor. Bunu yaptığında, morarmış yanağımı incelerken gözleri öldürücü bir niyetle büyüyor. Daha önce yorganın altında onun göremeyeceği kadar saklanmışım ama banyonun ışığı hala açık olduğundan, rengi solmuş yanağım artık görülebiliyor. Parmak uçları, şişliğimin dış kenarında hassas bir daire çizmek için kalkıyor.

Dokunuşu saygılı. Bir özür ve bir söz. Bir daha asla.

"Seni incittiği her yolu bana anlatmanı istiyorum." Gözleri acıyla parlıyor ve ne istediğini anlıyorum.

Başımı salladım. "Bana o şekilde dokunmadı. İstedi ama o yapamadan ben kaçtım."

Zeno'nun göğsü havayla genişler ama yüz hatları asla yumuşamaz. Adam hâlâ hayattaysa, rahatlaması Aldo'ya herhangi bir müsamaha göstermeyecektir.

O anda, Zeno De Rossi için ne ifade ettiğimi tam olarak hissediyorum.

Geçmişten gelen her iğneleyici yorum ve acımasız reddediş, somut anlayış kemiklerime yerleştikçe eriyip gidiyor. Benim için şehri katledecekti. Ölülerini diriltir ve benim için kendi canını verir. Duygularının büyüklüğü gözlerinde, görülmeyi bekliyor. Gerçeği görmek için yeterince dikkatli bakmamı bekliyordu.

Ben Zeno'nun dünyasının merkeziyim. Her zaman öyleydim. Her zaman da olacağım. Bu basit gerçeği bilmek için adamı anlamama gerek yok.

Dudaklarım onun dokunuşu için yalvarıyor. Kucağına oturana kadar kendimi yeniden ayarlıyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Güçlü kolları beni kendisine doğru tutuyor, bir eli ensemden sıkıca duruyor. Yüz yüze geldiğimizde alnımı hafifçe onunkine yaslıyorum.

Zeno'nun vücudu belirsizlik ve kısıtlamayla kaskatı kesilmiş durumda. İlk kez, nedenlerini bildiğimi sanmıyorum. Kendi yorumlarımı yansıtmak bana düşmez. Bunun yerine dudaklarımı tereddütle onunkilere yaklaşıtıyorum ve kaderin bizi istediği yere götürmesine izin veriyorum.

Ağzı benimkini yakalamadan önce ciğerlerim onun titreyen nefesini çalıyor.

İlkel bir inilti göğsünü sarsıyor ve kalbimin derinliklerine gömülüyor. Dillerimiz açlığın aceleciliğiyle birbirinin tadına bakıyor. Yılların yoksunluğu ve ihtiyacı bir anda serbest kalıyor. Engeller düşüyor ve dizginler kopuyor. Yetişkin hayatlarımızda ilk kez, kendimizi her zaman aramızda yaşamış ve nefes almış olan bağına teslim ediyoruz. Başka hiçbir şey yoktur. Aile ya da görev yok. Geçmiş ya da gelecek yok. Bizler birbirimize olan ihtiyacımızla tamamen meşgul olan iki kişiyiz.

"Kahretsin, bunu hak etmiyorum." Eli kıcımın yanağını yoğururken dişleri alt dudağımı sıyrıyor.

"Geçmiş hakkında konuşmak yok." Başımı sallıyorum. "Bununla daha sonra ilgilenebiliriz. Şu anda buna ihtiyacımız var.

Buna ihtiyacım var."

"Bana tam olarak neye ihtiyacın olduğunu söyle çünkü seni becermek istiyorum. Eğer kastettiğin bu değilse, şimdi söyle." Kelimeleri düzensiz, kısıtlama ile gergin.

"Ben de tam olarak bunu istiyorum. Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var."

Zeno başka bir şey söylemeden bedenlerimizi şiltenin üzerine yuvarlıyor, ta ki üzerime çıkana kadar. Sahiplenici ama şefkatli, gözlerinde ateşli bir arzu yanıyor. Kalçalarımız aynı hizaya geliyor ve dizlerim, merkezimi onun sert uzunluğuna tam olarak hizalamak için yükseliyor. Ona en çok ihtiyaç duyduğum yerime dokunmasının verdiği rahatlama ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Öpücüğü vahşice. Yoğunluğu vahşi ama saygısı mutlak. En basit dokunuşuyla bana değer verildiğini hissettiriyor ve ben her nefis ısırtığı yutuyorum.

Sonunda Zeno tişörtünü çıkaracak kadar kendini kaldırıyor, sonra benimkini başımın üzerinden yukarı kaydırıyor. Her santimini incelemek, nefes kesici vücuduna tapınmak ve ezberlemek istiyorum ama bana izin vermiyor.

fırsat. Kendi azgın arzularıyla yanıp tutuşarak boynuma kadar iniyor, öpücüklerini göğsümde gezdiriyor. Yatağa gittiğimde sütyenimi giymemiştım, bu yüzden ona karşı çırlıçıplaktım. Vücudum da duygularım kadar çıplak, ham ve açıkta ve her yönden tamamen onun.

O göğüslerime ilgi yağdırırken ben de ellerimi geniş omuzlarında gezdiriyorum. Kasları parmaklarımın altında esniyor ve kıvrılıyor. O çok sağlam. Çok güçlü ve erkeksi. Yine de bir erkeğin yanında hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Sanki onun gücü benimkinin bir uzantısı gibi. Vücudu benim emrimde.

Dişleri meme ucumu çekiştirdiğinde çığlık atıyorum. Sarsıntı, zevk ve acının mükemmel evliliğidir. Zeno, içim ağlayana ve tenim terden sırlsıklam olana dek bedenimi arzuyla inletiyor.

"Seni tatmayı kaç kez hayal ettim? Yüzlerce. Binlerce." Vücudu alçalıyor. Başını kalçalarımın tepesine yerleştiriyor. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, dili yarığım boyunca yavaş ve durgun bir şekilde yalıyor. "Hayal gücüm bir kez bile buna yetmedi. Sen *ilahisin*."

Beni yutarken onun adını inliyorum. Parmakları göğsümü yoğuruyor, dili durmaksızın şişmiş sinir yumağımın etrafında dönüyor, Zeno varlığımın dokusunu çözüyor. Zevkten ve açgözlülükten başka bir şey değilim, durmaksızın o mükemmel cinsel mutluluk anını kovalıyorum.

Parmağı girişimi geçip içimdeki o mükemmel noktaya ulaştığında, hiçbir şeyi kovalamam gerekmiyor. Bir yaz fırtınasının sağanak yağmuru gibi üzerime boşalıyor. Duyamadığım bir çığlık yüzünden boğazım yanıyor. Vücudumun otoyollarında ve geçitlerinde akan sıvı sevinçte çok kayboldum. Mükemmel bir portre çizen bir ressam gibi vücudumdaki olası her ürperti ve titremeyi kandırıyor.

"Zeno." Bunun gerçek olduğunu kendime hatırlatmak için onun adını içime çekiyorum. O burada ve şu an için benim.

Dokunuşunun kaybolması gözlerimi açıyor. Pantolonunun düğmelerini açıp yere düşmesine izin verişini dikkatle izliyorum. Çıplak, dövmeli vücudu tam teşhir halinde ve daha önce hiç bu kadar kusursuz bir şey görmemişim. Modeller ve aktörler kasla şekillendirilir ama Zeno'nun vücudu estetikten çok daha fazlası. O güç ve kuvvetin vücut bulmuş hali ve her ikisini de nasıl kullanacağını bildiğinden hiç şüphem yok.

Prezervatif takıyor ve hangisinin daha erotik olduğundan emin değilim: gerilen siki mi, yoksa o sert uzunluğu yumruklayan geniş eli mi? Karın kasları hareketleriyle dalgalanıyor ve kaslarının her bir seğirmesini karnımın derinliklerinde hissediyorum. Korunmanın daha güvenli olduğunu biliyorum, bu yüzden itiraz etmiyorum, ama lanet olsun ki onu engelsiz hissetmek için can atmıyorum. Aramıza bir şeylerin girmesinden bıktım. İnce kauçuk bariyer bile bunca yıllık çatışma ve gerginlikten sonra bir yük.

Ama henüz o noktada değiliz. Şimdilik elimden gelenin tadını çıkaracağım.

Vücudu benimkiyle aynı hızaya geldiğinde, nefeslerim beklentiyle sığlaşıyor. Aletin kavurucu sıcaklığı prezervatifin içinden yayılıyor ve ağrıyan klitorisimi rahatlatıyor ama sadece bir saniyeliğine. Kalçalarının bir kavisiyle girişime geliyor, içime bastırıyor. Bir, iki, üç hamlede onu içimde tamamen kılıflanmış halde buluyorum. Dolgunluk karşısında çenem düşüyor ve gözlerim tavana doğru kayıyor.

"Gözlerini benden ayırma, Isa." Zeno'nun sesinde gerginlik var. Boynunda bir damar şişkinleşiyor ve trisepsleri eforla şişiyor.

Dediğini yapıyorum ve ancak bakışlarımız kilitlendiğinde hareketlerine devam ediyor. Hızlı bir itiş, sonra içime geri girmeden önce yavaş bir geri çekilme. O okyanus gözleriyle milyonlarca kelime söylüyor ama benim duyduğum tek bir kelime var. Tek bir kelime yorumlanmadan anlaşılabilir.

Benimkini.

Ben de bana kalan tek şeyle karşılık veriyorum.

Seninkiler.

Zeno beni hızını artırarak ödüllendiriyor, kutsal bir adamın yoğunluğuyla içime giriyor

Tanrı'yı arıyorum. Merkezim serbest bırakılmaktan hâlâ hassas, her hareketi karnımdaki ateşi yeniden alevlendiriyor. Bedenimi onunla birlikte hareket ettiriyorum. Kıyıya vuran dalgalar kadar doğal bir itme ve çekme. Tekrar tekrar, zevk içinde birlikte eriyoruz.

Vücudum hislerle yanıyor, ama Zeno içimde serbest kaldığında, kalbim duygularla doluyor. Duygular beni boğmakla tehdit ediyor. Beni tüketmek ve yok etmek için. Zeno'yla birlikte olmak sadece en karanlık anlarımda hayal etmeme izin verdiğim bir şey. Kalbime imkânsızı tattırmak için gururumu feda ettiğim büyük zayıflık zamanları.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Böyle bir şeyin olabileceğine hiç inanmamıştım ama oldu ve daha önce hiç bu kadar yoğun duygularla bağlı bir seks yaşamamıştım. Geçmişteki tüm kaçamaklarım Zeno ve benim aramda yaşananların yanında sönük ve soluk kalıyor.

Beni sıkıca kavriyor, ismim dudaklarından tekrar tekrar dökülüyor, siki içimde zonkluyor. Hareketleri durulduğunda, şefkat ve bağlılık dolu bir öpücükle dudaklarını son bir kez benimkilere yaklaştırıyor. Sonra banyoya doğru uzaklaşıyor. Burası onun evi, bu yüzden kısa bir an için kendi odasına gitmek için ayrılıp ayrılmayacağını merak ediyorum, ama bana yatakta tekrar katıldığında bu düşünce sürgün ediliyor. Vücudunu benimkinin etrafına sarıyor, güçlü bir koluyla beni kendine doğru çekiyor. Yan yana yatıyoruz, bedenlerimiz birbirine yapışmış, ciğerlerimiz birbiriyle senkronize bir şekilde genişleyip daralıyor.

Kıpırdamak ve bizi gerçeklikten koruyan balonu patlatmak istemediğim için parmaklarımı dalgınca parmak eklemlerinin çıkıntıları üzerinde gezdiriyorum. Elinin arkasındaki toz halindeki kılları ve yara dokusuna atfettiğim birkaç pürüzsüz deri parçasını fark ediyorum. Bir erkeğin ellerinde çekici bir şey vardır - erkekliğin ve fiziksel gücün somutlaşmış hali. Eller bir insanın yeteneklerinin ve deneyimlerinin yol haritasıdır ve Zeno'nun elleri sıkı çalışmaya yabancı olmadığını gösteriyor.

"Konuyu zorlayarak seni üzmem istemiyorum," diyor Zeno yumuşak bir sesle. "Ama ne olduğunu bilmem gerekiyor. İçeri giren adamı tanıdın mı?"

Burnumdan derin nefes alıyorum. Annemin sorunları artık bir sır olarak saklanamaz. Z'nin gerçeği nasıl karşılayacağından emin değilim ama ona söylemek zorundayım.

"Eve geri dönmek zorunda kalmamın nedeni annemin kumar oynadığını ve aile bahişçisine borçlandığını öğrenmemdi. Bunun babam için ne anlama geleceğini biliyordum, bu yüzden okul birikimlerimi annemin borcunu ödemek için kullandım. Sonra babama neler olduğunu anlattım. Çok kızmıştı ama bu meseleyi kendi başına halledecek parası olmadığını biliyordum ve ailesinin ona beleşçi damgası vurmasına ve muhtemelen ona zarar vermesine izin veremezdim."

Z bilgiyi özümserken birkaç saniye sessiz kalır. "Sana bana gelmen gerektiğini söyledim ama neden gelmediğini anlıyorum. Yine de kendime çok kızgıyım. Bu duruma asla düşmemeliydin."

Pişmanlığını takdir ettiğimi göstermek için elini sıkıyor, kolunu göğsüme bastırıyorum. "Bahişçi bir gün herkes yokken eve sarhoş gelene kadar bunların hiçbirisi sorun değildi."

Zeno'nun vücudu insanlık dışı bir şekilde hareketsizleşir. "Bu birden fazla kez mi oldu?" Gırtlaktan gelen sözleri ölümcül bir sakinlikle doludur.

"O kadar kötü değil," diye fısıldıyorum. "Ama evet. Kaçmayı ve babamın silahlarından birini almayı başardım."

"Yüce *Tanrım!*" Z benden uzaklaşıp yataktan fırlıyor, bir elini saçlarına götürüp ileri geri adımlar atıyor ve öfke duvarını bana doğru çeviriyor. "Onun adı." Kırpılmış iki kelime sıkılmış dişlerin arasından tıslıyor.

"Aldo Consoli." Sesim kısık. Z'nin bana kızgın olmadığını biliyorum ve beni asla

incitmeyeceğinden eminim,

ama onun bu yönüne hiç tanık olmamıştım. Bu ölçüde değil. O haklı intikamın vücut bulmuş hali. Onun yoluna çıkan herkes için korkuyorum.

Z kıyafetlerini kapar ve aceleyle yeniden giyinmeye başlar. "Ne yapıyorsun sen?" Pat diye söyledim.

"Gitmek zorundayım. Bunların hepsi benim hatam ve bunu düzeltmem gerekiyor."

"Dur." Emrim dikkatini çekecek kadar güçlü. "Uyumadın ve sabahın üçünde yapılabilecek bir şey yok. Lütfen güneş doğana kadar kal ki gecenin geri kalanını endişelenerek geçirmeyeyim."

Delici bakışları sabit duruyor ama omuzlarındaki gerginlik azaldığında kazandığımı anlıyorum. Yavaşça kıyafetlerini çıkarıyor ve yatağa geri dönüyor. Bu sefer sırt üstü yatıyor ve beni yanına çekiyor. Vücudu hareketsiz ama kulağımı göğsüne bastırdığımda nabzının hızla attığını görüyorum.

"Bana gerisini anlat," diye zoraki bir sakinlikle talimat veriyor.

"Ona borcumu ödedim ama parayı almaya geldiğinde Grace annesinin dikiş makasını almak için evimize uğramıştı. İkisi konuştular ve Grace, Aldo'nun anneme borç para verdiğini duyunca, ondan borç almanın kendisini bir an önce şehre taşımaya yardımcı olacağına karar verdi. Ne yaptığını öğrendiğimde dehşete kapıldım. Parayı iade etmesi ve geri çekilmesi için onu ikna etmeye çalıştım ama o reddetti. Onun için çok endişelendim ama artık kişisel olarak endişelenecek bir şeyim kalmadığını düşünüyordum. Dün gece müzik dinliyordum ve sanırım Grace'i ziyarete giderken duymuş. Sanırım yaptığı şey bu. Sarhoş olup kadın müşterileri arayıp indirim teklif etmek. ... hizmetler. Ya da *takasa* zorlamak için kredi şartlarını değiştirecek. Varlığımın her zerresiyle ondan nefret ediyorum."

"Evin içine nasıl girdi?"

"Tam olarak bilmiyorum. Müziğin sesi yükseldi ve aniden orada belirdi. Kaçmaya çalıştım ve kavga ettik. Bunu böyle aldım." Yanağımı gösteriyorum. "Sonra o kadar sinirlendi ki, asla kaçamayacağımı anladım. Bir silah bulmak zorundaydım." Sesim titremeye başladı.

Zeno'nun kolu beni daha sıkı tutarken diğer eli başımı kavırıyor. "Başka bir şey söylemene gerek yok," diye fısıldıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum, Isa. Tam da yapman gerektiği gibi yaptın ve geri kalan her şeyle ben ilgileneceğim. Söz veriyorum."

Başımı sallıyorum ve sakinleştirici bir nefes almaya çalışıyorum. "Dün gece hakkında bilmen gereken bir şey daha var," diyorum ona. "Aldo'yu bana zarar verdiği için başının belaya girme ihtimaliyle tehdit ettiğimde, Park'ta bulunmak için izni olduğunu söyledi. Onu hiç araba kullanırken görmedim, yani bildiğim kadarıyla içeri girmek için duvara tırmanmış olabilir. Yalan söylüyor da olabilir ama bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Zeno parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Hiçbir izin onu yaptıklarından aklayamaz. Mülkümdeki herhangi birine zarar vermek için lanet mülküne geliyor. Dediğim gibi, bir daha bunların hiçbirisi için endişelenmene gerek yok. Ben buradayım ve şimdilik tek yapman gereken biraz dinlenmek."

"Tamam."

Başım hâlâ kalbinin üzerinde duruyor. Olanları düşününce uyumayı beklemiyorum ama Z'nin sıcak bedenine güvenle sokulmuş, onun nazik okşayışıyla uyuşmuş düşüncelerim bilinçsizliğe sürükleniyor. Derin, katartık bir uykuya dalıyorum ve güneş gökyüzünde iyice yükselene kadar bir daha uyanmıyorum.

Kendime geldiğimde, her şeyin bir anda aklıma geldiği o anlardan birini yaşamıyorum. Sol elmacık kemiğimde zonklayan ağrı ve etrafımı saran Zeno'nun kokusu arasında, bilinçli zihnim son on iki saat içinde olan her şeyin fazlasıyla farkında. Şu anda yatakta yalnız olduğum gerçeği bile

sürpriz değil. Z'nin insan avını ne kadar acilen başlatmak istediğini düşünürsek, ben uyuduktan sonra gitmek için beş dakika beklediğinden şüpheliyim.

Doğrulup etrafımdaki odayı tarıyorum, bir sonraki adımda ne yapacağımdan emin değilim. Eve mi gideceğim? Aldo mutfağının zemininde ölü mü?

Dün gece bir adam mı öldürdüm?

Olasılıklar bende yorganın altına çekilme ve bu odadan hiç çıkmama isteği uyandırıyor. Çok fazla sorum var ama beni en çok endişelendiren bu. Cevabı öğrenmek için yanıp tutuşuyorum ama bir o kadar da korkuyorum. Kimseyi öldürmüş olmak istemiyorum ama Aldo'nun hayatta olduğunu ve kanıma aç olduğunu düşünmekten de nefret ediyorum. İsteksizliğim ne olursa olsun, bilmek zorundayım.

Eğer hayatta kaldıysa, evde benim dönüşümü bekliyor olabilir mi? Elbette intikam ihtiyacı, kendini kurtarma ve tıbbi yardım alma ihtiyacının önüne geçmeyecektir. Z'nin durumu kendi açısından değerlendirmek için kulübeye uğradığını varsayabilirim ama emin olana kadar oraya gitmeyeceğim. O sırada komodinin üzerindeki telefonumu fark ettim. Kaçarken evde bırakmıştım. Zeno olay yerini kontrol ettikten sonra telefonumu geri getirmiş olmalı.

Z'yi arayıp evimde ne bulduğunu sorabilirim ama bunu telefonda konuşmak istemeyecektir. Hardwick'e telefonumla döndüyse hâlâ burada olabilir. Cevaplar için en iyi şansım onu aramak ve gitmemiş olmasını ummak.

Hemen kalkıp giyiniyorum. Neler olup bittiğini öğrenme ihtiyacım bir yana, ailem her an şehirden dönebilir. Kafamı kuma gömme lüksüm yok. Eve gitmeli ve mutfaktaki kanı temizlemeliyim. Neden bilmiyorum ama ne olduğunu bilmelerini istemiyorum. Aile evimizi şu anda hissettiğim şekilde görmelerini istemiyorum. Güvensiz. Lekeli.

Banyodayken yanağımdaki çürüğü inceliyorum. Beklediğim kadar kötü görünmüyor ama bunu ailemden saklamam mümkün değil. Onlara ne söylemek istediğime karar vermem gerekecek. Belki kendim daha fazla şey öğrendiğimde, cevap bana gelecektir.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda, Elena ana girişin hemen dışındaki oturma alanında kahvesini yudumluyor. Bakışlarımız karşılaştığında yüzü aydınlanıyor.

"İsa," diye adımı rahatlamış bir şefkatle söylüyor ve aceleyle yanıma geliyor. "Biraz uyuyabildin mi?"

"Evet, teşekkür ederim." Zeno'nun ofisine doğru bakıyorum. "Z hâlâ burada mı?"

"Hayır, ama çıkarken bana eve gitmeniz güvenli olduğunu söyledi, eğer istediğiniz buysa. Elbette siz de burada kalabilirsiniz."

Eve gitmek güvenli. Bu ne anlama geliyor? Aldo öldü mü? Elbette hayır, yoksa Zeno gelip bana kendisi söylerdi, değil mi? Dışarıda benim saldırımla mı uğraşıyor, yoksa ortadan kaybolması garip bir ertesi sabahın parçası mı? Gecemizin bizi nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Bana kendi başına mesaj atacak mı? Ona ulaşmalı mıyım? Annesine bir mesaj iletmesini söylediye, muhtemelen şu anda söylemek istediklerinin bu kadar olduğunu varsaymalıyım. Pek bilgilendirici değil ama en azından devam etmek için bir şey.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Bunu duyduğuma sevindim. Ailem eve gelmeden önce dönmeliyim." "Gitmeden önce bir fincan kahve ister misin?"

"Gitmek için alabilirsem, o zaman elbette. Ama gerçekten gitmem gerek."

Koluma nazik bir el koyuyor. "Elbette, sana bir seyahat kupası getireyim."

Onu mutfağa kadar takip ediyorum, orada bana bir ton kahve dolduruyor ve arka kapıdan çıkmadan önce ona içten bir teşekkür ediyorum. Eve dönmem için izin verildi ama günün aydınlığında bile sinirlerim gölgelerde gizli tehlikeler arıyor. Elena benimle yürümeyi teklif etti ama aptal gururum iyi olacağım konusunda ısrar etti.

Hızımı sağlıklı bir yürüyüşe çıkarırdım, eğer havaalanında ne bulacağımdan biraz

korkmasaydım

Ev. Düpedüz panik içinde değilim çünkü eğer öyle olmasaydı Zeno bana evin güvenli olduğunu söylemezdi. Arka kapıya ulaştığımda kilidi açık buldum. Yavaşça kapıyı açıyorum. Gözlerim hemen odanın karşısındaki tezgahda duran bıçak bloğuna takılıyor. Her yer dolu. Her bıçağın sapı yerinde.

Kafam karışmış bir halde küçük adanın etrafından dolanıyorum ve diğer taraftaki zeminin tertemiz olduğunu görüyorum.

Bir damla bile kan yok. Boğuşma izi bile yok.

Şaşkına döndüm. Olay şimdiden yaşayan bir kabus gibi geliyor. Mutfağımı hiçbir şey olmamış gibi görmek gerçeküstü. Daha iyi bilmesem Aldo'nun saldırısının hiç yaşanmadığını söyleyeceğim ama kaçamadığım yapışkan anılar hayal gücümün ürünü olamayacak kadar gerçek.

Köşeyi dönüp oturma odasına doğru yürüyorum. Her şey düzenli görünüyor, ama elimi şarap kadehimin döküldüğü halıya koyduğumda, bölgenin ıslak olduğunu görüyorum. Ya Zeno burayı kendisi temizledi ya da başkasına temizletti. Tek açıklaması bu.

Ne olduğunu, Z'nin eve geldiğinde ne bulduğunu bilmek zorundayım. Aldo Consoli'yi öldürüp öldürmediğimi bilmek zorundayım. Arayarak Z'yi üzme için endişelenecek sabrım yok. Randevu protokolleri ya da başka bir şey umurumda değil. Cevaplara ihtiyacım var.

Telefonumu açtım ve numarasını çevirdim.

"Her şey yolunda mı?" Zeno telefonunu sesinde bir aciliyet hissiyle açıyor.

"Evet, her şey yolunda. Ailemin evine yeni geldim. Z, bilmem gerek... k-"

Daha fazlasını söyleyemeden sözümü kesti. "Telefonda olmaz, Isa. Bugün geç saatlerde döneceğim. Yüz yüze konuşabiliriz."

"Oh, evet. Tamam." Gözlerim kendime kızgınlıkla kapanıyor. Tabii ki telefonda suçlayıcı bir şey söylememeliydim. "Sadece bir soruya cevap ver. Buraya geldiğinde burada kimse var mıydı?"

"Hayır."

Ses kulaklarımda yankılanıyor. Bu kelime bir kesinlik taşıyor ama bu durumda bir belirsizlik dünyası doğuruyor. Aldo evi canlı terk etti, ama sonra ne oldu? Şimdi nerede o? Peşimden gelecek mi?

"Tamam o zaman," diye cevap veriyorum, sesim ince ve kamış gibi. "Yardımlarınız için tekrar teşekkür ederim." "Isa," diye sesleniyor Zeno bana, sesi nazık bir okşayış gibi. "Sana söyledim, ben hallederim. Sana dokunmayacak

anladın mı?"

"Evet, tamam," diye fısıldıyorum.

"Yakında görüşürüz, tatlı kız." Mırıldandığı sözler kalbimi ılık tereyağı gibi eritiyor. "Hoşça kal, Z." Aramayla sonlandırıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Aldo hakkında paniğe kapılmak istemiyorum, onun yerine kendimi Z'yi düşünmeye veriyorum. Etrafımdaki olası tehlikeler üzerinde durmaktansa bu durum üzerinde düşünmeyi tercih ediyorum.

Onunla anlaşmazlık içinde geçen onca yıldan sonra, Z'nin yeniden hayatımda olması bir rüya gibi geliyor. Görkemli, sarhoş edici, ruhani bir rüya. Bunun gerçekleştiğini idrak etmek benim için çok zor. Sanırım asıl sınav onu tekrar gördüğümde olacak. Onun varlığında soğukkanlılık hissedecek miyim, yoksa kalbimdeki yerini mühürleyecek mi? Dün gece Zeno'nun bana olan ilgisinin geçici olduğu hissine kapılmadım, ancak geçmişimiz belirsizliği ortadan kaldırmayı zorlaştırıyor. Öyle bir belirsizlik ki, ailem yarım saat sonra gelene kadar düşünecek çok şeyim var.

Her günkü gibi ön kapıdan geçiyorlar ama yüzümü gördüklerinde duruyorlar. Ağzını açıp beni soru yağmuruna tutmayan tek kişi babam. Tek bir kelime bile söylemiyor. Yüksek sesle değil. Ama pişmanlık dolu bakışları her şeyi anlatıyor.

Zeno onu durumdan haberdar etti. Tek açıklaması bu.

Babamın artık Aldo hakkındaki her şeyi bildiğinden hiç şüphem yok. Çenesindeki ölümcül kesikte ve ölçülü nefeslerinin yavaş aralıklarında bu var. Ateşlenmeyi bekleyen bir barut fıçısı gibi.

Herkesi yaralanmamın kendi hatamdan kaynaklandığına inandırıyorum - doğaçlama dans partimde çok fazla şarap içmişim ve sinsi bir sehpa da olaya dahil olmak istiyordu. Maskaralıklarımın kanıtı olarak ıslak halıyı gösteriyorum ve annemle kız kardeşlerim bahanemi gerçek olarak kabul ettiklerinde rahat bir nefes alıyorum. Annem teyzemle yaptıkları geziler hakkında havadan sudan konuşurken Livia gözlerini deviriyor ve merhaba bile demeden üst kata fırlıyor. Bir kereliğine, Gia'nın yüzündeki coşkulu gülümsemeyi fark edene kadar annemin aralıksız gevezeliğini sahte bir ilgiyle teşvik ediyorum. Morarmış gözümle ilgili birkaç anlık endişesi dışında, kapıdan girdiğinden beri bir gram bile solmamıştı.

Eşyalarını yerleştirmek için üst kata çıktığında, annemden gizlice kaçıp onu takip ediyorum. Odamızda yalnız kaldığımızda, "Evde olduğun için çok mutlu görünüyorsun," diyorum.

Gözlerinde parlayan neşe göğsümü ısıtıyor.

"Carter dün bana ulaştı. Seni aramayı düşündüm ama bekleyip yüz yüze söylemeye karar verdim. O ve çocuklar bugün dönecekler ve bu akşam Zeno'nun doğum gününü kutlamak için hepimizi davet ettiler. Çok tatlıydı, Isa. Son birkaç haftada neler oldu bilmiyorum ama sanırım duygularını çözmüş olabilir. Geri döndüğü için çok mutluyum." Porselen tenine sağlıklı bir parlaklık geri döndü ve kalbinin tam olarak onarılma yolunda ilerlediğinden eminim.

Gelgitli bir rahatlama dalgası, gözyaşı tehdidiyle sinüslerimi yakıyor. "Oh, Gia. Senin için çok heyecanlıyım." Kız kardeşime sarılıyorum ve birbirimizden ayrıldığımızda gözleri cam gibi oluyor.

"Kim bilir neler olacak. Sadece bir şans olduğu için mutluyum. Onu ve çocukları çok özledim."

"Biliyorum, tatlım."

Carter'ın dönüşünde Zeno'nun bir rolü var mı? Eğer oynadıysa, birlikte geçirdiğimiz geceden önce inisiyatif almıştı. Konuştuğumuzda benim bakış açımı dinlemişti, bunu kesin olarak söyleyebilirim. Düzeltici adımlar atıp atmadığından emin değilim ama içimden bir ses attığını söylüyor. Aramızdaki tüm bariyerler yıkıldı ve bu onu değiştiriyor.

Beni de değiştiriyor. Ne kadar çabuk sonuca vardığımı fark etmemi sağlıyor. Bu dünyada hakkında hiçbir şey bilmediğim o kadar çok şey var ki. Bilmediğim şeyleri yargılamakta ne kadar da yüzüzmüşüm.

"Saat altıda akşam yemeğine gitmemiz gerekiyordu. Yanımızda götürmek için kurabiye yapmayı düşündüm. Eminim Bayan Larson pasta yapacaktır ama çocuklar pudra şekerli kurabiyelere bayılır."

"Eminim bunu takdir edeceklerdir." Sırıttıyorum, kız kardeşim adına inanılmaz mutluyum.

Ona Zeno ve benden bahsetmeyi düşünüyorum ama ne söyleyeceğimden emin değilim. Onu Aldo konusunda korkutmak istemiyorum ve aksi takdirde Z ve benim nasıl bir araya geldiğimizi açıklamak biraz garip olur. Ayrıca, ona olan hislerimi itiraf etmeden önce onu şahsen görmek ve son korkularımı da gidermek istiyorum. Eğer benimle yattığına pişman olma ihtimali varsa, bu akşam ne yaptığını düşünmek için bolca zamanı olduğunda bu çok açık olacaktır. O zamana kadar, geleceğimi öğrenmek için endişeyle bekleyeceğim.



CHAPTER 7

BABAM BISHOP'LARA YÜRÜMEK YERINE ARABAYLA GITMEMİZDE ISRAR EDİYOR. KİMSE İTIRAZ ETMEDİ AMA ANNEM

ona garip bir bakış attı ve ben nedenini anladım. Akşam alışılmadık derecede ılıman. Babam açık havayı sever ve normalde hepimizin yürümesini ve havanın tadını çıkarmamızı öneren ilk kişi olurdu. Bu onun karakterine aykırı ama kimse bir şey söylemiyor. Son olayların ışığında nihayet ihtiyatlı davranmaya karar verdiğinden şüpheleniyorum.

Livia bir arkadaşının evine gitti, Gia, Marca ve beni arabanın arka koltuğunda, Gia'nın kurabiye tepsisiyle birlikte bıraktı. Biz geldiğimizde Zeno ve Elena çoktan eve varmışlardı. Onu görünce içim kıpır kıpır oluyor, heyecanlı mı yoksa gergin mi olduğuma karar veremiyorum.

Doğum gününü tamamen unutmuştum. Bir hediye ya da kart bile almadığım için kendimi kötü hissediyorum ama bir hafta önce birbirimizle neredeyse hiç konuşmuyorduk bile. Bu kadar kısa sürede çok şey değişti.

O ve Elena bizi karşılamak için Carter'a kapıda katıldılar. Zeno'nun babamla olan etkileşimine özellikle dikkat ediyorum. Babam sert ve çekingen, bu da ikisinin yakın zamanda konuştuklarına dair şüphelerimi artırıyor. Ne konuşulduğunu merak ediyorum ve Zeno'nun babama kızgın olmamasını umuyorum. Babamın rahatsızlığı tek taraflı gibi görünüyor, bu da bana hissettiği herhangi bir suçlamanın muhtemelen kendi kendine empoze edildiğini düşündürüyor.

Z yanağına hoş geldin öpücüğü kondurduğunda annem mırıldanıyor. Ona karşı şaşırtıcı derecede dikkatli davranıyor ve hatta Marca'ya özel bir merhaba diyor, normalde sadece başını sallamakla ya da kadehini kaldırmakla yetinirken

bir selamlama yerine. Küçük alayımızın sonunda önünden geçme sırası bana geldiğinde, parmakları saçlarımın arasından geçip başımın arkasını kavrarken gözleri yumuşuyor. Beni kendine çekip alnıma bir öpücük konduruyor, sanki bu sık sık yaptığımız ritüel bir hareketmiş gibi.

Bir an nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

Gia, Carter'la neşeli buluşmasına ara verip bana şişkin bir bakış fırlatıyor. Carter'ın iki çocuğu koşarak içeri girerken ona masum bir omuz silkme hareketi yapıyorum. Gia'yı kucaklıyorlar ve heyecanla yaptığı kurabiyeleri inceliyorlar. Bu dörtlü bir Hallmark filminin hayata geçmiş hali gibiydi ve mutluluklarına sırtımdan edemiyordum. Kaynağını merak ederek Zeno'ya soru dolu bir bakış atıyorum, ama o sadece tek bir kaşını kaldırıyor ve bir eliyle sırtımın altından tutarak beni ileriye doğru yönlendiriyor.

Yaşam alanına doğru yürürken Cora'nın ortalıkta görünmediğini fark ediyorum. Bu illa ki bir şey ifade etmiyor ama yokluğunun kalıcı olması umulabilir. Carter'ın aceleyle gitmesinin tek sorumlusu o olmasa bile, züppe tavırlarının bir faydası olmazdı.

Cora'nın küçümseyici yorumları ya da Livia'nın sızlanmaları olmadan, toplantımız bir yaz akşamının gönülsüz keyfi için mükemmel bir şekilde hazırlandı. Carter hamburger ızgara yapıyor. Gia ve Marca, Boston ve Emily ile kart oyunu oynuyor. Ben bir Michelob Ultra yudumluyorum ve Carter ızgaranın başında sohbet ederken Z'ye bakmamaya çalışıyorum. Gözüme ne olduğunun birkaç kez sorulmasını saymazsak, masal gibi bir akşamdı. Bana tecavüz etmeye çalışan katil ruhlu delinin hatırlatılmamasını tercih ediyorum ama göz morluğu kadar dikkat çekici bir şeyle ilgili sorulardan kaçamıyorum. Aileme anlattığım aynı uydurma hikayeyi aktarıyorum ve kimse şüphe duymuyor. Ben sakarlıklarımı anlatırken onlar da benimle birlikte gülüyor ve konu daha güvenli sulara taşınıyor.

Yemeğimizi bitirdikten kısa bir süre sonra, Zeno hızlı bir telefon görüşmesi yapmak için bahçeye çıkıyor. Döndüğünde, tamamen iş başındaydı. Dakikalar önceki doğum günü neşesinin her zerresi silinmiş.

"Carter, bunu yapmaktan nefret ediyorum ama acil bir iş için şehre çağrıldım." "Oh... umarım her şey yolundadır."

"Evet, ama istediğimden daha erken çıkmak zorundayım." Zeno'nun gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kayıyor. "Senin için bir dilim pasta paketlememizi ister misin? Kendi doğum gününü kaçırmayı istemem.

pasta."

"Annemle eve bir parça göndermeye ne dersin? Antonio, onu Hardwick'e bırakabilir misin?"

Babam ciddiyetle başını sallar. "Elbette. Eve sağ salim dönmesini sağlayacağım."

"Minnettarım," diyor Zeno ve dikkatini tekrar Carter'a çeviriyor. "Ve kaçtığım için tekrar özür dilerim. Bir dahaki sefere bu iyiliğe benim evimde karşılık vermemiz gerekecek."

"Kesinlikle. Çıkarken dikkatli olun."

Z gülümsüyor ve mutlu doğum günleri korosuna teşekkür ederek başını sallıyor, sonra da aceleyle eve giriyor. Aramanın Aldo'yla ilgili olup olmadığını öğrenmeden gitmesine izin veremezdim. "Affedersiniz" diye mırıldanarak ayağa fırlıyorum ve arka kapıya doğru koşuyorum.

"Z, bekle!" Ön kapı kapanırken evin içinden sesleniyorum. Kapıya ulaşmış olduğumda, arabasına binmeden önce ona işaret edebiliyorum. "Bekle! Seninle konuşmam lazım, sadece bir dakika."

Arabanın kapısını kapatıyor ve birkaç uzun adımda beni siyah Range Rover'ın diğer tarafında karşılıyor. "Gitmem gerek, Isa."

"Biliyorum ama bu belirsizlik beni öldürüyor. Bana neler olduğunu anlatmalısın. Aldo'nun nereye gittiğini biliyor musun? Hâlâ hayatta mı?" *Peşimden gelecek mi?*

Akşam esintisi geçerken dağınık topuzumdan uçuşan salarım serbest kalıyor. Zeno'nun parmakları onları kulaklarımın arkasına doğru itiyor, sonra boynumun iki yanını kavrayacak şekilde aşağı iniyor. Başparmakları enemde

Öpücüğünü almak için çenemi yukarı kaldırdım. Güvence, özür ve vaatle dolu şehvetli bir okşayış. "Ne kadar az bilersen o kadar iyi, ama emin ol ki ben hallediyorum." Sesi en az benim kadar kaba.

Ayaklarımızın dibindeki çakıllar. Başını yana çeviriyor ve keskin bir ısıklık çalıyor, bu beni ürkütüyor ama bizden yirmi adım ötede çalıkların arasından iki adamın belirdiğini görmek kadar değil.

İçgüdüsel olarak Zeno'ya uzandım. "Ne oluyor be?"

"Sakin ol, Isa. Onlar benimle. Bu sabah evimden çıktığın andan beri gözümün üzerinde olduğunu bilmeni istedim. Endişelenecek bir şey yok."

"Gitme sebebin Aldo mu?" Yardım edemem ama daha fazlasını istiyorum. Neler olduğunu bilmek istiyorum.

Sözlü ya da başka türlü bir cevap vermeden yavaşça geri adım atıyor. İkinci bir adım atıp arkasını dönmeye başladığında son bir soru soruyorum. Aldo hakkında konuşmayı reddetmekte kararlı olabilir ama beni reddedemeyeceği bir konu var.

"Bu da ne, Z? Bize neler oluyor?"

Duraklıyor, esrarengiz bakışları tekrar benimkilere dönüyor. "Sen nasıl istersen öyle olsun. Sana nasıl hissettiğimi söyledim - gençliğimizden beri aynı. Bundan sonra ne olacağı sana bağlı."

İtirafı beni sarstı. Beni şaşırtıyor ve hayrete düşürüyor.

Arabasına binip gecenin karanlığında gözden kaybolurken başka bir şey söylemiyorum. Nutkum tutuldu. Bir parçam gerçekten de onun bu akşam mesafeli davranmasını ve tereddüt belirtisi göstermesini bekliyordu ama bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. Zeno De Rossi beni önemsiyor. Söylediğim korkunç şeylere rağmen beni hâlâ istiyor. Hakaretlere. Suçlamalara.

Ve kendime karşı dürüst olursam, ben de onu istiyorum.

Gia'nın haftalar önce söylediği gibi. Aramızda ne kadar zaman ya da mesafe olursa olsun bazı insanları asla unutamayız. Bu benim için her zaman Zeno oldu. Hakaretlerinin canımı yakmaya devam etmesinin nedeni buydu ve ondan asla vazgeçmememin motivasyonu da buydu.

Z, her zaman kalbimde yaşayacak ve ruhumun bir parçasına sahip olacak tek kişidir.

Bunun tam tersinin doğru olabileceğini, yani benim de onun için o kişi olabileceğimi hayal etmeye asla cesaret edemedim. Ben kimim ki böyle bir ilahi bağı reddedeyim? İstesem bile yapamazdım. Ve istemiyorum da. Şu anda bile dönmesi için sabırsızlanıyorum. Artık paylaşabileceklerimizin tadına baktığıma göre, daha fazlası için açım.

Kendimi topraklamak için ılık ve nemli havayı ciğerlerime çekiyorum.

Zeno'nun çağırdığı nöbetçiler gölgelerin içine gömüldü ve artık görünmüyorlar. İzlediklerini bilmek hoşuma gidiyor ama görünmez olmaları, bir düşmanın görünmeden yaklaşmasının ne kadar kolay olabileceğini hatırlatıyor. Aceleyle içeri giriyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum ve evin arka tarafına doğru ilerliyorum, orada Carter'ı mutfakta görüyorum. Yaklaştığımda yalnız olduğunu fark ediyorum ve bu fırsatı değerlendirmeye karar veriyorum.

"Hey, Carter. Sohbet etmek için bir dakikan var mı?"

Elinde bir şişe suyla buzdolabına doğru koşuyor. "Tabii! Ben de su alıyordum. Bir şişe ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

Kapıyı kapattı ve bana doğru yürüdü. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Seninle Gia hakkında konuşmak istiyordum," diyorum usulca. Hem hassas bir konu olduğu için hem de duyulmasını istemediğim için.

Dudakları inceliyor ve sarı kaşları birbirine düğümleniyor. "O iyi mi?"

"Şimdi öyle, ama şehirde geçirdiğiniz süre onun için zor oldu. Normalde kimsenin hayatına bu şekilde burnumu sokmazdım ama bu önemli. Gia çoğu insan gibi değil. Duygularını korur, bu yüzden

ne hissettiğini söylemek zor olabilir. Sizi ve çocukları çok sevdiğini bilmenizi isterim. Aklınızda herhangi bir şüphe varsa, lütfen bunun asılsız olduğunu bilin. Onu hiç senin döneceğini öğrendiği zamanki kadar mutlu görmemiştim." Tanrım beni affet, ama bunun söylenmesi gerekiyordu. Eğer bu işi Gia'ya bırakırsam, Carter onun sevgisine asla güvenip peşinden gitmeyebilir.

Carter su şişesinin kapağıyla oynuyor, gözlerini aşağıya dikmiş. "O bizim için çok şey ifade etmeye başladı. Son birkaç hafta benim için de kolay geçmedi ve yakın zamanda tekrar ayrılmayacağız." Gözlerini benimkilere kaldırdığında, sevgi ve inançla parlıyorlar.

Ön kolunu nazikçe sıkıyorum. "Bunu duymak çok güzel. Sanırım pastayı bizsiz yemeden önce dışarı çıksak iyi olacak."

"Buna cesaret edemezler." Bana skandal bir bakış attı. "Yapamazlar mı?" Ben de ona karşılık veriyorum.

Arka verandaya doğru yola çıkıyoruz ve ben elimde olmadan kız kardeşi hakkında bilgi edinmeye çalışıyorum. "Cora bir süre daha şehirde kalmaya mı karar verdi?"

"Burada biraz daha az zaman geçirmesinin herkes için en iyisi olacağına karar verdik." Gözlerinde şifreli bir parıltıyla bana bakıyor.

"Ah, pekala. Yokluğun kalbi daha da büyüttüğünü söylerler."

"Kesinlikle." Carter cam avlu kapısını açıyor ve sırtarak önce benim gitmemi işaret ediyor.

Gecenin geri kalanı başka bir aksaklık olmadan geçti. Babam Elena'yı eve götürdükten sonra bizi kulübeye götürmek için geri geldi.

"Liv eve döndüğünü bildiren bir mesaj attı," diyor annem. "Kendini iyi hissetmediği için erken yatacağını söyledi. Umarım mide mikrobiyomunu kapmamıştır. Sonunda hepimiz hastalanacağız."

Babam, annemin yorumunu görmezden gelerek evin önüne park eder. "İsa, neden bir dakikalığına ön tarafa gelmiyorsun? Özel olarak konuşmak istiyorum."

Annem, Gia ve Marca dönüp bana bakıyorlar. "Ne? Sen de benim kadar biliyorsun" dercesine gözlerimi kocaman açıyorum ve arka koltuktan iniyorum. Babamla konuşmalarımız nadiren ağır olur, bu yüzden diğerlerinin önünde onun isteğini beğenmek kolaydır, ama içten içe bu konuşmanın farklı olacağını biliyorum. Bu bizim normal konumuz değil ve onun ne kadar üzgün olduğunu hissedebiliyorum.

Yalnız kaldığımızda, araba gerilime doymuş hale geliyor. Babamdan bir alevin sıcaklığı gibi yayılıyor ve eve döndüklerinden beri ne kadar çok şey sakladığını anlamaya başlıyorum. Kasıtlı cehaletinin nelere olanak sağladığını öğrendiğinden beri.

"Zeno seni aradı mı?" Sessizce sordum.

"O yaptı. Bu sabah ilk iş. Bana dün gece neler olduğunu anlattı. Ne kadar üzülüğümü hayal bile edemezsin." Babam durakladı, gözleri ön camdan dışarı bakmıyordu. "Ama... Aldo'nun senin peşine ilk kez düşmediğini söylediğinde, öfkemden derimin kabaracağını sandım. Kendime ve Aldo'ya, ama aynı zamanda sana da." Sözleri acımasızca dürüst ve özenli bir sakinlikle söylenmişti. Yavaşça kalbime bir kazık saplıyorlar ve göğsümü yarıyorlar.

Dudaklarım konuşmak için ayrılıyor ama ses çıkmıyor. Duygular boğazımı sıkıyor.

"Bebeğimin saldırıya uğradığını öğrenmenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikriniz var mı-" sözleri takılıyor ve devam etmeden önce derin bir nefes almak zorunda kalıyor. "Bebeğim kendi evimizde *saldırıya* uğradı ve bana söyleyecek kadar güvenmedi mi? Bir daha olmamasını sağlayabilmem için bana haber verecek kadar?" Babam direksiyonu iki eliyle sıkıyor, parmak eklemleri bembeyaz kanıyor. "Bunların hiçbirinin senin hatan olmadığını ve masum olduğunu biliyorum. Seni suçlamaya çalışmıyorum. Sadece her zaman dört kızım arasında bana her konuda

güvenecek tek kişinin sen olacağını düşünmüştüm. Ama her nasılsa, Lulu'mun bile bir canavarla tek başına başa çıkması gerektiğini düşünmesine neden olacak kadar çuvalladım."

Babamın çenesinin pişmanlıkla titreyişini izlerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Başta ne söylediğine bakılmaksızın, bana kızgın değil. Kendisine kızgın. Ama onun üzülmüşünden ne kadar nefret etsem de, bir yanımla ilk kez onun haklı olduğunu anlıyor. Ona tam olarak güvenmiyorum ve bu kalbimi onun kendinden nefret edişine tanık olmaktan daha fazla kırıyor.

Aldo söz konusu olduğunda, ilk saldırı girişimi hakkında konuşmamak için babamla ilgili olması gerekmeyen çeşitli nedenlerim vardı. Ama buna ek olarak, sorunlarımla ilgili olarak babama gitme konusunda da isteksizdim çünkü babam gerçek bir sorunun var olduğuna inanmayabiliyordu. Annem ve kız kardeşlerimle ilgili endişelerim için kaç kez ona gittim? Ve onlar adına kaç tane bahane üretti? Babamı çok severim ama o bir eylem adamı değildir. İtiraf etmek ne kadar acı verse de, onu ne kadar idolleştirmiş olursam olayım, babam da diğer insanlar kadar kusurlu.

"Neden onunla hiç yüzleşmiyorsun?" Titrek bir nefesle soruyorum. Olanlar hakkında konuşacaksak, sonucu değil nedeni ele almalıyız. Babam görmezden gelirken annem yıllardır ailemizi dibe çekiyor. Güven hakkında konuşacaksak, doğrudan meselenin kökenine ineceğiz.

"Çünkü onun ne kadar yıkıcı olduğunu fark etmemiştim."

"Bunu görmek istemedin ve bunu anlayabiliyorum. Seni çok seviyorum baba, her zaman sevdim ve seveceğim, ama senin devreye girip annemin olamadığı ebeveyn olmana ihtiyacımız vardı. Marca'nın *hâlâ* buna ihtiyacı var." Şefkatle konuşmaya çalışıyorum çünkü söylediklerimin canımı yakması gerektiğini biliyorum. Eksiklikleriyle yüzleşmek kolay değil, ama bu onun çoğu kişiden daha iyi olduğu bir alan. Babam hatalı olmaktan korkmaz.

Kan çanağına dönmüş gözlerini bana doğru çeviriyor. "Çok özür dilerim, bebeğim. Ben sadece... Hiç düşünmemiştim..."

Hızla öne doğru eğildim ve kollarımı ona dolayarak sevgimi gösterdim. "Sorun yok, baba. Kötü bir şey olmasını istemediğini biliyorum."

Vücudu benimkiyle eşleşen titrek bir nefesle titriyor ve kolları beni sıkıca kavırıyor. Böylesine zor bir konuşma yapmak ve babamı böylesine perişan görmek ne kadar zor olsa da, bunun gerçekleşmiş olması beni rahatlattı. Söylenmesi gereken şeyleri dile getirdim ve babam bir kez olsun beni duydu.

İkimiz de sakinleştikten sonra geri çekiliyor ve gözlerini siliyor. "Her şeyin değişeceğini bilmeni istiyorum. *Ben* değişeceğim."

"Hâlâ sen olduğun sürece," diyorum usulca. "Sen benim için dünyalara bedelsin baba, olduğun gibi." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve yanağımdan öpüyor. "Bu kadar su dökmek yeter. Hadi içeri girelim." Memnuniyetle kabul ettim. Cehennem gibi bir gün oldu.

Ölü gibi uyuyorum, ama ancak Gia'ya Zeno ile gelişen ilişkimin çarpıtılmış bir özetini verdikten sonra. Görünüşe bakılırsa, aramızda neler olduğunu öğrenmek için can atıyordu. Ona babamla yaptığım konuşmayı da anlattım. Işıklar kapandığında, zihinsel ve duygusal yorgunluk beni doğrudan rüya alemine götürdü.

Ertesi sabah alarmımız ilk çaldığında, tıbbi olarak indüklenmiş bir komadan uyandırılıyormuşum gibi hissediyorum. Kafam karışık, hareketlerim beceriksiz ve halsiz.

"Tanrım, bir hafta uyuyabilirim," diye inliyorum evrene, belki beni dinliyordur ve bana uymak ister diye.

Gia kıkırdıyor ve oturuyor, görünüşe göre benim rahatsızlığımdan etkilenmemiş. "Uyanmak için hızlı bir duşa ihtiyacın var mı? İhtiyacın varsa önce banyoya girebilirsin."

"Hayır, sen devam et. Bana yardımcı olacak tek şey tatlı kafein." Yorganı üzerimden atıyorum ve yatağın kenarına dev gibi çöküyorum. Ayağa kalkacak enerjiyi topladığımda, üzerime bir şezlong

pantolonu geçiriyor ve sıvı enerji aramak için merdivenlerden aşağı iniyorum.

Keurig devreye girdiğinde, sadece zengin aroması bile duyularımı harekete geçirmeye ve beni canlandırmaya yetiyor. Dolu kupamı mutfak masasına götürüyorum, Livia odaya girdiğinde şaşıyorum.

"Günaydın, Isa," diyor neşeyle.

"Erken kalkmışsın. Bugün gitmen gereken bir yer mi var?"

"Hayır," diyor masumca buzdolabını karıştırırken. "Pek sayılmaz."

Okaaaay. Örümcek hislerim bana bir şeyler olduğunu söylüyor ama onun oyunları için çok erken. Onun yerine kahvemi yudumluyorum ve uyanmaya odaklanıyorum.

"Burada hiç portakal suyumuz yok mu?"

"Meyve suyu mu? Sabahları hep kahve içiyorsun."

Liv bana sırtarak dönüyor ve bir elini düz karnının üzerine koyuyor. "Şu anda kahve içmemem gerektiğini düşünüyorum."

"Ah, evet. Annem dün gece pek iyi hissetmediğini söyledi."

Dudaklarını dişlerinin arasına alıp sırtmamak için kendini zor tutuyor. "Demek istediğim bu değildi. Hamileyken kafein almamanız gerektiğinden eminim."

Kısa bir an için kendimi felç geçirdiğime ikna ediyorum. Bu, abartılı yorgunluğumu ve Livia'nın tuhaf itirafını açıklıyor - açıkça beyin hasarı ve sanrılardan muzdaripim.

Öyle olmalı.

Sersemce fincanımdan bir yudum alıyorum, dilimi yakıyorum, sonra sıcak kahveyi parmaklarıma sıçratacak kadar irkiliyorum. "Lanet olsun!" Fincanı bıraktım ve acıyı hafifletmek için elimi salladım.

Livia kıkırdıyor ve bana bir kağıt havlu uzatıyor. Onunla kahve arasına bakıyorum, bunun gerçek olduğuna dair korkunç bir kesinlik yerleşiyor. Dilim gerçekten yandı ve Livia bana gerçekten hamile olduğunu söyledi. Kendi sağlığım konusunda hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle," diye nefes alıyorum.

Gözlerinin arkasında kızgınlık parlıyor. "Bu çok *kaba*," diye mırıldandı. "Bu sabaha kadar emin değildim ama bir test yaptım ve pozitif çıktı!" Kollarını iki yana açıyor ve dünyanın en mutlu kadını gibi ışıldıyor.

"Liv, senin bir erkek arkadaşın bile yok. Nasıl bu kadar mutlu olabiliyorsun? Babası kim?"

"Nevio, tabii ki." Sırtışı ürkütücü bir şekilde hesapçı. "Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim. Zengin biriyle evleneceğimi ve hayatım boyunca tuvalet temizlemek zorunda kalmayacağımı."

Hasta olacağım.

Bu gerçek olamaz. Eğer Liv Nevio'nun çocuğuna hamileyse, bu o zamandan beri seks yaptıkları anlamına gelir... neredeyse cenaze için eve geldiğinden beri. O gün yemekten sonra ortadan kayboluşunu ve o zamandan beri ortalıkta olmadığı tüm zamanları hatırlıyorum. Nevio ile çıktığını söylediğinde, zaten haftalardır onunla takıldığı hiç aklıma gelmemişti. Seks yapıyor olabilecekleri de hiç aklıma gelmedi.

Vay anasını. Üvey kardeşinin çocuğuna hamile olduğundan haberi yok.

Annem mutfakta bize katılırken safrayı tutmak için elimi ağzıma götürüyorum. "Çok solgun görünüyorsun, Isa," diyor annem. "Livy'nin mide hastalığına mı yakalandın?"

Liv gururla, "Bunun bir mide rahatsızlığı olmadığını düşünürsek, bunu yapmak zor olurdu," diyor. Annesinin tüm dikkatini ona vermesini dramatik bir şekilde bekliyor. "Hamileyim anne. Nevio ve benim bir bebeğimiz olacak." Kız kardeşim coşkuyla sırtıyor.

Annemin çenesi düşüyor ve bir an için ne anlama geldiğini bilip bilmediğini merak ediyorum. Sonra hoplayıp zıplıyor ve Livia'yı tebrik etmek için kucaklıyor. Hiçbir fikri yok.

O kadar çok sırrımız var ki, bak şimdi neredeyiz.

Damarlarımda öfke ve adrenalin dolaşıyor. Bir şeyler yapmalıyım. *Birine* söylemeliyim.

Zeno'yu arayabilirim. Kesinlikle bilmesi gerekiyor ama bu iş geri dönüşü olmayan bir noktaya geldi. Bu artık sadece ailesinin onurunu korumakla ilgili değil - bu felaketin de ötesinde - ve babamın gerçeği öğrenmesinin zamanı geldi de geçiyor. Eğer bu Z'yi kızdıracaksa, onunla sonra ilgilenirim.

"Babam nerede?" Hayallerini suya düşürerek sertçe patlıyorum. Annem ve Livia şaşkınlıkla bana bakıyorlar.

"Neden?" Annem soruyor. "Neyin var senin?"

"*Sadece babamın nerede olduğunu söyle!*" Elim masaya vurarak çığlık atıyorum. Aklımı tamamen yitirmiştim ve verecek tek bir sikimim bile yoktu.

Kız kardeşim kardeşimizin çocuğuna hamile.

Bir insanın kaldırabileceği çok fazla şey vardır ve ben bu sınırın çok ötesine geçtim.



CHAPTER 8

PATLAMAM KARŞISINDA ANNEMİN GÖZLERİ BÜYÜDÜ. "BU SABAH BAHÇIVANLA BULUŞACAKTI. "BU SABAH BAHÇIVANLA BULUŞACAKTI. yarım saat önce."

Üst kata koşuyorum, telefonumu alıyorum ve tenis ayakkabılarımı giyiyorum. Çoraplarla uğraşmadım ya da sütyenimi giymek için zaman ayırmadım. Bunun yerine, annemin ve Livia'nın şaşkın bakışlarını tamamen görmezden gelerek merdivenlerden hızla inip arka kapıdan çıkıyorum. Hardwick'e giden yolda diz boyu çimenlerin arasında koşarken sabah çiği ince şezlong pantolonuma nüfuz ediyor. Her zaman yürüdüğümüz toprakta dar bir patika var, ama uzun otlar hala kavis çizerek kaval kemiklerimi sıyrıyor.

Çimlerin bakımlı ve ağaçsız olduğu açık çimenliğe çıktığımda evin önüne doğru koşuyorum. Babam çiçek tarhlarından birinin yanında genç bir adamla konuşuyor. Beni koşarken gördüğü anda yüzü sertleşiyor ve konuşmasını çabucak bitirip aramızdaki mesafeyi kapatmak için bana doğru adım atıyor.

"Neyin var? İyi misin?"

Bahçivana bakıyorum, göğsüm eforla kabarıyor. Adamın duyamayacağı kadar uzakta, ama güvende olmak için yaklaşıp çığlık atan ciğerlerimin izin verdiği kadar yumuşak bir sesle konuşuyorum. "Bildiğimi sana söylemek istemedim çünkü Zeno kimseye söylemememi istedi ama

Livia hamile olduğunu açıkladı baba ve ben ne yapacağımı bilmiyorum." Kelimeler ağzımdan dökölür dökölmez, mantıklı olmadıklarını anlıyorum.

Babamın kaşları çatılıyor, gözleri inanılmaz derecede kısıılıyor. "Yavaşlaman gerekecek

ve açıkla. Seni takip etmiyorum. Livy ... hamile mi?"

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Elena ile bir ilişki yaşadığınızı ve Nevio'nun oğlunuz olduğunu biliyorum. Geçen hafta eve hasta gittiğim gün öğrendim. Hasta olmaktan çok üzgündüm - sana değil," diye açıklamak için acele ediyorum. "Sadece her şeye. Zeno'ya bazı kötü şeyler söyledim ama bunu düzeltiyoruz. Bu konunun dışında. Önemli olan, Livia'nın Nevio'nun bebeğine hamile olduğunu açıklaması. Baba, ne yapacağız? Onun kardeşi olduğundan haberi yok."

Babamın gözleri üzgün bir şekilde Hardwick'in taştan kalesine doğru kayıyor. "O çocuk her zaman kendi iyiliği için fazla zekiydi," diye sessizce düşündükten sonra bana döndü. "Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm, Lulu. Annenle ilişkimin pek de iyi olmadığını zaten konuşmuştuk. Gia doğduktan kısa bir süre sonra Elena ile vakit geçirmeye başladım. Çok yalnızdı. İlişkileri öncelikle stratejik nedenlerle başlamıştı, bir tür mantık evliliği. Bir eşe ve aileye ihtiyacı vardı ama ikisi hiçbir zaman gerçekten aşık olmadı. Kendini her zaman örgüte adamıştı. Haftalarca şehirde kalırdı ve zavallı Elena çok gençti ve kaybolmuştu. Başka hiç kimseyle yaşamadığım bir şekilde birbirimize bağlandık."

Ondan bahsederken sesi şefkatli ve acaba hala ona aşık mı diye merak ediyorum. Hardwick'ten hiç ayrılmamasının nedeni ona duyduğu bu hayranlık olabilir mi? Dinlerken sabırlı olmaya çalışıyorum. Verdiği bilgiler büyüleyici ama karşı karşıya olduğumuz felaketi değiştirmiyor.

"Daha sonra olanlar için iyi bir mazeretim yok. İki ev arasında kaldığım kısa bir süre oldu. Aynı anda iki kadından çocuk beklediğimi öğrendiğimde çok utandım. Ondan sonra, Elena ile ilişkiimi platonik tutmaya çalıştım, ancak hiçbir şekilde mükemmel değildim. Doğru yaptığım tek şey, sen daha doğmadan vazektomi yaptırmak için doktora gitmek oldu. Hayatın beni nereye götüreceğini bilmiyordum ama kesin olan bir şey vardı, artık çocuk sahibi olmayacaktım. Böyle bir ihtimalin olmadığından emin olmak için üç kez doktora gittim. Elena bir süre Silvano ile ilişkisini güçlendirmek için çaba gösterdi, ben de aynısını annenle yaptım. Ancak Livy'ye hamile kaldığında, yoldan çıkan tek kişinin ben olmadığımı biliyordum. Bildiğimi ona hiç söylemedim. Ben kimdim ki onu yargılayayım? Ayrıca onunla yüzleşmenin bir anlamı yoktu. Elena Silvano'dan asla boşanmazdı ve ben de Elena'yı asla terk etmek istemiyordum. Eğer annenizle ayrılırsak, muhtemelen siz kızları da yanına alarak yaşayacak başka bir yer bulmak zorunda kalacaktı. Bu bir seçenek değildi. Ve bekar bir erkek olarak Elena ile vakit geçirmek uygunsuz olurdu. İşlerin gelişme şekli kulağa karmaşık geliyor ama işe yaradı. En azından ben öyle sanıyordum. Ne kadar yanıldığımı anlamaya başlıyorum." Sanki onu kınamamı bekliyormuş gibi temkinli bir şekilde bana bakıyor.

Şaşkına döndüm.

Hayatımda hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Bir noktada şaşırmayı bırakacağımı düşünürdüm, ama her yeni keşif beni kör ediyor.

"Yani Liv ve Marca senin değil mi? Biyolojik babaları kim?" Konuyla pek ilgisi olmadığını biliyorum ama beynim buna ayak uydurmakta zorlanıyor.

Babam omuz silkiyor. "Bilmiyorum ve gerçekten umurumda da değil. Onları her zaman benim çocuklarım olarak gördüm, ama utanarak söylüyorum ki onlara hiçbir zaman sen ve Gia'ya duyduğum kadar bağlılık duymadım. Onları seviyorum. Seviyorum. Ama onlarla aramdaki bağ aynı değil."

"Demek bu yüzden Liv'in Nevio'yla çıkmasından endişe duymadın?"

"Aynen öyle. Durum ideal olmasa da düşündüğün kadar kötü değil. Gözünü Nevio'ya diktiğin zamanki gibi değil. O pek çok açıdan sorunluydu."

Akraba değiller. Livia hamile olabilir ama enstest bir ilişki içinde değil.

Oh, Tanrıya şükür!

Öne uzanıyorum ve kollarımı babamın ortasına doluyorum. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek.

Tamam," diye mırıldanıyorum, çoğunlukla kendi çıkarım için.

Babam kıkırdar. "Evet, bebeğim. Her şey yoluna girecek."

"Tamam." Başımı salladım ve geri çekildim. "Yine de Zeno'yla konuşmam gerek. Neler olduğunu bilmesi gerekiyor." "Yani beni ve annesini biliyor mu?"

"Evet, çocukluğumuzdan beri biliyor. Sizi gördü. Bu yüzden arkadaşlığımızı bitirdik ama kendini daha yeni açıkladı. Bir süredir sana çok kızgındı." Son kısmı nazıkçe söylüyorum çünkü babamın çok kötü hissedeceğini biliyorum.

Kaşlarını çatıyor ve gözlerimle buluşmakta zorlanıyor. "Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam."

"Geçmişte kaldı, baba. Söz veriyorum. Yine de Zeno'nun bildiğini bilmiyormuş gibi davranmamı istiyorum. Kimseye söylememem gerekiyordu ama Livy olayı beni çok korkuttu." Zeno'nun sırrı parmaklarımın arasından su gibi akıp gidiyor. Babamın Elena'ya söyleyip söylemeyeceği konusunda kesin bir şey söyleyemem. Bilmiyorum ama ne kadar çok kişiye söylersem şansım o kadar artar. Z'nin güvenini kırmak istemiyorum ama başka seçeneğim olmadığını hissettim. Onu üzme ihtimali zaten yıpranmış olan sinirlerimi daha da geriyor.

"Endişelenecek bir şey yok. Bir şey söylemeyeceğim. Şimdi eve gidip giyinsen iyi olur. İşe ıslak pijamalarla gitmek isteyeceğini sanmıyorum." İlk kez gözlerindeki üzüntünün gerçek olduğunu biliyorum ve bu kalbimi acıtıyor. O asla kimseyi incitmek istemedi. Sevdiği kadının peşinden gitmesini nasıl yadırgayabilirim ki? Yapamam ve onun da kendini kötü hissetmesini istemem, bu yüzden gülümseyip durumu hafifletiyorum.

"Kesinlikle haklısın. Sağ ol baba. Bunların hiçbirinin kolay olmadığını biliyorum ama bir yolunu bulacağız." El salladım ve kulübeye doğru geri döndüm. Yürürken Zeno'yu telefonumdan arıyorum. "Merhaba." Erkeksi mırıltısı kulağımdan karnıma doğru bir titreşim gönderiyor.

"Selam. Umarım seni uyandırmamışımdır." Hava kararana kadar şehre gitmediği için geç bir gece geçirdiğini tahmin edebiliyorum.

"Hiç de değil. Aslında eve gidiyorum."

"Oh, güzel. Konuşmamız gerek." Hat uzun saniyeler boyunca sessiz kalıyor ve bunun kulağa nasıl geldiğini fark ediyorum. "Kötü bir şey değil, tam olarak değil. Sadece sana olan bazı şeyleri anlatmam gerekiyor."

"Daha az endişeli olduğumdan emin değilim."

Bir kahkaha attım. "Bunun için üzgünüm. Stres yapmamaya çalış, eve döndüğümde seni bulmaya geleceğim."

"Geri mi? Bu sabah Hardwick'e gittin mi?" "Bu uzun bir hikaye. Seni gördüğümde her şeyi anlatacağım."

"Nasıl uzun bir hikâye olabilir ki? Daha on iki saattir ayrı değiliz." Yine beni güldürdü. "Burada her şey çok hızlı geliyor. Ayak uydurmaya çalış."

Homurdanıyor ve telefonu kapatıyor. Dünyanın sonunun gelmediğine dair yenilenmiş bir umutla eve dönüyorum - en azından bugün değil.



"İSA MESİH. HAMİLE Mİ LAN BU?" Ben koltukta otururken Zeno ofisindeki pencerelerin önünde volta atıyor. Babamdan öğrendiğim her şeyi ayrıntılarıyla anlatmayı yeni bitirmiştım ve Z'nin beklediğimden daha üzgün olduğunu görünce şaşırdım.

"En azından akraba değiller. Bu bir felaket olurdu. Babamın bu ilişkiden haberdar olduğunu

bilmesini istemediğini biliyorum ama bu şartlar altında onunla konuşmak zorundaydım. Umarım üzülmemişsindir." İyice düşündükten sonra Z'ye babama söylediğimi itiraf etmem gerektiğine karar verdim.

Livia'nın babamın biyolojik çocuğu olmadığını açıklamamın başka bir yolu yoktu. Ayrıca, sırların sona ermesinin zamanı geldi. Dürüst olduğumu bildiğim için kendimi daha iyi hissediyorum.

"Babanın ne bildiği umurumda değil ama Nevio'nun boynunu kıracağım. Bunu daha kaç kez yaşamak zorundayız?"

Zehirli sözleri kızgın karıncalar gibi tenimde geziniyor. Nevio kaç kere birini hamile bıraktı? Bu daha önce de oldu mu? Nevio'nun dünyada başka çocukları da var mı?

"Z, neler oluyor?" Açıklamasını duymaktan korkuyorum ama gerçeği bilmek zorundayım.

Duruyor ve bana endişeyle bakıyor - Zeno gibi bir adamda görmek endişe verici bir duygu.

"Kardeşim... *kardeşimiz*... bir seks bağımlısı. Size onun sorunlarından bahsetmedim çünkü siz ve başkaları ne düşünürse düşünsün, Nevio'yu incitmek istemiyorum. Kumar ya da alkol bağımlılığı olan insanlara, zayıf noktası seks olan biriyle aynı gözle bakılmaz. En azından bir erkek olarak, aynı sorunu yaşayan bir kadın olsaydı olacağı gibi kınanmıyor. Bu onun tek kurtarıcı lütfu. Hayatındaki herkesi aldatıyor ve manipüle ediyor ve bunun onu zehirleyen bağımlılık olduğunu biliyorum, ancak ikisini ayırmak zor. Rehabilitasyona girip çıktı. Bir danışmanı ve kaynakları var, ancak bekarlık nadiren uzun sürüyor ve bir kez seks yaptığında döngü yeniden başlıyor. Ölçülü seks onun ulaşamayacağı bir yerde."

Zeno'nun bana söylediklerini anlamaya çalışırken yavaşça kanepenin arkasındaki minderlere yaslanıyorum. Nevio'nun bir playboy olduğunu hep biliyordum ama bu seks bağımlılığından çok farklı bir şey. Ne zaman gelişti? Neden gelişti? Bu tür bir bağımlılık durup dururken gelişebilir mi, yoksa işlev bozukluğunu tetikleyen trajik bir şey mi oldu?

Nedeni ne olursa olsun, Nevio'nun sorunlarının düşündüğümünden de kötü olduğunu duymak beni yıktı. "Z, onun için çok üzülüyorum. Bu nasıl oldu?"

Zeno kanepede bana katılıyor, birbirimize bakabileceğimiz kadar boşluk bırakıyor. "Hatırlarsanız, size onu okuldaki ikinci yılından sonra göndermek için bir neden bulduğumuzu söylemiştim. Gerçek şu ki, bir öğretmeniyile uygunsuz bir ilişkisi vardı. Yasalara göre, rızası için çok küçüktü ama onu baştan çıkarmanın kendisi olduğuna yemin etti. Nasıl biri olduğunu bilirsiniz, her zaman öyleydi. Çok ikna edici olabileceğinden şüphem yok ve kız öğretmenliğinin ikinci yılındaydı, ondan biraz daha büyüktü. İnanılmaz zorlu bir dönemdi. Ailem onu bu durumdan uzaklaştırmaya ve danışmanlık almasına karar verdi. O uzaktayken, yaklaşılabildiği her kadınla seks yapmaya devam etti. Bağımlılığın mı önce geldiğinden yoksa ilk ilişkinin mi bağımlılığı yarattığından emin değilim. Kendisi biliyor mu ondan bile emin değilim. Ne olursa olsun, mücadelesi hayatında yaygın bir sorun olmuş. Kaçamadığı bir sorun." Z duraksıyor, bakışları mesafeli. "Bağımlılığının lekelemesine izin vermediği tek şey sana olan sevgisiydi. Bence okuldan sonra seni hayatına geri almaya çalışmamasının nedeni seni korumak istemesiydi. Sana tapıyordu - ikimiz de tapıyorduk- ama sadece seni inciteceğini biliyordu. Şüphelendiği gibi, ikiniz burada malikanede birlikte olduğunuzda, özlem çok fazlaydı. Seninle birlikte olmayı denemek zorundaydı."

Elbette, evren bir insana ancak bu kadar kalp kırıklığı verebilir. Kotamı doldurmadım mı? Kasvet ve kıyameti başka bir masum sapın üzerine serpmenin zamanı gelmedi mi? Nevio'ya kızmak istiyorum ama o bu kadar kırılmışken nasıl kızabilirim ki? Onun yerine, bol miktarda kederle baş başa kalıyorum.

"Sanki siz ona karşı birleşmişsiniz ve onu inadına göndermişsiniz gibi konuştu." "Bazen kendine karşı diğerlerinden daha dürüst oluyor. Sorunları en kötü durumdayken Sadece bizi suçluyor. Durumu iyiye gittiğinde sorumluluğu kabul ediyor. Ama en karanlık sırlarını size gönüllü olarak açıklamasını beklemiyorum. Bunun utancı ölçülemez."

Yaşamak için ne korkunç bir yol. Zehirli ve manipülatif değilse bile, her ilişki en iyi ihtimalle sığdır.

Ve şimdi, Livia kendini ömür boyu ona bağladı.

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Dışarıda kaç çocuğu var?"

"Beklediğim kadar çok değil. Bildiğim iki kişi var ve şimdi iki kişi daha yolda. Onun faaliyetlerinden haberdar olmak için elimden geleni yapıyorum. Livia'dan önce, hizmetçimiz Anna'yı eve yaptığı bir ziyarette hamile bıraktı. İtiraf etmekten utanıyorum ama bebeği aldırması için onu zorlamaya çalıştı. Anna ortadan kaybolduğunda, bunun onunla bir ilgisi olduğundan endişelendim. Onunla yüzleştirdim ve ne olduğunu itiraf etti. Elimden geldiğince çabuk onu bulmaya çalıştım. Onun aile adına konuşmadığını ve çocuğunun güvende olduğunu ve ona bakılacağını bilmesini istedim."

Açıklaması Gia'nın şehirde tanık olduklarıyla birebir örtüşüyor. Zavallı Anna. Mafyanın doğmamış bebeğini öldürmek istediğini düşündüğüne göre çok korkmuş olmalı.

Z kanepeye yaklaşıyor ve gözüme bakmak için nazik parmaklarıyla yüzüme aç veriyor. "Daha iyi görünüyor. Nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Morlukların üzerine bastırmadığım sürece çok acımıyor." Eline bakıyorum ve ilk kez parmak eklemlerinin kurumuş kanla beneklendiğini fark ediyorum. Parmaklarım yaralarına doğru kayıyor ve kırık derinin üzerinde hayalet gibi geziniyor. "Ne oldu, Z? Biriyle mi kavga ettin?" Kaleydoskopik gözlerinin derinliklerine bakıp gerçeği arıyorum ama o gizleme konusunda bir uzman.

"Yapacağımı söylediğim şeyi yaptım, işleri hallettim." Aldo. Bu yüzden parmak eklemleri kanlı.

Bir adrenalin dalgası göğsümü titretiyor. "Bu da ne demek oluyor? Aile için çalışıyorsa onu öylece öldüremezsin, değil mi? Peşime düşmesini istemiyorum ama senin de başının belaya girmesini istemiyorum - aileyle ya da kanunla." Kalbim göğsümün sınırlarına çarpa çarpa koşmaya başladı.

Zeno alnımızı birbirine yaklaştırıyor, elleriyle yüzümü kavıyor, bunu yapmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor. Ben de bundan oldukça hoşlanıyorum. Bu kadar yakın olduğumuzda onun sarhoş edici kokusu ciğerlerimi dolduruyor. Lezzetli ve dikkat dağıtıcı ve çılgın kalp atışlarımı sakinleştirmeye hiç yardımcı olmuyor.

"Bu onun bir sorun olmadığı anlamına geliyor. Bunu bu şekilde bırakmalısınız. Sizi bir daha rahatsız etmeyecek ve Grace'in borcu da temizlendi. Aldo Consoli ismini unutun."

Zeno De Rossi'nin benim için bir adam öldürdüğünü böyle anladım.

Bunu itiraf etmedi ama etmek zorunda da değil. Dünyada böyle bir tehdidin var olmasına asla izin vermeyeceğini iliklerime kadar biliyorum. Onun cinayet işleyebileceğini bilmek beni rahatsız ediyor mu?

Aldo'nun boncuk gibi gözlerini hayal ediyorum ve bana uzanan şehvet düşkününü ellerini düşündükçe ürperiyorum. Bir erkek için iğrenç bir bahaneydi ve ölümü konusunda hiçbir çekincem yok. Aslında, Z'nin beni korumak için kendi hayatını ve özgürlüğünü bu şekilde riske atmasından çok etkilendim.

Cevabım hayır. Yaptıklarından hiç rahatsız değilim.

"Teşekkür ederim, Z." Sadece fısıldayabiliyorum çünkü başka bir dizi kelime -üç çok özel kelime- boğazıma takılmış durumda ama onları serbest bırakmaya hazır değilim. Henüz hazır değilim.

Onun yerine dudaklarımı dudaklarına götürüyorum. Minnettarlık ve şefkatin şefkatli bir

öpücüğü olması gerekiyordu, ama hızla sıcak ve cinsel bir şeye dönüşüyor. Beni kucağına çekiyor, elleriyle kıcıımı sıkıca yoğuruyor. Zeno dudaklarını benimkilerden çekip ikimizin de hızla çarpan kalplerimizi sakinleştirmemize izin verene kadar nefes nefese, akılsız dakikalar geçiyor.

"Bu akşam seni yemeğe
götüreceğim." "Öyle mi?"

Sırıtiyorum.

"Evet."

"Bana çıkma teklif etme şeklin bu mu?"

"Yanımda olduğun sürece buna ne istersen diyebilirsin."

Cevap sırtışıım coşkulu. "Sen böyle söyleyince, bir kız nasıl hayır diyebilir ki?"

Aklım kız kardeşime geri dönerken göğsünü tatmin edici bir gümbürtü dolduruyor.

"Livy konusunda ne yapacağız? Nevio'nun onunla evleneceğine inanıyor." Onları birlikte olmaya zorlamak istemiyorum ama Livy'nin terk edilmesini ve yalnız kalmasını da istemiyorum.

Yılların hüsrânını yorgun bir nefesle serbest bırakıyor. "Bu çok daha karmaşık bir mesele."



CHAPTER 9

İŞTEN SONRA GRACE'I ARAYIP İYİ HABERİ VERMEK İÇİN BİR DAKIKAMI AYIRDIM. BORCU ÖDENMİŞ. Affedildim.

"Yani sen ve Zeno artık birliktesiniz ve o da benim borcumu bir hediye gibi mi ödedi?" Ses tonu kuşkulu. Onu suçlamıyorum. Olaylar fantastik bir şekilde gelişti ve sadece kısmen doğru olsa da sonuç aynı.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama Z hakkında yanlışmışım. Aramızda bir sürü yanlış anlaşılma oldu ve hepsini çözmeye çalışıyorduk. Ona senin için ne kadar endişelendiğimi söylediğimde, borcunu geri ödemekte ısrar etti. Yardım edebileceği halde ailemin borcunu zaten tek başıma ödediğim için en azından bunu yapabileceğini söyledi." Ona Z'nin Aldo'yu bana saldırdığı için öldürdüğünü tam olarak söyleyemem ama bunun yerine bunun daha mantıklı olduğunu düşündüm.

"Bu onun için çok cömert bir davranış." Grace'in sesi gözyaşlarının başlangıcıyla titriyor. "Lütfen ona ne kadar minnettar olduğumu söylemeyi unutma. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Şaşkına döndüm. Onca yıl onu yerden yere vurduktan sonra... ve şimdi... birlikte misiniz?"

"Durumumuzun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Bu akşam yemek yiyeceğiz, umarım o zaman konuşacak vaktimiz olur. Her şey çok çabuk gelişti."

"Şaka yapmıyorum! Gideli bir hafta bile olmadı ve kaos patlak verdi. Piskoposların da

döndüğünü duydum. Annem çok rahatladı."

"Gia da öyleydi. Sanırım Carter'a aşık ve umarım bu onların şansı olur. Dün akşam yemeğe gittiğimizde çok ilgili görünüyordu."

"Birbirleri için mükemmel olurlardı," diyor hüzünle.

"Peki ya sen ve Ari? Gelişme var mı?"

"Buraya geldi ve birlikte harika bir gün geçirdik. Bir sürü mesajlaştık. Çok harika görünüyor. Bu beni biraz korkutuyor."

"Bu seni neden korkutsun ki?"

"Bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa ne derler bilirsiniz."

"Bu her zaman geçerli değildir. Sadece ağırdan al ve açık fikirli ol." Bu tavsiyeyi kendimden almalıyım. "Hey, Gracie, arayı kapatmak güzeldi ama gitsem iyi olacak. Z ile akşam yemeği için hazırlanmalıyım."

"Biliyorum, biliyorum. Gitmene izin vereceğim ama hemen söyleyeyim, bu nasıl olacak? Onunla evlenirsen annenle baban senin çalışanın olarak kalır mı?"

"Lanet olsun, Grace! Yavaşla biraz! Daha tek bir randevuya bile çıkmadık."

"Evet, ama sizin bir geçmişiniz var. Birbirinizi tanımak için çok fazla zamana ihtiyacınız yok. Sadece diyorum ki... düşünecek çok şey var." Haksız değil, ama şu anda bu konuda endişelenmek için kafamda çok fazla şey var.

"Hoşça kal Grace," diyorum şakacı bir şekilde.

"Yakında konuşuruz." "Her zaman."

Telefon görüşmesini kocaman bir sırtısla bitiriyorum. Hayatımda bir sürü kaos yaşanıyor olabilir ama yaşadığım dramın en iyi arkadaşına yardımcı olduğunu bilmek güzel. Telefonda o kadar neşeli ki sesi neredeyse aynı kişi gibi çıkmıyor.

Bir saat sonra Zeno beni almak için eve geldi. Babamla el sıkışmak için kendi yolundan çıktığında göğsümde ürkütücü bir şekilde sevgiye benzer bir şey kıpırdıyor. Z için çocukluk travmasını geride bırakmak kolay olmadı ve babamla -kasıtlı olmasa bile onu inciten biriyle-arkadaş olmaya istekli olmasını takdir ediyorum.

Evden en ufak bir tantanayla kaçıyoruz. Z arabasının yolcu kapısını benim için açmaya uzandığında, yüzlerimiz birkaç santim arayla duraklıyor. "Nefesimi kesiyorsun, Luisa Banetti."

Çok çılgın bir şey giymiyorum - siyah pamuklu bir eteğin üzerine dökümlü bir bluz. Ne de olsa pazartesi akşamı yemeğindeyiz. Ama Z'nin bir bakışı beni gezegendeki en güzel kadın gibi hissettiriyor. Onunla kardeşi arasındaki fark bu. Nevio'nun bağımlılığını öğrenmeden önce bile, ondan gelen iltifat, bolluğu nedeniyle her zaman indirimli hissettirirdi. Biri şeker gibi iltifat ve ilgi dağıttığında, neyin gerçek neyin sadece bir alışkanlık olduğunu söylemek zordur. Z, bir konu hakkında yorum yapmaya tenezzül ettiğinde yalnızca dürüstlikle konuşur.

"İyiliğinin karşılığını verebildiğime sevindim," diye nefes alıyorum, gözlerim dudaklarına kayıyor. "Siktir," diye inliyor ağzı dudaklarıma inmeden önce.

Vücudu beni arabaya doğru bastırıyor, göğsünün sıcaklığıyla meme uçlarımla alay ediyor. Öpüşme tutkulu ama kısa sürüyor. Uzaklaştığında, kendini tutma çabasını hissedebiliyorum.

"Kendime seni akşam yemeğinden sonraya kadar yemeyeceğimi söyledim... ya da en azından ilk yemeğe kadar."

Gülümsememin kendine ait bir hayatı var. "Kendine hakim olma sanatında ustalaşmış biri varsa, o da sensin."

"Hiç böyle bir meydan okumayla karşılaşmamıştım." Arkamdaki kapı koluna uzanıyor ve kapıyı açmak için beni yana doğru manevra yaptırıyor.

"Sana güveniyorum," diyorum yolcu koltuğuna geçmeden önce nazikçe. Zeno'nun yanıtını yakalıyorum

Kapı kapanmadan önce homurdanıyor ve o sürücü tarafına doğru yürürken kendi kendime sessizce kıkırdıyorum.

Restorana yolculuğumuz şaşırtıcı derecede keyifli geçti. Beklediğim kadar gergin değilim ve sohbetimiz kolayca akıyor. Gideceğimiz yere varmamız uzun sürmüyor ama vardığımızda küçük İtalyan restoranının otoparkı neredeyse boş.

"Açık olduğuna emin misin?" Ağır renkli camlardan içeri bakmaya çalışıyorum ama perdeler çekilmiş gibi görünüyor.

"Eminim." Motoru kapattı ve arabadan inmeme yardım etmek için yanıma geldi. "Evin bize ait olmasını istedim."

Adımlarım titriyor. "Bekle. Ne demek istiyorsun? Bütün restorani mi rezerve ettin?" Ona bakakaldım.

Ağzının bir köşesinde küçük, müstehcen bir gülümseme beliriyor. "Buranın sahibi benim, yani bunu yapmak o kadar da zor değildi." Elimi tutuyor ve gözleri ciddileşiyor. "Seninle geçireceğim çok uzun yılları kaçırdım. Tek odağımın sen olmasını istiyorum. Dikkatim dağılmasın."

Nutkum tutuldu. Bu rüya gibi senaryoya nasıl girdiğimi merak ederek sersemlemiş bir halde onu takip ediyorum. Restoranın romantik atmosferini içime çekmeye ve bizi odanın ortasındaki bir masaya yönlendiren adamı dinlemeye çalışıyorum ama Zeno'nun sözlerini kafamda tekrarlamaktan kendimi alamıyorum. Daha önce sadece hayalimin gizli bir köşesinde var olmuşken bunun gerçek olduğuna inanmak zor.

İçki siparişlerimizi verdikten ve tekrar yalnız kaldıktan sonra Zeno, "Bu gece çok sessizsin," diyor.

Su bardağımdan bir yudum alıyorum ve doğru kelimeleri bir araya getirmem için bana bir an veriliyor. "Her şeyin birdenbire ne kadar farklı olduğunu anlamak biraz zor. Uzun zamandır bana karşı çok... soğuktun ve şimdi düşünceli ve dikkatlisin. Bunu sindirmek çok zor."

"Seninle ilgili konularda her zaman dikkatli davrandım. Sadece sen bunu hiç bilmiyordun."

Sunucumuz Z'nin seçtiği şarap şişesini getiriyor ve ortadan kaybolmadan önce her birimize birer bardak dolduruyor.

"Açıklamak zorundasın." Başımı sallıyorum. "Artık sırlar ya da belirsiz imalar yok. Sana güveneceksem olmaz."

Onaylarcasına çenesini eğiyor. "Şehre taşındığında ve babanın eylemlerinde masum olduğunu kabul edecek kadar olgunlaştığımda, gözümü senden ayırmamaya başladım. Uzaktan da olsa seni korumanın her zaman benim görevim olduğunu düşündüm."

"Beni *izleyen* insanlar mı vardı?"

"Takip falan edilmiyordun, öyle istilacı bir şey yoktu. Oda arkadaşlarınızı ya da hayatınıza giren *diğer* insanları araştırdığımdan emin oldum. İşverenler. Profesörleri. Erkek arkadaşlarını. Çılgınca bir şey değil. Sadece etrafındaki insanların bir tehdit olmadığından emin oldum."

"Sanırım sen ve ben deliliğin farklı bir tanımına sahibiz." Başımı sallayarak ona bakıyorum. "Bu pek normal değil, Zeno."

Sesi göğsünün derinliklerinde yankılanıyor. "Normal olduğumu kim söyledi?"

O haklı. Bu adamla ilgili hiçbir şey sıradan değil.

Bir yudum almak için kadehini kaldırıyor ve erkeksi parmaklarının arasında nazıkçe duran narin kadehin ikilemi beni şaşkına çeviriyor. Konuşmamıza odaklanmak için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Şehirde geçirdiğim yıllar hakkında her şeyi biliyorsunuz gibi görünüyor ama ben sizin hayatınız hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Her şeyi.

Omuz silktim. "Sabah hep birlikte yemek yedikten sonra Savio ile konuştum." "Konuştun mu?"

Omurgasında ufak bir sertleşme seziyorum ve bunun meraktan mı yoksa kıskançlıktan mı kaynaklandığını merak ediyorum.

"Ben anlattım. Bana ikinizin aynı zamanda aile için çalışmaya başladığınızı ve yakınlaştığınızı anlattı."

"Öyleyiz. Gerçek bir dost olarak gördüğüm birkaç kişiden biri." "Christiano'nun ikinizi karşı karşıya getirmesi çok yazık."

"Bu onun tarzı. Ailesinin dümende olmasını istiyor ama Savio'nun organizasyonun yüzü olmak gibi bir arzusu yok. O ve ben yıllar önce benim patronluk için bastıracağıma ve onun da benim yardımcım olacağına karar verdik."

Bu, Z'den hırsları hakkında doğrudan duyduğum ilk şey ve bu kadar özel bir şeyi paylaşmaya istekli olması beni heyecanlandırıyor, her ne kadar acelesi çekinceli olsa da. Patron yardımcısı olarak babasının rolünü devralmayı hedeflediğini biliyordum ama bir mafya ailesinin patronu olmak bambaşka bir sorumluluk seviyesi. Görünürlük.

"Sence bu olacak mı?" Şarabımı yudumlarken soruyorum.

"Ne olacağını söylemek zor. Christiano, Savio'nun onun yerine geçmesini istiyor. Liderlikte kendi kanının olmasını çok istiyor. Savio da amcasına istediğini vermek için büyük baskı altında."

"Bu çok saçma. Sen daha iyi bir lider olurdun ve eğer bu işi istiyorsan, genlerinden dolayı başkasına vermek saçmalık." Zeno adına bu kadar savunmacı olmama şaşırdım. Onun ille de patron olmasını istemiyorum ama eğer gerçekten istediği bir şeyse, birilerinin bu pozisyonu çalmasını da istemiyorum.

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. "Sen her zaman gördüğün şeyleri söylersin."

"Evet, ama benim gördüğüm her zaman doğru değildi." Ona söylediğim korkunç şeyleri düşündüğümde Zeno'nun bakışlarıyla karşılaşmak istemediğim için gözlerim çatalın dişlerinde geziniyor. "Ne kadar yanıldığım konusunda oldukça utandım."

"Bu odada pişmanlık duyması gereken tek kişi benim. Zor bir durumun üstesinden güçle, onurla ve mümkün olduğunca empatiyle geldin. Seni hak etmiyorum Isa, ama senden alabileceğim her parçayı alacağım."

Bakışlarımız öylesine hararetle ve samimi bir alışverişe kilitleniyor ki, garson siparişlerimizi almak için geldiğinde neredeyse rahatlıyorum. Kalbimin ne kadar hızlı bir şekilde kendini yeniden şekillendirdiğinden dehşete düşüyorum.

Z. Sanki onun bir yankısı varlığını canlı tutuyor ve sanki hiç gitmemiş gibi yerleşmesine izin veriyordu. Kalbim onun geri döneceği umuduna tutunmasaydı bu kusursuz geçiş mümkün olmazdı. Bunun böyle olduğunu fark etmemiştim ama hikâyemizden asla tamamen vazgeçmemiştim.

Güneşin altındaki her şey hakkında konuşarak bir saatten fazla zaman geçirdik. Çok ağır şeyler değil. Sadece iki eski dost birbirini yeniden tanıyor. Yemekler olağanüstü ve mum ışığındaki ortam, gerçekliğin hiçbir dramının bize dokunamayacağı kendi özel vahamızda kaybolmamızı sağlıyor. Mesanem tuvalete gitmem için ısrar edene kadar zaman farkında olmadan akıp gidiyor. Döndüğümde masa temizlenmişti ve Z gözlerinde bir fırtına koparak sandalyesinde arkasına yaslanmıştı.

"Her şey yolunda mı?" Masaya yaklaşırken yavaşlıyorum. Akustik bir gitarın melodik tınları etrafımızdaki havada süzülüyor ve boş odayı beklentiyle dolduruyor.

Zeno ayağa kalkıyor ve ben oturmaya fırsat bulamadan masanın etrafından dolaşarak bana doğru geliyor. "Kendime seni zorlamamamı, bana kendi başına gelmene izin vermeme ve burada olmanın yeterli olduğunu söyledim ama daha fazlasını istiyorum. Benim olduğunu söylediğini duymak istiyorum."

Belki de şaraptandır.

Belki de sadece Z'dir, ama ona istediğini vermek konusunda hiçbir çekincem yok çünkü benim

de istediğim bu.

"Asla başkasının olamam," diye itiraf ediyorum sessiz ama kararlı bir sesle.

Hızlı bir hareketle beni kucaklayıp masaya yatırıyor. Vücudu bana yaklaşıyor, ona yer açmak için bacaklarımı açıyor ve eteğimi kalçalarım kadar indiriyor. Dudaklarım bir solukta ayrılıyor ve Z bu fırsatı bana sahip olmak için kullanıyor, dudaklarını ağızla dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Bir elini saçlarıma sokup başımı geriye doğru çekerek boynumu ortaya çıkarıyor. Narin derimi kuşatıyor, dişleri sıyrıyor ve dili göğsüme doğru bir yol açıyor. Dizleri yere çöktüğünde, beni içlerine çekerken yüzümü yakan gözleriyle, beni yiyip bitirme planının abartı olmadığını anlıyorum.

"Z, yapamayız. Birileri görür." Nefes nefese itirazım inandırıcılıktan yoksun.

"Diğerlerini eve gönderdim. Sadece sen-" Burnu tangamın ipeği arasından yarığımı sıyrıyor. "Ve ben." Dudakları göbeğime yaklaşıyor ve baş döndürücü bir kan akışını klitorisime yönlendiriyor.

"Kimse yok mu?" Şaşkınlıkla sordum.

"Hiç kimseyle. Benim olanı paylaşmam."

Dizlerimin bağı çözüldü, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Z'ye külotumu çıkarmasını söylemek üzereyken kumaşın yırtıldığını duyuyorum ve çıplak merkezimde nefesinin sıcak okşayışını hissediyorum. Beklentiyle inliyorum, gözlerimi tavana dikerken ellerime yaslanıyorum. Pürüzlü dilinden gelen baygın yalamalarla ödüllendirildim. Vücudumu ateşe veren uzun, baştan çıkarıcı dokunuşlar.

"Evet, Zeno. Bu çok iyi hissettiriyor."

Soğuk hava Z'nin nefis ağzının kaybolduğunu işaret ettiğinde gözlerimin kapandığını fark ediyorum. Göz kapaklarımı aralayıp sudan uzun bir yudum aldığını görüyorum. Yırtıcı bir farkındalıkla beni izliyor. En ufak bir hareket yaparsam peşimde olacağına dair bir avcı uyarısı. Ben de kıpırdamadan oturup bekliyorum. Zevk kıvrılıyor. Çılgınlık yaklaşıyor ve Zeno bir buz küpünü ağzında yuvarlarken iç kaslarım çılgınca bir ihtiyaçla sıkılıyor.

Dili yarığıma geri döndüğünde, soğuk bir patlama beni ciğerlerimi sıkıştıracak kadar yoğun bir ağızla patlatıyor. Buz gibi his damarlarımda bir ateşin kıvılcımlanmasına, içimin ısınmasına ve sinir uçlarımda elektriklenmesine neden oluyor. Ezici, kaotik bir enerji hızla bacaklarımın arasında ve karnımın derinliklerinde birikiyor. Kabarıyor ve alay ediyor, ama zirveye ulaşmadan Zeno çekiliyor.

Ayağa kalktı ve kemerini çözmeye başladı. "Arkanı dön." Kaba, hayvani emri omurgamı yalıyor. Sadece derimin üzerinde kaymakla kalmıyor, talep kemiklerimin iliklerine kadar işliyor, kan dolaşımımı dolduruyor ve duyularımı alt üst ediyor.

Tamamen büyüledim.

Karşımdaki esrarengiz adama duyduğum ihtiyaçtan büyülenmiş ve sarhoş olmuştum.

Hiç tereddüt etmeden masadan kayıyorum ve bana söylendiği gibi dönüyorum. Zeno'nun elleri anında kalçalarımın uzanıyor ve eteğimi kaldırarak belden aşağıyı tamamen ortaya çıkarıyor. Vücudunun sıcaklığı sırtımı örtüyor. Bir eli yılan gibi kıvrılıp boğazımın narin kısmını kavrarken, diğeri göbeğime doğru iniyor.

"Benim senin içinde olmam, senin kendini bana beden ve ruhen teslim etmenden farklı. Artık bunu yaptığına göre, geri dönüşü yok. Anlıyor musun?"

Z bizi yere yatırmadan önce başımı sallamamı bekliyor, vücudu göğsümü beyaz masa örtüsüne bastırıyor. Ellerim iki yanımdaki masaya dayanıyor. Aletin yakıcı sıcaklığı yanaklarımın arasındaki kıvrıma mükemmel bir şekilde yerleşiyor ve ben de davet için sırtımı eğiyorum. Prezervatif taktığını hiç duymadığımı fark ettiğimde kendini girişime doğru yaklaştırıyor.

"Doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığımı sormadın," diyorum dalgınca. Doğum kontrol hapı kullanıyorum, bu yüzden hamilelik konusunda endişelenmiyorum, ama bunu bilmiyor, değil mi? Şüphesiz, izleme faaliyetleri bu kadar ayrıntılı değildi.

"Çünkü umurumda değil," diye mırıldanıyor boynuma karşı, siki yarığım boyunca şehvetli bir şekilde kayıyor. "Bugünlerde seni hamile bırakacağım ve eğer şimdi olursa, o zaman olur.

Gençleşmiyoruz, İsa. Ayrıca, ben temizim, yani bu bir endişe değil."

"Temiz olup olmadığımı bilmiyorsun."

"Bilmem gereken bir şey olursa bana söyleyeceğine güvenmenin yanı sıra, hayatımın geri kalanını senin güzel vücudunu becererek geçireceğim, bu yüzden sahip olabileceğin her şey er ya da geç benim olacak. Daha iyisi için-" Z zonklayan sikini bir santim içime sokarak sözlerini vurguluyor. "Ya da daha kötüsü." Tekrar itiyor, sesi zorlanıyor.

Seçtiği kelimelere belli belirsiz şaşıyorum ama sadece bir saniyeliğine. İçimdeki dolgunluk, daha fazlasına olan amansız ihtiyaç dışında herhangi bir düşünceyi tutamayacak kadar dikkat dağıtıcı. Arkamdan bana vuruyor, hızla acımasız bir ritme yükseliyor. Zeno vücudunu benimkine yakın tutarak, kollarıyla beni ayrılmaya dayanamadığı değerli bir hazine gibi sararak cinsel pozisyonumuzu samimi ve bağlı hissettirmeyi başarıyor. Bir eli kalçalarımın arasına uzanmak için alçaldığında, altındaki masayı tırmalıyorum, duyumun yoğunluğunu kavramaya çalışıyorum.

Dudaklarımdan soluk soluğa nefesler dökülüyor.

Zevk her santimime hükmediyor. Beni alıp götürüyor ve sıvı bir şimşek dalgasının altına hapsediyor. Bedenim şiddetle titremeye başlıyor. Binlerce küçük havai fişek içimde tutuşuyor, iç kaslarım kırılma noktasına kadar sıkışırken çekirdeğimden el ve ayak parmaklarıma kadar patlıyor.

"Tanrım, *kahretsin*," diye tıslıyor zor nefesler arasında, kendi salınımı üzerine çökerken. Nefes alamayana kadar beni sıkıyor ama umurumda değil. Zeno'yla doluyken havaya ihtiyacım yok.

Ciğerlerim aksini iddia ediyor ama şanslılar ki seğiren kaslarımız birlikte sakinleşirken o da tutuşunu gevşetiyor. Nefes alış verişlerimiz o kadar yavaşlıyor ki arka planda çalan müziğin yumuşak tınları farkındalığıma geri dönüyor.

Z yavaşça içime girip çıkarken, yumuşayan boyu hâlâ içimi karıştıracak kadar sert, boğazımın derinliklerinden bir mırıltı geliyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyorum.

"İnanılmaz bir his. Daha önce hiç prezervatifsiz bir kadının içine girmemiştim." Bu itirafı beni hayrete düşürdü. Bu ya hiç kız arkadaşı olmadığı -ki buna inanmakta güçlük çekiyorum- ya da kimseye çıplak kalacak kadar güvenmediği anlamına geliyor. Bana kadar hiç kimseye.

Gözleriyle buluşmak için dönüyorum. "Ciddi misin sen?"

Z üzerimden kalkıp bana yardım ediyor. "Öyleyim." Sandalyesinin arkasına serdiği bez peçeteyi alıp bacaklarımda arasındaki uyarılmayı silmek için kullanıyor. "Sadakatsizliğin yol açtığı yıkımı izledim ve emin olmadığım biriyle kalıcı bağlar kurma riskini göze almak istemedim."

"Benim hakkımda emin olmanı sağlayan nedir?" Fısıltıyla soruyorum.

Yanağını yanağıma bastırıyor, orgazm sonrası kızarıklığını içine çekiyor. "Sen benim İsa'msın. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Dudaklarımızı şefkatli ama tutkulu ve tamamen sarhoş edici bir öpücükle bir araya getiriyor.

Zeno peçeteyi arka cebine koyuyor ve giysilerimi düzeltmeme yardım ediyor.

Arabaya binmeme yardım ettikten sonra "Benimle Hardwick'e gelir misin?" diye sordu.

Daveti inanılmaz derecede cazip. Ona katılmak istiyorum ama acele etmek de istemiyorum. Onun yanımdayken hissettiğim o inanılmaz duyguyu kaybetme riskini almak istemiyorum.

"Sanırım eve gitsem iyi olacak. Yarın çalışmak zorundayım ve senin benim patronum olmanla ilgili her şey var ..."

"Bu seni gerçekten yatağımda uyumaktan alıkoyacak mı?"

Omuz silkiyorum. "Mesele sadece o değil. Ailelerimizin çok fazla geçmişi var -bizim de çok fazla geçmişimiz var- ve acele ederek işleri berbat etmek istemiyorum."

"Buna saygı duyabilirim ama sizin acele etme anlayışınız benimkinden farklı olabilir." Kapıyı

kapattı, bir

Gözden kaybolurken kurt gibi sırtarak dudaklarıyla alay ediyor.



CHAPTER 10

"YİNE ERKEN KALKMIŞSIN." GELDİĞİMDE LIVIA'YI MUTFAK MASASINDA BATTANİYEYE SARILMIŞ BULDUM. ertesı sabah aşığı.

"İşemem gerekti ve sonra midem pek iyi hissetmedi. Biraz kraker yemeyi deneyeyim dedim ama buraya indiğimde hiçbir şey yiyemeyeceğime karar verdim." Bir gün önceki tüm coşkusu gitmiş. Hastalıktan ya da sabahları kazanan kişiliğinden olabilir, ama daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum.

"Nevio'ya haberleri verdin mi?"

"Evet. Dün gece buraya gelmesi gerekiyordu ama bir işi çıktı." O kadar saf ki kalbim onun için acıyor.

Onun yanındaki sandalyeye oturdum. "Livy, tatlım. Nevio'nun planlanmamış bir hamilelik haberiyle mücadele edebileceği ihtimalini göz önünde bulundurmak isteyebilirsin. Bir insanın kaldırabileceği çok şey var." En iyi Gia sesimi kullanıyorum ve kelimelerimi büyük bir dikkatle seçiyorum. Aksi yöndeki açık ve bariz tepkisine rağmen amacım onu incitmek değil.

Omurgası kaskatı, bana ters ters bakıyor. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun. Sadece buraya gelmek istemiyor çünkü sen ona karşı çok nefret dolusun. Bebek için çok *heyecanlı* ve kısa süre içinde evleneceğimizden hiç şüphem yok." Battaniyesini toplayıp masadan kalktı ve hışımla üst kata geri döndü.

Beklenebileceği kadar iyi gitti.

Babam her zaman bir atı suya götürebilirsin ama içmeye zorlayamazsın derdi. Livia her zaman o at olacak. Asla başkalarının hatalarından ders almayacak ya da duymak istemediği tavsiyeleri dinlemeyecek. Talihsiz bir durum ama bu benim sorunum değil.

İçimi çekiyorum ve sabah rutinime devam ediyorum. Zeno ile geçirdiğim akşam, Livia'nın yeni ve parlak bakış açımı bozmasına izin vermeyecek kadar güzeldi.

Hardwick'e vardığımda, Elena benimle konuşmak için mutfığa uğruyor. Merak ediyorum ama fazla endişelenmiyorum. Üzgün görünmüyor ve başımın belaya girmesi için bir neden düşünemiyorum. Zeno ve benim birlikte olmamızla ilgili bir sorunu olacağını düşünemiyorum, gerçi daha garip şeyler de oldu. Son zamanlarda tuhaflık yeni normalimiz oldu.

Onu ana girişteki oturma alanına kadar takip ediyorum ve karşısındaki koltuğa oturuyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Oh, evet." Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Zeno bana Nevio'nun mücadelelerini bildiğinizi söyledi ve ben de sizinle bu konuda konuşmak istedim. Onun sorunlarıyla baş etmek kolay değil ve onu incitmekten korktuğum için bu konuda kimseyle konuşamamak da zorluklara bir yenisini ekliyor."

"Hayal bile edemiyorum."

"Onu yatılı okula ilk gönderdiğimizde günlerce ağladım. Silvano bana Nevio'nun farklı bir ortamda daha iyi olacağına dair güvence verdi ama ben çok endişeliydim. Sanırım başa çıkmama en çok yardımcı olan şey Nevio ve Silvano'nun birbirlerinden uzaklaştıklarını bilmektir. Aralarındaki gergin ilişkinin Nevio'nun sorunlarına katkıda bulunup bulunmadığını hep merak etmişimdir. Silvano ona karşı çok sertti. Nevio'yu sertleştirmeye çalışırdı çünkü benim nazik oğlumun çok yumuşak olduğunu düşünürdü." Sözleri işkence gibi. İçinde bulunduğu durum ne kadar korkunç.

Silvano'nun Nevio'nun kendisinden olmadığını bilip bilmediğini ve bunun ilişkilerindeki gerginliğe katkıda bulunup bulunmadığını sonsuz merak ediyorum. Bir ilişkinin ürünü olması Nevio'nun suçu değildi. Yine de kendi babam aynı koşulların küçük kız kardeşlerime karşı babalık duygularını nasıl etkilediğini ifade etmişti. Belki Silvano da benzer bir zorlukla karşılaşmıştı.

Zavallı Nevio. Darmadağın olmasına şaşmamalı.

"Yaptığımız şeyin en iyisi olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu yok. Nevio'yu her zaman tüm kalbinle sevdin ve onun için elinden gelen her şeyi yaptın. Bir çocuğun bir ebeveyninden isteyebileceği tek şey budur." Ona verebileceğim tek güvenceyi vermeye çalışıyorum.

"İkimiz de öyle yaptık. Silvano'nun ebeveynliği sert görünebilir ama Nevio'yu dünyamızın gerçeklerine hazırlamaya çalışıyordu. Bildiğiniz gibi, diğer insanların sadece filmlerde deneyimlediği tehlikelerle yaşıyoruz."

"Maalesef, evet. Biliyorum."

Elena başını sallıyor ve elimi tutuyor. "Z'nin sana tüm bunları anlatmasına sevindim. Önümüzdeki günlerde işleri kolaylaştıracak. Bana Livia'dan ve bebekten bahsetti. Ailelerimizin bir gün birleşip birleşmeyeceğini hep merak etmişimdir ama bu pek de düşündüğüm gibi olmadı." Mavi gözleri endişeyle doluyor. İlk defa neredeyse yaşına yakın görünüyor.

"Geleceğin ne getireceğini asla bilemezsin." Girişte kapı zili çalarken gülümsüyorum ve elini sıkıyorum.

"Kim olabilir acaba?" Elena ayağa kalkıyor, ben de mutfığa dönme planlarıyla onu takip ediyorum ama ön kapıya vardığımızda Zeno orada Christiano De Bellis'i karşılıyor.

"İçeri gel," diye selamlıyor Z onu. "Bu hoş sürprizi neye borçluyuz?"

Christiano başını eğerek Elena ve beni abartılı bir şekilde selamlıyor. "Tüm ev halkını rahatsız etmek istemezdim ama ikinizi de görmek çok güzel."

"Her zaman bir zevk, Christiano." Elena yaşı adama sarılırken ben de gülümsememi ve

El sallamak selamlaşmak için yeterli. Kaba biri gibi görünmek istemiyorum ama ona gerçekten sarılmak da istemiyorum. "Gelip oturmak ister misiniz?" Elena oturma alanına doğru ilerliyor.

"Seni ağırlamaktan mutluluk duyarım.

Sana da bir içki."

"Oh, hayır. Sadece sizi bu akşam yemeğe davet etmek için uğradım. Ari evde olacak ve seni görmekten ne kadar hoşlandığını biliyorum, Z." Hesapçı bakışlarını Zeno'dan bana çeviriyor. Dikkati kızgın bir örümcek ordusu gibi tenimde geziniyor. "Ve davetiye sizi de kapsıyor Bayan Banetti, eğer planlarınız yoksa."

Far ışığında bir geyik gibiyim. Kabul mü etmeliyim yoksa kibarca reddetmeli miyim?

"Elbette, seve seve gelirim," diye kekeleyerek cevap veriyorum, patron söz konusu olduğunda hemen kabul ediyorum. Birinin gelmesini istemiyorsa davetiye gönderecek biri değil ama neden benim de onlara katılmamı istediğine dair hiçbir fikrim yok. De Bellis'lerin evinde akşam yemeği bu gece yapmak istediğim *en son* şeydi.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor.

Ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor. Christiano'da beni ürperten bir şeyler var. Aralarından seçim yapabileceğim bu kadar çok seçenek varken tam kaynağını bilmek zor. Ama insanlara bakışında ve konuşma tonunda bu var. Küçümseme. Manipülasyon.

Onun yanında olmak beni iyi bir fırçalamanın bile temizleyemeyeceği yağlı bir kalıntıyla kaplanmama neden oluyor. Ve şimdi akşamımı onun pisliğiyle gözeneklerimi tıkayarak geçirmek zorundayım.

Ön kapı arkasından kapandığı anda tepeden tırnağa ürperiyorum.



CHRISTIANO'NUN TUXEDO PARK'TAKİ evi gölün karşı tarafında ve De Rossi arazisinden görülmeyecek şekilde bir virajın etrafında. Şehirdeki dairesine kıyasla geleneksel bir yapıya sahip olan ev, Hardwick gibi tarihi bir şaheser değil. Christiano'nun evi suya daha yakın bir konumda, büyük nehir kayalarından inşa edilmiş istinat duvarları üzerine kurulmuş İspanyol tarzı bir konak. Ev, ağaçların arasına sıkışmış diğer mülklerin aksine manzaradan sıyrılıyor. Bu şaşırtıcı değil. Christiano kurnazlık yapmaz.

Bizi yeni dökülmüş şampanyayla karşılıyor, sonra da evi gezdirmeyi teklif ediyor. Motivasyonu kendi egosu olmalı çünkü onun hakkındaki fikirlerimi umursamadığını biliyorum ve De Rossi'ler şüphesiz evi zaten biliyorlar. Bu kendi zenginliğini göstermek için bir fırsat. Gereksiz ama yine de diziye takdir ediyorum çünkü zaman öldürüyor ve Giordano ailesini yöneten adam hakkında daha fazla fikir veriyor.

Christiano ve Elena'nın arkasından giderken Z'ye doğru eğilip yumuşak bir sesle konuşuyorum. "Burada yaşamayı tercih etmeniz bana biraz tuhaf geliyor. Şehirde yaşamak daha uygun olur gibi görünüyor."

"Yıllar önce, Beş Aile doksanlı yıllarda federal denetimden kaçmak için yeraltına çekildi - sadece işletmelerimiz değil, fiziksel varlığımız da. Görünmez olursanız sırtınızda bir hedef olamazsınız. İnternet, çevrimiçi ticaretin varlığını mümkün kıldığında, şehirde kalmak için daha da az neden vardı. Artık Küçük İtalya'da masaların etrafında oturan adamlar bulamazsınız. Zaman değişti."

"Baban şehirde çok fazla zaman geçirdi. Sence sen de aynısını yapmak zorunda kalır mısın?" Elena gibi geride kalmak istemezdim. Silvano ile aralarında ne geçti bilmiyorum ama kocamdan ayrı

bir şehirde yaşamayı tercih etmezdim. Lafı fazla uzattım ama Zeno ile birlikte yaşamayı düşünüyorsak bu konu eninde sonunda gündeme gelmeli.

"Şehirde zaman geçirmek her zaman gerekli değildir. Babam için bunun ailesine ve işine adanmışlık meselesi olduğunu biliyorum. Kendini işine adanmıştı ve bir temsilcinin kendisine rapor vermesine güvenmek yerine orada olmak istiyordu." Sözleri babasına duyduğu saygıyla dolu.

Silvano'nun seçimleri bende Zeno'da olduğu kadar yankı uyandırmıyor ama ölünün arkasından kötü konuşmak istemem. Z'nin babası işini karısından ve çocuklarından üstün tutuyordu. Mafya adamları, örgütlerinin basit bir işverenden daha fazlasını oluşturduğunu düşünebilirler, ancak gerçek şu ki, bu adamlar öldüklerinde, diğer çalışanlar kadar hızlı bir şekilde değiştirilir ve unutulurlar. Ama Elena, Zeno ve Nevio, Silvano'nun anısına sıkı sıkıya sarılacaklar. Öldükten çok sonra bile onu sevecek ve onurlandıracaklar, bu yüzden de hayattayken onun zamanını hak ettiler, kapitalist bir organizasyon değil. Z'nin olaylara aynı açıdan bakacağından şüpheliyim.

Ana yaşam alanına geri döndüğümüzde, Ari orada kristal bir bardaktan bir şeyler yudumluyordu. "Ah, işte benim Arianna'm," diye sesleniyor Christiano plastik bir sırıtışla. "Eminim Zeno, Ari'yi görmek için sabırsızlanıyordur. görüşmek üzere. Gel bize katıl."

Z kaskatı kesiliyor, sonra Ari'yi iki yanağından öpmek için geçiyor. "Her zamanki gibi çok hoş görünüyorsun."

Gözleri benimkilere kaymadan önce ona ince bir gülümseme veriyor. Elmacık kemiklerinin üstündeki pürüzsüz teni pembe hayaletler kaplıyor. "Hey, Z. Luisa, Elena, ikinizi de görmek çok güzel."

Neler olduğunu anlayamıyorum. Kusursuz tenini renklendiren şey utanç mı? Utanacak neyi var ki? Gruptaki beşinci tekerlek benim. "Savio bu akşam bize katılacak mı?" Zeno ev sahibimize soruyor.

"Hayır, Ari'yle zaman geçirmek isteyeceğini biliyordum, bu yüzden işleri daha samimi tutmaya karar verdim. İkiniz birlikte mümkün olduğunca çok zaman geçirmelisiniz." Kaşlarını kaldırıp sırıtıyor ve dönerken bana doğru sinsi bir bakış atıyor. "Sanırım yemek hazır, eğer yemek odasına geçmek istersek." Z ve Ari hakkındaki bu abartılı ima da neyin nesi? Christiano, Zeno ile benim görüşmeye başladığımızı biliyor mu? Bu davranışının başka ne sebebi olabilir? Bana Zeno'yla konuşulduğu ve zamanımı boşa harcamamam gerektiği mesajını vermeye çalıştığına yemin edebilirim. Ama Z ve Ari birbirleriyle evlenmek istemiyorlar. Onların başka yerlerdeki çıkarlarını kasıtlı olarak görmezden gelmesi rahatsız edici. Zeno'nun evleneceği kişi ben olamam. gariplik içinde boğulan tek kişi.

Z'ye baktığımda gözlerim inanamamaktan dönüyor. Hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Umursamaz ve hatta biraz sıkılmış. Patronunun hâlâ başka bir kadınla gelecek planları yapıyor olması onu rahatsız etmiyor mu? Böyle sevgisiz bir evliliği asla kabul etmezdi, değil mi? Anne ve babasının ayrı hayatlar yaşadığını gördükten sonra elbette.

Sonra bir gece önce onun bir gün ailenin patronu olma arzusuyla ilgili konuşmamızı hatırlıyorum. O ve Savio yıllardır yükselişlerini planlıyor, strateji geliştiriyor ve zaman kolluyorlardı. Zeno'nun bu hayalini gerçeğe dönüştürmek için patron yardımcılığına terfi etmesi gerekiyor.

Silvano için olaylar böyle mi gelişmişti? Ailenin gözünde kabul görmeyen bir kadına aşık olmuş ve güç için mi evlenmişti? *Bu* yüzden mi şehirde bu kadar çok zaman geçiriyordu? İki ev ve iki ayrı hayat mı? Mantıklı olurdu.

Zeno böyle bir anlaşılmaya nasıl bakardı? Mafya kültürü, bakış açısını böyle bir durumu haklı çıkarmasını sağlayacak şekilde şekillendirir miydi? Belki de pastasını alıp yemenin o kadar da kötü olmayacağına inanmaya başlamıştır. Ari'yle evlenebilir, patron olabilir ve beni şehirdeki bir

apartman dairesinde küçük kirli sırrı olarak saklayabilirdi. Belki de bunu mafya hayatının normal bir parçası olarak görüyordur.

Onun bana olan bağlılığının evlilik anlamına geldiğini düşünürken benim tamamen farklı bir şey düşünmüş olma ihtimalim var mı? Bu tür derin bir tartışma yapacak kadar uzun süredir birlikte değiliz ama mantıklı geliyor. Piskoposlar toplantısında bana neden sevgi dolu davrandığını açıklıyor.

sonra da burada mafya ailesinin önünde soğuk ve mesafeli. Bana bağlılığını göstermek için tek bir hareket bile yapmadı. Aksine, aramızdaki mesafeyi korudu.

Kristal şampanya kadehimi dalgın bir şekilde indirdiğimde masanın üzerinde çınlıyor. Midem bulanıyor.

Evden kaçmak istiyorum ama kesinlikle soğukkanlılığımı korumalıyım. Olayları abartıyor olabilirim. Daha eve geleli bir saat bile olmadı. Yine de Ari ve Zeno'ya bakıyorum, iki güçlü, kendine güvenen birey ve Christiano'nun manik ritmiyle dans etmelerini izliyorum. Henüz ikisinin de adama karşı çıktığını görmedim. Hiç karşı çıkarlar mı? Onun entrikalarını reddederlerse Christiano ne yapar?

Cevabın hoşuma gideceğinden emin değilim.

Tüm bu düşünce silsilesi beni karanlık bir yere sürüklüyor. Akşam yemeği sohbetine katkım en iyi ihtimalle mekanik. Yemeğimin tadına bakmadan çiğniyorum. Sırası geldiğinde gülümsüyorum ve iyi bir kukla gibi dans ediyorum. Zeno, Ari ve Christiano De Bellis'in etrafındaki herkes gibi.

Masadan kalktığımızda kendimden iğreniyordum. Yemekte rolümü oynadığım için değil, çünkü bu gerekliydi. Zeno'nun başka biri için tasarlandığını bildiğim halde ona sahip olabileceğimi düşünmeme izin verdiğim için üzgünüm. Sözlerinin beni rahatlatmasına izin verdim ama hareketleri farklı konuşuyor, en azından mafya ailesi varken. Güven verici öpücükler ya da nazik dokunuşlar olmadı. Duvarda uçan bir sinek olsaydım, yirmi dört saat önce "iyi günde kötü günde" diye atıp tuttuğundan asla şüphelenmezdim.

Geçmişimizin olayları renklendirmesine izin verdiğimde, kendimden daha da çok utanıyorum. Güvenliğimi hiç düşünmeden onun derin sularına atladığım için. Beni başından savma geçmiş i varken, nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirdim? Ona işleri ağırdan almak istediğimi söyledim ama kalbime aynı şeyi söylemeyi unutmuştum.

Benim için öldürmeye istekli olması, benimle evlenme niyeti hakkında hiçbir şey söylemiyor. Bağlılığından şüphem yok. Beni endişelendiren öncelikleri. Christiano'ya olan yükümlülüklerini bana olan hislerinden üstün tutacak mı?

Eğer bu geceki davranışı bir gösterge ise, cevabımı aldım demektir.

Hayal kırıklığı ve acı beni boğmakla tehdit ediyor. Kendimi toparlamak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Yemek sonrası bir şeyler içmek için toplandığımız oturma alanında yerime oturmadan önce Ari'den bana tuvaletlerin yerini göstermesini rica ediyorum.

"Size göstereyim," diye teklif ediyor. "Biraz kuytu bir yerde - bu eski evleri bilirsiniz." Bitişikteki odaya girdiğimizde, duvardaki bir panele basıyor ve panel açılarak iyi gizlenmiş bir makyaj odasını ortaya çıkarıyor. "İşte buyurun!"

"Ari, bekle bir saniye." Onunla özel bir konuşma yapmayı planlamamıştım, ama şimdi fırsat doğduğuna göre, anı yakalamalıyım.

Bana doğru dönüyor, yüzünde temkinli bir ifade var.

"Seninle Grace hakkında konuşmak istiyorum. O ikimizden de çok daha hassas. Niyetinin ne olduğunu bilmiyorum ve onu incitmek istediğini ima etmek istemiyorum ama ona şefkatle yaklaşmanı rica ediyorum. Eğer... *koşullar*... seni ondan uzaklaşmaya zorlayacaksa, ona yol gösterme. Senden gerçekten hoşlanıyor ve onun incinmesini istemiyorum."

Grace'in Ari'nin kirli sırrı olmasını, benim Zeno'nun olmak istememden daha fazla istemiyorum. Gözlerinin arkasından bir öfke parıltısı geçiyor. "Hayatım karmaşık," diyor sert bir şekilde.

Bakışlarım, erkek seslerinin havada uçuştığı oturma alanına doğru kayıyor. "Bunu anlamaya başlıyorum. Bu yüzden bir şeyler söylemek istedim." Onun kutup bakışlarıyla karşılaşıyorum ve bir

sonraki sorum için hazırlanıyorum. "İş o noktaya gelirse, onunla evlenir misin?" En çok sormak istediğim soru buydu.

Tepkisi içgüdüsel. Burun delikleri alevlenir. Çenesi sıkılır.

Cevap vermek için ağzını açıyor, sonra dudaklarını kapatıyor. Hızlı bir dönüş ve kırmızı tabanlı stiletlerinin üzerinde birkaç amaçlı adımla, beni cevap vermeye hiç yaklaşmadan tek başıma bıraktı.

Titrek bir nefes alıyorum ve keşke bir arka kapıdan sıvışabilseydim diyorum. Bunun yerine, tualete yaptığım yolculuğu kendimi toparlamak ve savaş alanına geri dönmek için kullanıyorum.

Bir saat sonra, arabaya binip eve doğru yola çıktığımızda nihayet özgürlüğüme kavuşuyorum. Kısa yolculukta hepimiz sessiziz. Düşüncelerim tek bir soruya indirgeniyor. Evliliğimizin onu hayat boyu arzuladığı şeyden mahrum bırakacağını bilsem yine de Zeno'yla evlenmek ister miydim? Christiano'ya karşı durmasını çok isterdim ama benim yüzümden her şeyini kaybederse de kendimi çok kötü hissederdim. Anneme olan bağlılığını ailesine tercih eden babamı hayal edip duruyorum. Bu onun için pek de iyi sonuçlanmadı. Z, Ari'yi reddetmeye razı olsa bile, onun böyle bir karar vermeye zorlanmasını ister miydim?

Hayır, yapmazdım. Ama bu seçimi ondan çalmak da bana düşmez.

Nasıl bakarsam bakayım, sınırlı seçeneklerimden nefret ediyorum. Ve daha da ötesi, Christiano De Bellis'ten kendi iradesini diğer insanların hayatlarına dayattığı için nefret ediyorum.

Z ailemin evinin önüne geldiğinde, son gücümle arka koltuğun kapısını açıyorum. Geceki zihin jimnastiği beni tamamen bitkin düşürmüştü.

Zeno arabadan indi ve elimi tuttu. "Bekle, Isa."

Yavaşlıyorum, itiraz edemiyorum.

"Bu gece için özür dilerim. Bunun kolay olmadığını biliyorum."

Elimi onun elinden çekiyorum. "Bana şimdi söyle, uzatma. Onu reddedecek misin, etmeyecek misin?" Eğer Zeno ve Ari'nin kaderinde evlenmek varsa, başka türlü davranmanın bir anlamı yok. Basit bir evet ya da hayır, sonra hepimiz yolumuza devam edebiliriz.

"Ben halledeceğim," diye bağırıyor huysuzca.

Bu yeterli değil. Onun kadını olmam için bana alan bırakmayan bir cevaba ihtiyacım var. "Sen. Sen. Gidiyor. Reddedecek. Reddedecek. Reddedecek misin?"

"O kadar basit değil, Isa. *Tanrım*." Hayal kırıklığı içinde ellerini saçlarında gezdiriyor.

Ve işte böyle, kalbim bir kez daha yarıldı. Her ne kadar benimle hırsları arasında bir seçim yapmak zorunda kalmasını istemesem de, yine de beni seçmesini istiyordum. Ailelerimizin patavatsızlıklarına, patronunun oyunlarına ve aramıza giren diğer tüm engellere rağmen beni seçmesini.

Gözlerimde yaşlar birikiyor. "Yanılıyorsun," diye fısıldıyorum, sonra sakince eve doğru yürüyorum, beni durdurmak için hiçbir hareket yapmadığı için hem rahatlamış hem de kalbi kırılmış bir halde.



CHAPTER 11

İKİ GÜN Z'DEN HABER ALAMADAN GEÇTİ.

Christiano'daki akşam yemeğinden sonraki sabah şehre gitti. Ona ulaşmıyorum çünkü bunu düzeltebilecek tek kişi o. Duygularımı belli ettim ve eğer bana bağlanmaya hazır değilse, ona yalvarmayacağım. Kabul ediyorum, bir parçam ayrı geçirdiğimiz zamanın bazı şeyleri daha net görmesine yardımcı olacağını umuyordu. Beni yanında ne kadar çok istediğini anlamasına yardımcı olur. Ama her geçen saat, böyle bir sonuca dair umudum azalıyor.

Aklının nerede olduğunu bilemem ama ayrı geçirdiğimiz zaman bana onsuz hayatımın ne kadar boş olduğunu gösterdi. Ona ne kadar bağlı olduğumun farkına varmak korkutucu. Ya beni seçmezse?

Sonra kendini yerden kazıyacak ve devam edeceksin.

Yapacağım, ama istediğim bu değil. Ben Z'yi istiyorum. Onu kaybetmek çok acı verir. Onu hayatımdan tamamen çıkarmam gerekir çünkü ona benim demekten başka her şey çok acı verici olur. Onun dünyasının merkezi olmanın nasıl bir his olduğunu bir anlığına gördüm ve neler olabileceğini bilerek sıradan bir arkadaşlığı kabul edemem. Ya o benim soluduğum hava olacak ya da ben onunla ilgili tüm düşüncelerimle birlikte bir parçamı da gömeceğim. İkisinin arası yok.

Livia, Zeno ile aynı gün şehre gitti ve o zamandan beri bizimle iletişime geçmedi, bu yüzden Z ile yaşadığım sorunlar bir yana, kız kardeşim için sürekli endişeleniyorum. Annem Liv ve

Nevio'nun mutlu aşk kuşları gibi kutlama yaptıklarına ikna olmuş durumda. Bu fanteziye inanmak isterdim ama daha iyisini biliyorum.

Bir bağıllık için zorlarsa Nevio ona korkunç, incitici şeyler söyler miydi? Söylerse Livy nasıl karşılık verir? İyi gününde bile küstah ve duygusal. Hamilelik hormonları vücudunu doldururken nasıl davranacağını ancak hayal edebilirim. Adam onu reddederse çaresiz hisseder mi? Genç ve bekâr bir anne olmak, zengin bir koca bulmaktan çok uzak.

Neyse ki, Gia'nın akkor halindeki mutluluğu kasvetimin arasından ısıt ısıt parlıyor ve ruhuma biraz canlılık veriyor. Sınırsız bir enerjiyle evin içinde dolaşıyor ve yıllardır onu hiç görmediğim kadar konuşkan. Aslında, kendi yeni başlayan ilişkisiyle o kadar meşgul ki benimkini soracak kadar yanımda olmadı. Dikkatinin dağılmasını takdir ediyorum çünkü soru sorsa ona ne söyleyeceğimi bilemezdim.

Önceki iki akşamda olduğu gibi, Cuma günü işten eve gelir gelmez Gia rekor bir sürede kendine çeki düzen veriyor ve akşamını Carter ve çocuklarla geçirmek üzere yan odaya gidiyor. Akşam yemeği seçenekleri için buzdolabını kontrol ederken onun geri çekilen haline gülümsüyorum. Annem masada oturmuş, telefonunda geziniyor ve babam henüz eve gelmedi. Yemek yemek istiyorsam, kendi başımın çaresine bakmak zorundayım.

Ön kapı açıldığında buzdolabından sosis çıkarıyorum ve Livy'nin neşeli selamlaması evin arka tarafına taşınıyor.

"Hey, millet! Ben geldim!" Mutfaka giriyor ve annemle bana göz kırpmıyor. "Haberlerim var," diye şarkı söylüyor ve parmağındaki kocaman elmas yüzüğü göstermek için avucunu göğsüne dayıyor.

Annem çığlık atmaya başladı. "Başardın Livy! Başardın!" Kollarını kardeşime doluyor ve ikisi birlikte zıplamaya başlıyor.

Ben de annem kadar şaşkınım ama tamamen farklı nedenlerden dolayı. Evlenme teklif etti. Gerçekten yaptı. Ve şimdi kız kardeşim zampara, patolojik bir yalancıyla evlenecek. Paraya ihtiyacı olmayacak ama gerçekten mutlu olacağını hiç sanmıyorum. Ve işin en çılgın tarafı, ona Nevio hakkındaki gerçeği söylesem bile, bunun bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum. Günün sonunda yine o koridorda yürüyecekti, her zamanki gibi kararlı bir şekilde.

Bu yüzden kurtulmak için çığlık atan gözyaşlarımı akıtmak yerine, mantıklı düşünmesi için ona yalvarıp yakarmak yerine, kırılman bir gülümseme takınıyor ve küçük kız kardeşimi tebrik ediyorum.

"Çok heyecanlı olmalısın Livy. Umarım ikiniz birlikte mutlu olursunuz." Ona sarılıyorum ve bir şekilde zorlukları yenip mutluluğu bulmaları için dua ediyorum. Onların başlangıcı, sonu iyi bitmeyen annemle babamınkinden bile daha sarsıntılı olacak. Ama ufacık da olsa her zaman bir umut vardır.

Liv istediğini elde edecek, kendisiyle ilgilenilecek, belki de mutlu olduğuna inanmak için tek ihtiyacı olan budur. Ne de olsa mutluluk görecelidir.

"Mutluluktan havalara uçuyoruz," diye mırıldanıyor. "Keşke düzgün bir düğün için zamanımız olsaydı ama düğün fotoğraflarımda şişman görünmek istemiyorum ve geri sayım başladı." Yeni süslenmiş eliyle hâlâ dümdüz olan karnını ovuşturuyor. "Düğüne sadece bir ay kadar bir süre kaldığını düşünüyoruz." Durumu abartılı bir soğukkanlılıkla açıklıyor. Onun beklentisi, bizim ona ciyak ciyak bağırıp yaltaklanmamız ve annemin bu konuda bir sorunu olmasa da benim cömertliğimin bir yere kadar gideceği.

Arkama yaslanıyorum ve ikisi düğün tartışmalarına dalarken onları izliyorum. Renkleri ve çiçekleri düşünmek yerine, Zeno'nun böyle bir işi nasıl başardığını düşünüyorum. Nişan onun etkisiyle gerçekleşmiş olmalı ve Nevio kardeşini bir düğüne zorlanacak kadar sevmiyor. Zeno'nun ona kızgın olması umurunda bile değil.

Üzerinde düşündükten sonra, Zeno'nun son birkaç gündeki faaliyetleri hakkında giderek daha fazla meraklandım.

Gia dışında hep birlikte yemek yiyoruz. Babam Livy'yi tebrik ediyor ve Marca kız kardeşinin yan daireye taşınma ihtimaliyle neredeyse koltuğunda zıplıyor. Bunun asla olmayacağını biliyorum ama bir şey söylemeyeceğim. Yemeğimizi bitirir bitirmez, Livia temizlikten kaçıyor.

arkadaşlarına yeni yüzüğünü göstermek için. Marca'yı temizlikte bana yardım etmesi için zorluyorum, ancak o da görevi biter bitmez ortadan kayboluyor. Oturma odasını kendime ayırıyorum, annemin tiz sesi kulaklarımı doldurana kadar kanallar arasında gezinirken nadiren bulduğum bu fırsat için minnettarım.

"Bu bir tür şaka mı?"

Annemle babamın yatak odası oturma odasının hemen yanında, yani annem dışarı çıktığında tartışmalarının tam ortasıdayım. Üst kata çıkmayı düşünüyorum ama annem bir yığın kâğıdı havada salladığında hareket edemeyecek kadar meraklıyım.

"Hiçbir şey imzalamıyorum. Bunları avukatına götürüp parayı geri isteyebilirsin." Kağıtları babamın göğsüne iterek onu kağıtları almaya zorlar.

Babam her zamanki gibi sakin ve akli başında. Annemin telaş kasırgasının içine çekilmesine izin vermiyor. "Karar senin, ama imza atmamak onları ortadan kaldırmaz. Bu sadece şerifin gelip size hizmet edeceği anlamına gelir. Bunu mümkün olan en az acı verici şekilde yapmaya çalışıyorum. Vakit geldi Gemma."

Evraklar mı? Şerif tarafından mı tebliğ edildi? Babam *boşanma* davası mı açıyor?

Şaşırdım. Bu o olmalı, ama bunu yapacağını hiç düşünmemiştim. Umuyordum ama birlikte geçirdiğimiz onca yıldan sonra, bu konuda isteksiz olacağını düşünmüştüm.

"Ben öyle bir şey bilmiyorum. Peki ya kızlar? Birlikte geçirdiğimiz onca yıl ne olacak? *Hiçbir şey* ifade etmiyormuşuz gibi çekip gidebileceğini mi sanıyorsun?" Annem ona tükürür.

"Arkamdan iş çevirip bizi ailemizle birlikte borç batağına sokabileceğini, sonra da lanet olası bahisçinin evimize gelip kızlarımızı tehdit edebileceğini mi sanıyorsun? Hatalarının bedelini onlara ödebileceğini mi?" Derisinin altında kaynayan öfke, herhangi bir çingiraklı yılan kadar ölümcül bir uyarı. Babam sandığımdan daha sinirli. "Elbette geçmişin bir anlamı var ama bu bulunduğumuz noktayı değiştirmez. Uzun zamandır bir çift değiliz ve bunu sen de biliyorsun."

Annem omurgasını sertleştirmeden önce uzun bir saniye boyunca ona bakakalıyor. "Yıllar boyunca her şeyi berbat eden tek kişi ben değilim," diye tıslıyor, babamın beklenmedik güç gösterisinden hâlâ etkilenmemiş. Annem yıllardır hiçbir sonuç almadan babamı eziyor ve sabrının tükendiğini anlayamıyor. Onu elinde tutmak için şantaj yapabileceğini düşünüyor - eğer kalmazsa sırlarını anlatmakla tehdit ediyor. Elena ve Nevio'yu bildiğini ve bu bilgiyi koz olarak kullanmak istediğini hissediyorum.

Babasının tepkisine bakılırsa, taktiğini yeniden gözden geçirmeliydi.

Babam ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı. Ondan sadece on beş santim daha uzun ama öldürücü bakışlarının ağırlığı altında bir dev gibi görünüyor. "Oraya gitmek istediğine emin misin Gemma? Çünkü Liv ve Marca bu konuşmanın sonundan pek memnun olmayabilir." Bakışlarını yavaşça annemden bana doğru kaydırıyor ve onun manik bakışlarını da kendine çekiyor. Babam da kirli oynamaktan çekinmiyor. Kendi sırlarını saklıyor ve ben gerçeği zaten biliyor olsam da annem bunu bilmiyor.

İkisine geniş gözlerle bakıyorum, ortalarına sürüklenmemek için çaresizim ama bu hesaplaşmada ön sıradaki yerimden de vazgeçemiyorum.

Annemin yüzündeki tüm kan çekiliyor. Babamı ele verirse, Liv ve Marca'nın ondan olmadığını herkesin bilmesini sağlar. Kızları ona karşı kullanmak çok çirkin ama onu tamamen suçlayamam. Annem ikisini de pislğin içine sürükledi, o sadece annemin izinden gidiyor.

"Bana lanet olası bir kalem ver," diye tükürerek babamdan kağıtları ve kalemi kapıyor. En üst sayfaya bir imza karalıyor ve kendi başına ne yapması gerektiğini bilmediğine dair bir şeyler mırıldanıyor. "Bu yeni bir iş bulmam gerektiği anlamına mı geliyor? Beni çocukken hamile bıraktın,

şimdi de hiçbir iş beklentim, eğitimim ve param olmadan beni dışarı mı atacaksın? Bu *saçmalık* Tony." Elindeki kâğıtları babama fırlatıyor ve kapıyı arkasından çarparak odasına geri dönüyor.

Dünyanın ona hiçbir şey borçlu olmadığını asla anlayamadı. Bu insanlar bile

Ellerinde para ve güç olan kişiler, gerçek bir ilişki istiyorlarsa yine de saygı kazanmak ve çevrelerindeki insanların sevgisini hak etmek zorundadırlar. Annem ilişki bankasını kurutuyor, sonra da bakiyesinin neden sıfır olduğunu anlamıyor. Ellili yaşlarında bile hala anlamıyor.

Babam aniden onlarca yıl yaşlanmış bir adam gibi hareket ederek kendini kanepeye bırakıyor ve yanıma gelip dinlenirken iç çekiyor. "Buna şahit olduğun için üzgünüm, Lulu."

"Sorun yok, baba. Bunu yaptığın için seninle gurur duyuyorum. Kolay olmadığını biliyorum."

"Bana bahisçiye olan borcundan bahsettiğin anda avukatımı aradım. Annem ve kızlarla şehirdeyken onu görmeye gitmiştim. Bunu yıllar önce yapmalıydım."

"Değişim zordur." Daha da yaklaştım ve başımı omzuna koydum.

Babam yatak odalarına doğru bakıyor. "Bunun güzel olacağından şüpheliyim. Avukat tutacak parası yok, o yüzden bu yardımcı olabilir ama yine de saldırmanın bir yolunu bulacaktır."

"Muhtemelen, ama sen iyi bir adamsın. Ona karşı gereksiz yere sert davranmayacağını biliyorum. O hâlâ bizim annemiz."

Yanağı başıma yaslanıyor ve kıyafetlerine sinen hafif kiraz purosı kokusunu içime çekiyorum.

"Bana siz kızları verdiği için her zaman minnettar olacağım tek şey bu. Dünyanın en güzel parçası."

Uzun dakikalar böyle oturduk, her birimiz kendi düşüncelerimizin içinde kaybolduk. Zeno'ya duygularını çözmesi için zaman vermek istedim ama zaman doldu. Annemle babamın evliliğinin çöküşünü izlemek bana iletişimin önemini fark ettirdi. Yüz yüze konuşmak istiyorum, bu yüzden yarına kadar beklemek zorunda kalacak, ama öyle ya da böyle, farklılıklarımızı ortaya çıkaracağız.

Zeno özel bir adam. Onu hayatımda tutmak için çalışmazsam ihmalkâr davranmış olurum. Gururum beni bir ilişki için mücadele etmenin yalakalık olduğuna ve bana yakışmadığına ikna etmişti ama durum her zaman böyle değil. Zeno'nun benim için Christiano'ya karşı koymasını istiyorsam, korkularımı bir kenara bırakarak çaba göstermeye ve bize bir aşk şansı vermek için elimden gelen her şeyi yapmaya istekli olmalıyım. O buna değer. *Biz de* buna değeriz.



CHAPTER 12

ERTESİ SABAH KIZARAN PASTIRMA KOKUSU BENİ UYKUMDAN UYANDIRIYOR. ALT KATA İNDİĞİMDE kanepenin üzerinde bir yastık ve birkaç battaniye olduğunu fark ettim. Şimdilik babamın yeni yatağı. Bu manzara beni üzmeli ama her şeyden çok rahatladım sanırım. Bu koşullarda bir üzüntü varsa, o da babam için tek başına, hâlâ annemle evli olsaydı endişeleneceğimden daha az endişelenecek olmamdır. Her şeyin farklı olamaması çok kötü, ama olan oldu. Ebeveyn yatak odasının kapısı kapalı ve annemin yakın zamanda dışarı çıkmayacağını varsayabilirim. Bunu hazmetmesi biraz zaman alacak.

Mutfakta, Gia bir tavada krep çevirirken babam bir tavanın başında duruyor. Marca ve Livia masada oturmuş telefonlarına bakıyorlar.

"Cumartesi sabahı olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" Alay ediyorum. Ailem hiçbir zaman çok geç saatlere kadar uyumadı ama bu bizim için bile biraz alışılmadık bir durum.

Gia sırtıyor. "Carter ve ben bugün çocukları hayvanat bahçesine götüreceğiz, o yüzden erken kalkmak zorunda kaldım." Dün gece geç gelmişti ve babamın boşanma davası açtığı haberiyle onu uyanık tutmak istemediğim için henüz bir şey söylemedim. Görünüşe bakılırsa, haberler biraz daha beklemek zorunda kalacak.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Uzun zamandır hayvanat bahçesine gitmemiştim." "Bize katılabilirsin!"

"Belki başka zaman, ama davet için teşekkürler." İlgilenmem gereken daha acil meseleler var.

Livia telefonunu masaya bırakıyor ve Marca'ya bir bakış atıyor. "Bu kadın telefonunu susturmayı hatırlasaydı ben hâlâ uyuyor olurdum."

"Beni suçlama!" Marca karşılık veriyor. "On beş dakika boyunca bir o yana bir bu yana dönüp duran, mesanesinden şikâyet eden sendin."

"Telefonun beni en başta uyandırmasaydı sorun olmazdı. Ne olduğunu bilmiyorum ama zaten sürekli işiyorum. Bu şey mesaneme baskı yapacak kadar büyük değil. Hatta dün gece şehirden dönerken Zeno'yu durdurmak zorunda kaldım. Buna inanabiliyor musun? Çocukluğumdan beri şehirden dönerken işemek için bir benzin istasyonunda durmamıştım." Başını sallar ve kaydırmaya devam eder.

"Zeno seni eve mi bıraktı?" Bu Hardwick'te olduğu anlamına gelir.

"Evet, ne kadar tatlı değil mi? Yani, yakında aile olacağız ama yine de. Nevio'nun halletmesi gereken bazı şeyler vardı, yoksa beni kendisi geri getirirdi."

Haklısın. Elbette yapardı.

"İlk tabak için kim hazır?" Gia sesleniyor.

Marca ayağa fırlıyor. Livia inliyor.

Doğruca Z'yi bulmaya gitmeyi düşünüyorum ama onu ağır bir konuşmayla şaşırtmak için biraz erken olduğuna karar veriyorum. Önce ona uyanması için bir şans versem daha iyi olacaktı ve bu bana ailemle yemek yemek ve temizlenmek için zaman kazandıracaktı.

Bir saat sonra, daha önce binlerce kez yaptığım gibi evlerimizin arasındaki çimenlere doğru yürüyorum. Yıllardır bu yürüyüş korku ve endişe yaratıyordu ama bugün bu duygular eşit ölçüde umutla dengeleniyor. Güneş, manzarayı sıcaklığıyla örterken iyimserliğimi yansıtıyor.

Ziyaretim habersizdi, bu yüzden evin önüne gidip zili çaldım.

Elena beni sırtarak selamlıyor. "Günaydın, Isa. Seni buraya getiren nedir?" Kenara çekildi ve beni içeri buyur etti.

"Zeno'nun dün gece geri döndüğünü duydum ve onunla konuşmayı umuyordum."

"Gece kaldı ama erken kalkıp gitti. Korkarım onu kaçırdınız." Hayal

kırıklığı omuzlarıma vuruyor. "Oh, bu çok kötü."

"Eğer onunla konuşmak isterseniz telefonla ulaşmaya çalışabilirim."

"Hayır, teşekkür ederim." Onu rahatlatmak için içtenlikle gülümsüyorum. Endişelenmesini istemiyorum. "Ona sonra yetişirim."

"Sanırım Livia heyecan verici nişan haberini herkese söylemiştir?" diye soruyor takdire şayan bir yapay heyecanla.

"O yaptı. Bunun nasıl olduğunu bildiğinizi sanmıyorum. Sadece Zeno'nun bununla bir ilgisi olduğunu varsayabilirim."

Ellerini birbirine kenetliyor ve yavaşça nefes alıyor, sesi utançtan kısılmış. "Son duyduğumda, Nevio herhangi bir şeyi kabul etmek için bir kaptanın rütbesinde ısrar ediyordu."

"Ama Z'nin kendisi de bir kapo. Nevio'yu kaptan yapacak gücü yok, değil mi?"

Patronun altında olsaydı yapardı.

Nevio'nun Livia'yla evlenmesini sağlamak için Ari'yle evlenmeyi kabul etmezdi herhalde. Belki de evlenmeyi kabul etti ama kendi sebepleri vardı. Geçen gece onu fazla zorlamış olabilir miyim? Beni elinde tutmanın bir yolu olmadığını düşündüyse, bu Ari'yle evlenmesini engelleyen diğer engelleri ortadan kaldırır mıydı?

Kreplerim ve pastırmam yeniden ortaya çıkmakla tehdit ediyor.

Elena çaresizce omuz silkiyor. "Ben öyle düşünmezdim ama emin değilim. Dün gece buraya geldiğinde neredeyse tek kelime etmedi. Her ne oluyorsa, bu onu neredeyse babasını kaybetmek

kadar tüketmiş.

Baba. Bu sabah erkenden gittiğini duyduğumda o kadar endişelendim ki bir daha uyuyamadım." Titreyerek başımı salladım. "Eminim her şey yoluna girecek."

Hüzünlü gülümsemesi kalbimin etrafındaki mengenyi sıkıyor. "İşler her zaman bir şekilde yoluna girer."

Hoşça kal diyorum ve kapıyı arkamdan kapattığı anda telefonumu çıkarıp Zeno'yu arıyorum. Arama doğrudan telesekretere düşüyor, ben de onunla konuşmam gerektiğine dair bir mesaj bırakıyorum. Onunla neler yaşadığını bilmiyorum ama tatsız bir şekilde ayrıldığımızdan beri bu kadar zaman geçmesine izin vermemiş olmayı dilemeye başlıyorum.

Eve dönmek için döndüğümde, ön kapı arkamdan tekrar açıldığında sadece birkaç adım atmıştım. Nevio'yu görmek için arkama bakıyorum ve duraklıyorum. Elleri cebinde, hüzünlü gözlerini bana dikmiş, ileriye doğru yürüyor.

"Seni duyduğumu sandım." Bakışları üzerimde geziniyor. Pişmanlıkla karışık bir özlem bakışı. "Şehirde kaldığını sanıyordum."

"Bu sabah yola çıktı." Ulaşabileceğim mesafeye gelene kadar iki yavaş adım daha atıyor. "Cumartesi için erken."

"Emirler. Z atla diyor, ben de ne kadar yükseğe diye soruyorum." Elini kaldırıp yüzümün kenarında gezdiriyor. "Her zamanki gibi güzel görünüyorsun." Söylediği korkunç şeyler için bir özür mü? Belki de. Çok az çok geç? Kesinlikle.

Bir adım geri atıyorum. "Durmalsın, Nevio."

Gözleri yine benimkileri buluyor. "Her zaman sadece sendin, biliyorsun."

Kısmen Zeno'nun bana anlattıklarından dolayı ona inandığımı görmek beni şaşırttı ama aynı zamanda samimi bir pişmanlık da seziyorum. Çocukken ve gençken onunla olan ilişkim, muhtemelen annesi dışında yaşadığı tek gerçek kadın bağıydı. Bana karşı özel bir düşkünlüğü olduğundan şüpheleniyorum.

"Sorun şu ki, asla *sadece ben* olmazdım." Bana ne kadar değer verirse versin, bağımlılığı aramıza girecekti. Hardwick'e döndüğüm günden beri kız kardeşimle seks yapıyordu.

Dudakları pişmanlık dolu bir kaş çatmayla geriliyor. "Sana söylediler, değil mi?" Başımı salladım.

Derin bir nefes alıyor, gözleri aramızdaki yere düşüyor. "Sanırım eninde sonunda öğrenecektin."

Dağınık sözlerindeki yenilgi yürek parçalayıcı. Kollarımı ona dolamak ve her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek istiyorum ama bu yalan olur. Karşılaştığı zorluklarla ilgili hiçbir garanti yok, bu yüzden ellerimi ve sözlerimi kendime saklıyorum.

Sonunda bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor, o moka rengi derinliklerde yeni ve ciddi bir inanç var. "Yine de çaba göstereceğim. Liv'le işleri yoluna koymaya çalışacağımı bilmeni istiyorum. Danışmanımla yeniden çalışmaya başladım."

"Bu harika, Nevio. İkiniz için de gerçekten en iyisini diliyorum."

Ayrılmak istemiyormuş gibi başını sallıyor ama başka ne söyleyeceğinden emin değil. "Sanırım gitmene izin vereceğim." İfadesi birden fazla anlamın ağırlığını taşıyor. Yıllar boyunca benim için bir mum tutmuş olabilir ama artık o alevi söndürmenin zamanı geldi. Hiçbir zaman çocukluğumuzdaki kadar yakın olamayacağız ama bir parçam her zaman ona karşı bir şeyler hissedecek.

Elimi vedalaşmak için kaldırdıktan sonra eve doğru dönüyorum.

"Özür dilerim, İsa," diye sesleniyor Nevio. "Her şey için. Çok özür dilerim."

Omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde, onun acı dolu bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Öyle olduğunu biliyorum ve eğer konuşacak birine ihtiyacın olursa, seni dinlemekten mutluluk

duyarım." Ona affedildiğini söylemek için içimde bir baskı hissediyorum ama kelimeleri bulamıyorum. Bağımlılığı bana saldırma şeklini mazur göstermez. Saldırısından kaynaklanan yaralarım hala iyileşmedi ve onu tamamen affetmeye hazır değilim. Ancak arkadaş olma teklifim samimi. Sorunlarının basit bir duyarsızlıktan daha derin olduğunu bilmek ona yardım etmek istememe neden oluyor

onu kınamaktan daha iyidir. Hala Livia ile evlenmelerinin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Nevio umutsuz vaka değil ama onunla evlenmek kolay olmayacak.

Nevio ile arkadaşlığın bile zorlukları olacaktır, ama o bu çabaya değer. O benim kardeşim, bu kadar basit.

Onunla yollarımı ayırdığımda umutlu hissediyorum ve eğer orantısız sırtışı bir kanıtsa, o da aynı şeyi hissediyor.

Bir De Rossi ilişkisi düzeliyor. Bir tane daha kaldı.



CHAPTER 13

EVE YAKLAŞIRKEN, EVİN ÖNÜNE YANAŞAN SIYAH BİR ESCALADE GÖRÜYORUM. Gelenleri karşılamak için kendimi ön girişe doğru yönlendiriyorum. Ziyaretçi beklediğimizi sanmıyordum ama altı kişi aynı çatı altında yaşayınca takip etmek zor oluyor.

Ön camda sürücüyü gizleyen bir parıltı vardır ve diğer camlar içeriye göremeyecek kadar renklidir. Araç durduğunda, sürücü tarafındaki arka koltuk kapısı açılır. Christiano De Bellis toplantı odası için giyinmiş bir halde arabadan iniyor. Çelik gibi bakışları, hedefine kilitlenmiş bir silah gibi anında üzerime kilitleniyor.

Babam ya da başkası için burada değil. O benim için burada.

Korku damarlarımda bir nehir gibi akıyor ama belli etmiyorum. Ona bu zevki tattırmayacağım.

Duruşumu rahat ve çenemi yüksekte tutmaya zorlayarak kendime güvendiğimi göstermek için elimden geleni yapıyorum. Yeterince yakınımda durursa, boynumun dibindeki çılgın nabzımın atışını görecektir ama yapacak bir şey yok.

Ziyaretinin sebebi ne olursa olsun, güç göstermeliyim. Onun gözünde saygı kazanmanın tek yolu bu.

"Çok güzel bir kadınsın," diyor Christiano, ellerini arkada birleştirmiş, kayıtsızca. "Zeno'nun karasevdasını anlayabiliyorum." İki adım atıyor, etrafımda yay şeklinde bir daire çizmeye başlıyor.

"Hepimiz

ama senin küçük kaçamağın planlarıma engel oluyor. Başta seni merak ediyordum. Endişelenmeye değer biri olmadığınızı kendi gözlerimle gördükten sonra bu meseleden elimi eteğimi çektim. Ancak az önce cesaret kırıcı bir şey öğrendim."

Söyledikleriyle nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikrim yok, o yüzden çenemi kapalı tutuyorum.

"Bir ortağım kayboldu ve görünüşe göre Zeno da bu kaybolma olayına karışmış olabilir. Bu bana ne anlatıyor biliyor musun?" Başımı sallamamı bekliyor. "Bu Zeno'nun meseleleri kendi eline aldığını gösteriyor. Bu bana başkalarını ailesinin önüne koyduğunu söylüyor. Luisa, sen bu ailenin içinde büyüdün. Buna izin veremeyeceğimizi biliyor olmalısın. Eğer ailemiz güçlü kalacaksa -birlik içinde ve dokunulmaz olacaksa- ailenin kendisi *her zaman* önce gelmelidir."

Onun inancına katılmıyorum ama onunla tartışmayacağım. Ben intihara meyilli değilim. Korku göstermeyi reddetmek, başımı doğrama tahtasına koymam gerektiği anlamına gelmiyor. Teknik olarak bir soru sormadı, bu yüzden sessiz kalıyorum. Zaten kendi sesini tercih ediyor gibi görünüyor.

"En iyi adamlarımdan birinin dikkatinin sadece bir kadın tarafından değil, ikinci sınıf bir askerin kızı tarafından da dağıtılmasının ne kadar üzücü olduğunu tahmin edebilirsiniz."

Alaycı yorumu karşısında dişlerimi sıktım.

Senden saldırmanı istiyor, Isa. Yapma bunu. Sadece yapma.

Christiano adım atarken beni inceliyor. Benimle alay ediyor ve aşağılıyor. "Onunla konuştum ve beklentilerimi açıkladım. Görevlerini yerine getirmeye ve hizaya girmeye hazır. Senin de yerini hatırlama zamanın geldi. Asıl soru şu: Kendi başına mı itaat edeceksin, yoksa ikna edilmeye mi ihtiyacın olacak? Çünkü bunu kibarca isteyeceğim tek zaman bu."

Nabzım çok sert, çok hızlı atıyor. Baş dönmesiyle savaşmak ve burnumdan uzun bir nefes almak zorundayım.

Christiano beni resimden çıkarmak için öldürür müydü? Şüphesiz, evet.

Zeno bu adamın aramıza girmesine izin verir miydi? Buna cevap veremem ve bu belirsizlik beni korkutuyor. Ondandır vazgeçmek istemiyorum ama bugün ölmeye de hazır değilim. Tek seçeneğim Christiano'ya duymak istediği şeyi vermek ve bunun kısa ömürlü ilişkimin sonu olmaması için dua etmek.

"İkna edilmeye ihtiyacım yok. Eğer Zeno bittiğini söylüyorsa, endişelenecek bir şey yok demektir." Kendime bir boşluk bıraktım ve o da bunu biliyor.

Kızgın aslan saldırıyor ve elini bir anda boğazıma doluyor. "Benimle oyun oynama, küçük kız." Yakından bakınca gözleri siyah boşluklar gibi görünüyor; hiçliğe açılan bir pencere çünkü görülebilecek bir ruh yok.

Nefes nefese kaldım ve elimden geldiğince başımı salladım. "Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim." Vahşice kavradığı elini çılgınca parmaklarımla çekerek sözcükleri zorluyorum.

Bir saniye daha kıvrınmamı izliyor ve beni bırakmadan önce son bir kez sıkıyor. Geriye doğru sendeliyorum, umutsuzca aramızda boşluğa ihtiyaç duyuyorum ve nefes nefese kalıyorum.

Christiano tehditkâr bir şekilde üzerime geliyor. "Sana ilk ve tek kez kesin bir dille söyleyeceğim. Zeno'dan uzak dur."

Elim koruyucu bir şekilde boynumda duruyor, içimdeki yanmayı yatıştırmak ya da beni kontrol altına alan isyankâr korkuyu bastırmak için çok az şey yapıyor. Bu adamın dengi değilim ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Güçlü ve heybetli olmak istiyorum. Christiano gibi adamların beni korkuturken iki kere düşünmelerini istiyorum ama karakterimin gücü beni bir yere kadar götürüyor. Önemli olmak için yeterli bir tehdit değilim.

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım kirpiklerimde ağırlaşıyor. Bir hıçkırık serbest kalmak için pençeliyor, ama onu defediyorum.

Christiano arabasına dönüp garaj yolundan çekilmeden önce bana son bir kez dudak büküyor. O gittikten sonra dizlerimin bağı çözülüyor ve tuttuğum hıçkırıklar bedenimi sarıyor. Kalbim çökme tehlikesiyle karşı karşıyayken bile onun gittiğine sevinemiyorum. Tam da Zeno ve ben

bağlanmak-sırlarımızı bir kenara bırakmak ve duygularımızı itiraf etmek-evren hepsini çalacak.

Bizim ilişki fidanımız Christiano'nun kasırga rüzgârlarının devasa gücüne nasıl dayanabilir ki? Emrinde acımasız askerlerden oluşan koca bir ordu var. Emirlerine karşı gelirsek, aşk şansımızdan çok daha fazlasını kaybedebiliriz.

Babam verandaya çıktığında ben çaresizlikten yere yığılmıştım.

"İsa? İyi misin? De Bellis miydi o?" Koşarak yanıma geldi ve beni güçlü kollarının arasına aldı. "Lulu, konuş benimle. Ne haltlar dönüyor?"

"Christiano... Z'den uzak durmamı istiyor," diye hıçkırıyorum hıçkırıklarımın arasında. "O... beni tehdit etti."

"Ne? Neden umurunda ki?"

"Z'nin... Ari ile evlenmesini istiyor."

Babam uzun bir nefes veriyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "Kahretsin," diye nefes veriyor.

Ben kendimi toparlarken uzun dakikalar boyunca birlikte diz çöküyoruz. Sessizliği ilk bozan babam oldu. "Gerçeği bilmem gerek, İsa. Onu seviyor musun?"

Bakışlarımı onunkilere kaldırarak tereddüt etmeden başımı sallıyorum. "Evet."

"O zaman gidip ona neler olduğunu anlatmalısın. Bilmesi gerek. O adam sizi çocukluğunuzdan beri seviyor. Kimsenin sizi ayırmasına izin vermeyeceğinden eminim."

Kendisi bile mi? Ya Christiano'nun tehditleri onu çoktan etkilediyse? Etmediyse bile, bu kadar güçlü birine karşı koyabilecek kadar nüfuza sahip mi? Zeno'nun benim yüzümden zarar görmesini istemiyorum.

Ama korku yüzünden ondan uzaklaşmaya gerçekten istekli misiniz?

Uğruna savaşmaktan korktuğum için aşkın beni geçip gitmesine izin vermek istemiyorum. Bu ihtimalle yaşayamam. En azından Z ile konuşmalıyım. Nasıl hissettiğini görmeli ve neler olduğunu bildiğinden emin olmalıyım.

"Onu şehirdeki evinde bulmayı deneyebilirim ama o ve Christiano aynı binada yaşıyor. Eğer onunla orada karşılaşsam, Zeno'yu aradığımı ve bilerek ona karşı geldiğimi anlayacaktır."

"O zaman ben de seninle geleyim ve bunun olmamasını sağlayayım." "Baba, benim yüzümden başının belaya girmesine izin veremem."

"Senin kararın değil bebeğim, tıpkı annemin borcunu ödemene engel olamadığım gibi. Şimdi içeri gir ve hazırlan. Şehre gidiyoruz."



CHAPTER 14

BABAM ARABAYI SÜRERKEN, Z'YI ARAMAYA ÇALIŞTIM. CEVAP VERMEDİ, BEN DE ONA MESAJ ATARAK Geliyorum. Zeno'nun binasına vardığımızda, babam ve ben güvenlik kameralarından saklanmak için şapka takıyoruz - bu konuda ısrar ediyorum. Babam kendini riske atacaksa, biz de görünmemek için elimizden geleni yapacağız. Christiano babama hiçbir şekilde değer vermediğini açıkça belirtti. Babamın Z'yi görmemi sağladığını öğrenirse, acımasızca cezalandırır.

Başlar önde, hızlı adımlarla lobiden asansörlere doğru ilerliyoruz. Zeno'nun kapısına olaysız ulaştığımızda biraz rahatlıyorum çünkü kaderim hâlâ belirsiz.

Zeno'nun kapısını çaldığımda sessizlikle karşılaştım. "Evde değil ama içeri girmek için şifrem var." "Burada tek başına iyi olacağına emin misin?" Babam soruyor.

"Sanırım yakında öğreneceğim." Kendimi babamın kollarına attım. "Teşekkür ederim, baba."

"Senin için her şeyi yaparım, Lulu. Şimdi içeri gir ve sonra bana mesaj atmayı unutma."

"Açacağım." Ona zayıf bir gülümseme veriyorum, sonra da kapıyı açmak için şifreyi giriyorum. İçeri girdiğimde, yalnız olduğumdan emin olmak için bir merhaba diyorum ve şapkamla çantamı giriş konsoluna bırakıyorum. Oturma odasına doğru yürürken sinirlerim geriliyor ve öğle yemeği açlığını bastırmaya çalışıyorum. Eve dönmesi için ne kadar beklemem gerektiğini bilmiyorum, bu yüzden kanepede rahatıma bakıyorum. Fazla rahat. Bir saat boyunca telefonumda oyalandıktan sonra uykulu gözlerimi açtığımda Zeno'nun tepemde dikildiğini görüyorum.

"Oh, buradasın," diye mırıldanıyorum, bir anda adrenalin patlamasıyla uyanıyorum. Ayağa fırlıyorum ve dağılmış saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama seninle konuşmam gerekiyordu."

Yüzü gökyüzünü karartan bir yaz fırtınası gibi kararıyor, ani ve yoğun. Kıpırdamadan duruyorum, gelişimin onu üzdüğünden endişeleniyorum ama eli yavaşça boynuma doğru kalkıyor ve tüy kadar hafif bir dokunuş yapıyor. "Boğazının etrafındaki morarma mı?" Sözcükleri, şiddeti dizginleme çabasından dolayı kekeliyor.

Christiano'nun tehditleri konusunda o kadar endişeliydim ki, saldırısının bir iz bırakıp bırakmadığını düşünmemiştim. Belli ki bırakmış. "Christiano bu sabah kulübeye geldi," dedim ona temkinli bir şekilde. Bilmesini istemiştim ama yüzündeki dehşet verici ifade beni endişeye sürükledi. Kendim için değil. Zeno'nun benim adıma yapabileceklerinden korkuyorum.

"Bunu o mu

yaptı?"

Başımı

salladım.

"Tam olarak ne dedi?"

"Bana senden uzak durmamı söyledi. Senin için planları varmış ve ben buna engel oluyormuşum." Okyanus gözlerine dalıp gerçeği arıyorum. "O haklı mı, Z? Yoluna mı çıkıyorum? Çünkü seni hayallerinden alıkoyan kadın olmak istemiyorum." Benim yüzümden cezalandırılmasını istemiyorum. "Bu yüzden mi bu kadar sessizsin? Şüphelerin mi var?"

Z ellerini saçlarımın arasına sokuyor ve yanaklarımızı birbirine yaklaştırıyor. "*Siktir*, hayır. Hiç de öyle değil. Son birkaç gündür her dakikamı bu işi çözmeye çalışarak geçiriyorum. Dalga yaratmadan her şeyi düzeltmeye çalışıyorum. Sana ulaşip açıklamam gerekirdi ama tutabileceğimi bilmeden söz vermek istemedim." Geri çekiliyor ve başparmağını boynumda gezdiriyor. "Yine her şeyi berbat ettim. Seni asla yalnız bırakmamalıydım." Kendi kendine mırıldanıyor. Bir öğüt.

Gözlerinin içine bakacak kadar geri çekiliyorum ve yüzünü kaplayan suçluluk duygusuyla içten içe ürperiyorum. "Sorun yok. Ben iyiyim," diye fısıldadım. "Halletmen gereken çok şey olduğunu biliyordum ve nişan haberlerini göz önüne alırsak, belli ki meşguldün."

"Bu kesinlikle zamanımın bir kısmını alıyor."

"Bu konuyu zorlamana gerek yoktu. Onsuz da iyi olurdu."

Z derin ve yorgun bir nefes alır. "Evlilik onun nafaka almasını kolaylaştıracak ve yolları ayrıldığında... *eğer* ayrılırlarsa nafakaya erişimini sağlayacak. Nevio'nun sorumluluklarından kaçmak gibi bir huyu var ve ben de kız kardeşinin ona daha fazla kurban gitmemesi için elimden geleni yapmak istedim. Mahkeme kararları kusursuz değil ama yardımcı olacaktır."

Bu şekilde düşünmemiştim. "Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Bunu tam olarak hak ettiğinden emin değilim ama minnettarım." Elena'nın Nevio'nun talepleri hakkında söylediklerini hatırlıyorum ve cevabı istediğimden emin olmasam da sormak zorundayım. "Z, Nevio'yu evliliğe nasıl ikna ettin? Annen onun kapo yapılmak istediğini söylemişti."

"Bunun olmasını istiyor, ancak onu kendim terfi ettirme olanağım yok ve yapabilseydim bile yapmazdım. Yeterince güvenilir değil. Bunun yerine, ona bir sonraki en iyi şeyi verdim - mali durumunun kontrolünü. Babam yıllarca sorunlarıyla uğraştıktan sonra Nevio'nun parasını -ailemizin onun için biriktirdiği parayı- korumak için bir emanete koymaya karar verdi. Kendi kazancına dokunulmadı ama emanetin yanında çok küçük kaldı. Kendi mal varlığı üzerinde kontrol sahibi olmaması onu çok kızdırıyordu. Vakıf, babamla onun arasına giren pek çok sorundan biriydi. Babamın ölümü üzerine, fonları tahsis etme yetkisine sahip yediemin ben oldum. Ve tröstü

feshetme yetkisi de bende."

"Ona parasını mı verdin?"

"Yaptım. Ya da ... evlendikten sonra evleneceğim. Bağımlı olabilir ama uyuşturucu ya da kumar bir sorun değil. Avukatımız ve muhasebecimizle görüşüp geçiş için planlar yapmam gerekti. Ayrıca Nevio'nun danışmanıyla seanslara devam etmesini şart koştum."

"Bundan bahsetmişti. Bu sabah ona rastladım."
Kaşları kalktı. "Şimdiden yoğun bir gün
geçirmişsin."

"Var." Kelimeler ciğerlerimi sıkan bir nefesten başka bir şey değil. Göğsümün derinliklerinden yayılan beklenti, nabzımı hızlı bir ritme sokuyor.

Buraya söylemek için geldiğim şeyi söylemenin zamanı geldi.

Gözlerim, önümdeki geniş göğse dokunurken titreyen parmaklarımı takip ediyor. Bağlantı arayan belirsiz, geçici bir dokunuş. Güç. Güvence.

"Z, bugün buraya sana Christiano'dan bahsetmeye geldim, ama hepsi bu değil. Seni çok sevdiğimi bilmeni istiyorum, bilmene *ihtiyacım* var." Boğazıma düğümlenen duygu yumağı yüzünden zar zor konuşabiliyorum ama kendimi devam etmeye zorluyorum çünkü duygularım söylenmeden geçemeyecek kadar önemli. "Dizleri sıyrılmış küçük bir kız olduğumdan beri sana tapıyorum. Ayrı geçirdiğimiz yıllar bile sana olan hislerimi silemedi. Christiano'nun isteklerini reddedip reddetmeyeceğini bilmek istememin nedeni sabırsız ya da talepkâr olmam değil. Çünkü sana olan aşkım, seni paylaşamayacağım kadar tüketiyor. Ari'yle olan ilişkim tamamen yüzeysel olsa bile asla yan taraftaki kadın olamam. Basitçe yapamam. Bu beni mahveder. Bu yüzden, kalbim geri dönülmez bir şekilde sana bağlanmadan önce, bizim için bir şans olup olmadığını bilmem gerekiyor. Sadece sen ve ben olmak için gerçek bir şans."

O daha bir şey söylemeden gerçeklerin ortaya çıkması beni rahatlattı. Zeno'yu seviyorum. Onu o kadar derinden seviyorum ki kalbim onun ritmiyle atıyor. İkimizi de gölgede bırakarak bu aşkı ya da kendimi küçük düşürmeyeceğim. Ben çok daha değerliyim.

Z parmaklarının nazik dokunuşuyla çenemi kaldırıyor. "Bir şanstın daha fazlası var." Delici bakışları hiç kırılmıyor. "Bunun olmasını sağlayacağım. Bir cevap istemekte haklıydın ve seni bu duruma sokmakla haksızlık ettim. Cevabın evet olmalıydı. Açıkça, evet. O zaman bunu söylemememin tek nedeni, bunu nasıl gerçekleştireceğimi bilmememdi. Son birkaç gündür zamanımın çoğunu alan şey de bu. Yüzüğümü parmağına taktığımda aramıza girecek hiçbir şey kalmasın diye seninle her şeyi elimden geldiğince düzeltmek istiyorum." Z dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirecek kadar alçalıyor. "Seni seviyorum Luisa Banetti, ruhumun en karanlık derinliklerine kadar."

Dudaklarımız nihayet birleştğinde, öpücük onun adını kalbimin yüzeyine kazıyor ve onu kendisininmiş gibi sahipleniyor. Aramızda her zaman var olan bağın kalıcı bir hatırlatıcısı. Yıllar, kilometreler ya da nefret bile bu bağı koparamadı. Her biri denedi ve başarısız oldu. Birbirimize olan ihtiyacımız ebedidir.

Z beni kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyor ve bizi yatak odasına götürüyor. Perdeler indirilmiş, odayı aydınlatmak için her birinin altında sadece küçük bir ışık paneli bırakılmıştı. Kıyafetlerini çıkarırken dövmelelerinin mürekkepli çizgilerini ve kaslı vücudunun her bir kıvrımını ve kabarıklığını görebilmem için yeterli. O da benim için aynısını yapıyor, açıkta kalan her yeni tene dokunuşuyla tapınmaya özen gösteriyor.

"Seninle mümkün olandan çok daha fazla kez işleri berbat ettim, yine de burada, yanımda, affını ve sevgini sunuyorsun. Bu benim anlayışımın ötesinde." Zeno bacaklarımı yatağa bastırana kadar bizi geriye doğru yürütüyor, sonra arkama uzanıyor ve yorganı aşağı çekiyor.

Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadan serin çarşafların üzerine uzanıyorum. "Kontrolümüz dışındaki koşulların kurbanı olduk. Bu kimsenin suçu değil."

Üzerimde sinsice dolaşıyor, bedenimi kendi bedeninin altına hapsediyor. "Artık değil. Artık kontrol bende ve bir daha hiçbir şey aramıza giremeyecek." Ağzı meme ucuma iniyor, dilini

döndürüyor ve ben ihtiyaçtan kıvranana kadar dişleriyle gergin tepeyi sıyrıyor, sonra diğer tarafa geçiyor.

Aramıza uzanarak elimi sikinin kadifemsi yumuşaklığına doluyorum. Boyunu sıktığımda zevkle tıslıyor. Bu ses ateşimi körüklüyor ve kısa süre sonra içim ağlamaya başlıyor.

İhtiyacım var.

Z dik durup komodine uzanmadan önce göğsümün kenarını ısıyor. Bir prezervatifle gelmesini bekliyorum ama onun yerine küçük bir kutuyu açıp içinden parmaklarına geçirdiği küçük ve pembe bir şey çıkarıyor - özellikle klitoris için yapılmış bir vibratör aleti. Daha sonra etrafımıza dağılmış olan iki yastığı alıyor ve kalçalarımı kaldırmamı istiyor. Her hareketini hayranlıkla izliyorum. Bana oyuncak kullanan bir erkek gibi gelmedi, ama vibratörümü çok seviyorum, bu yüzden bu yeni anlayış beni beklentiyle sersemletti.

Beni istediği yere getirdikten sonra pembe cihaza jöle fışkırtıyor, sonra onu merkezime getiriyor ve açmadan önce engebeli dokusuna uyum sağlamama izin veriyor. Gözleri her hareketimi yutuyor. Her nefes alışımı ve kıvrılışımı. Gücü açtığında, ani bir his patlamasıyla sarsılıyorum.

"Oh, *Tanrım*, Zeno." Damarlarımda dolaşan zevki özümserken gözlerim geri yuvarlanıyor.

Bir vibratörün yoğun hissine alışkınım, ama cihazı başka biri kontrol ettiğinde farklı oluyor. Her dokunuş büyütülüyor ve her duraklama nabzımı beklentiyle yükseltiyor. Pozisyonumun savunmasızlığı son derece erotik. Birbiriyle savaşıyor ve belirsizlik içimde dehşet verici bir fırtınanın kopmasına neden oluyor.

"Seni benim için açılmış görmeye bayılıyorum, mükemmel pembe amcığın dokunuşum için yalvarıyor."

Z parmaklarını kaldırıp nefes almam için bana zaman tanıyor, sonra silikon titreşimlerini bir taraftan diğerine kaydırarak sistematik saldırısına devam ediyor. Beni görünce kendinden geçiyor. Onu izlemeye çalışıyorum çünkü ben de onun görüntüsüyle aynı derecede büyülenmiş durumdayım, ama onun bakımları çok dikkat dağıtıcı.

Sonunda, içime girmesine rehberlik etmek için elini kaldırıyor. Dizlerinin üzerinde dik duruyor, gözleri bedenlerimizin birleştiği yere yapışmış.

Oyuncakla işinin bittiğini sanıyorum ama yanılmışım. Kendini içimde tamamen kılıfına soktuğunda, kasları ihtiyaçtan geriliyor, parmakları lezzetli işkencelerine devam etmek için geri dönüyor. İçime girerken boştaki eliyle kalçamı kavıyor.

Hiç böyle bir his sağanağı hissetmemiştim. Titreşimler.

Onun vuran siki.

Beynimi boğmak için birleşiyorlar. Hiçbir şeye odaklanamıyorum, bedenimi hislere teslim ediyorum. Beyaz ışık görüş alanımın sınırlarını tehdit ederken altımdaki çarşafı kavıyorum. Nefeslerim sık pantolonlara dönüşüyor. Midem kasılıyor ve bacaklarım spazm geçirmeye başlıyor.

"*İşte orada. Z, evet, durma.*"

"Oh, *evet*, Isa. Sık beni. Kendini çok iyi hissediyorsun." Daha sert ve daha hızlı itiyor, damarlarımda tutuşan sıvı jet yakıtı gibi o mükemmel patlamayı tetikliyor. Ateşli zevk, varlığımın her molekülünü doldurana kadar merkezimden şişiyor ve dikişlerden ayrılıyorum.

Orgazm kontrol altına alınamayacak kadar şiddetli. Boğazımdan ilkel bir çığlık halinde patlıyor ve beni yırtık pırtık ve çiğ bırakıyor - bir av tüfeği patlamasının atılmış kabuğu, patlamadan hala haşlanıyor. Yeryüzüne geri süzülürken nefesimi buluyorum. Yavaşça, bedenim ve zihnim yeniden birleşiyor.

Zeno içime girip çıkarak bana bu hissi içime çekmem için zaman tanıyor. Altımdaki yastıkları kaldırdığında neredeyse hiç fark etmiyorum - vücudu benimkiyle aynı hizaya gelene kadar değil.

Onunla kilitlenmek için gözlerimi açıyorum. Ona yer açmak için kalbimi açıyorum.

Ona geri döndüğümü, bağlandığımı ve hazır olduğumu görene kadar bekler. Sonra benimle sevişiyor. Yüz yüze.

Kalp kalbe.

Her itiş bir sözdür. Her öpücük bir yemin. Onu sorgulamak için hiçbir nedenim kalmadı çünkü bağlılığı mutlak ve bedenime sonsuz bir özenle tapınarak bunu kanıtlıyor. Ne zaman onun

Serbest bırakılınca onu kendime doğru çektim ve aşkına aynı ateşle karşılık vereceğime dair yemin ettim.



CHAPTER 15

"BENİ UZAKLAŞTIRMAKTAN VAZGEÇMENE NE SEBEP OLDU?" ZENO'NUN YANINDA DOĞAÜSTÜ BİR ŞEKİLDE UZANIYORUM.

odasının alacakaranlığında. Çarşafı üzerimize çekti ve beni yanına çekti, kolu beni sıkıca kendisine yasladı. Düşüncelerimi uzak tutmaya ve sadece birlikte geçirdiğimiz anın tadını çıkarmaya çalıştım ama düşünmeme konusunda hiçbir zaman iyi olamadım.

"İkimize de ne kadar zarar verdiğimi fark etmeye başladım. Yıllar boyunca kendime beni sadece bir baş belası olarak gördüğünü, dolayısıyla sert çıkışlarımın sadece bana zarar verdiğini söyledim. Ama gün geçtikçe seni gördükçe -bana nasıl tepki verdiğine şahit oldukça- verdiğim zararın iyiliğimden daha ağır basıp basmadığını merak etmeye başladım. Evet, seni Hardwick'ten ve kardeşimden uzak tutmayı başarmıştım. Ama ya seni Nevio'dan korumanın başka bir yolu olsaydı? Ya onun yerine benim olsaydın? Bu düşünce bir kez kök saldı mı, ondan kaçamazdım. Seni her şeyden çok istiyordum ama bunun gerçekleşme şansını mahvetmiş olma ihtimalimin çok yüksek olduğunu biliyordum."

"Sana çok kızgındım, özellikle de duygularını itiraf ettiğin o gece."

"Bunu söyleyebilirdim. Ayrıldıktan sonra üstesinden gelinemeyecek kadar çok zarar verdiğimden emindim. Eğer bir umut varsa, o da gerçekte yatıyordu. Tek bir şans kırıntısı -bir itirafın affını kazanabileceği umudu- sırlarımı dökmeye değerdi. Sonunda birlikte olmasak bile, en

azından benden nefret etmeni engellemeyi umuyordum."

Bir sonraki sözlerim üzerinde düşünüyorum çünkü nasıl karşılanacaklarından emin değilim. "Z,
bu benim görevim değil.

Ama annene ve hatta belki Nevio'ya gerçeği söylemeyi düşünmeni istiyorum. Sırlar sinsidir. Dokundukları her şeyi iltihaplandırır ve çürütürler. Ayrıca, sırlar sonunda her zaman açığa çıkar. Bomba düştükten sonra ortalığı temizlemektense bilginin nasıl ortaya çıkacağını kontrol etmek daha iyidir."

Zeno homurdanıyor. "Aynı fikirde olduğumdan emin değilim ama bunu düşüneceğim." Bizi öyle bir döndürüyor ki ben sırtüstü yatıyorum, o da yan yatmış, üzerime abanıyor. "Peki ya sen? Hmm? Sen de itiraf edecek misin?"

Yüzüne bakıyorum, ne demek istediğinden emin olmasam da bir şaka unsuru hissetmek beni rahatlatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Dişlerini çene çizgimde gezdirmek için ağzını indiriyor. "Yani... bu benim yatağında ilk orgazm oluşun değil." Sesi sıvı karamel gibi, sıcak ve yapışkan, tenimi kaplıyor.

O biliyor. *Lanet olsun, biliyor.*

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Onun evinde kalırken yatağında kendimi parmaklamıştım, kendime ne yapmama izin verdiğimi düşünüp çıldırmıştım ama kendimi onun asla bilmeyeceğine ikna etmiştim. Zayıflık anım sonsuza dek gömülü kalacaktı. Nasıl bilebilirdi ki... "Kameralarınız mı var?" Dehşet içinde çığlık attım.

"Evet," diye mırıldanıyor. "Normalde görüntüleri kontrol etmem ama Christiano'daki garip yemeğimizden sonra seni kontrol etmek istedim. Seni odama doğru sürünürken gördüğümde, izlemeye devam etmek zorunda kaldım. Gördüğüm en erotik, en inanılmaz şeydi. Bu yüzden ertesi gün geldim. Senden başka bir şey düşünemiyordum. İşte o an seninle bir şansım olabileceğini fark ettim."

"Haddimi aştım," diye nefes alıyorum, utancım daha baştan çıkarıcı bir şeye dönüşüyor. Şehvetli ve heyecan verici bir şey.

"*Mükemmeldin.*"

Bana duyduğu arsız arzu, dakikalar önce tükenmiş hisseden vücut parçalarımın hayat veriyor. Göğüslerim ihtiyaçtan ağırlaşıyor ve kalçalarım şimdi zonklayan merkezime karşı sürtünme arayışıyla esniyor.

"Aynen böyle," diye mırıldanıyor. "Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu tam olarak bilmek istiyorum."

Gözlerimi onunkilere dikeyiyorum ve sırtıyorum. "Oh, öyle mi? Peki, buna ne dersin?" Şakacı bir tavırla bizi yuvarlıyorum, böylece o sırt üstü yatıyor ve ben de neşeyle onun üstüne çıkıyorum, kalçalarım iki yanında genişçe açılıyor.

Zafer kazanmışçasına üzerine çıktığımda, Z başını yastığa gömüyor ve kahkahalarla uluyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en coşkulu, en inanılmaz şeydi. Onun kahkahası ulusal bir hazine olarak anılmalı, ziyan edilemeyecek kadar nadir ve değerli. Yine de, eğer bu konuda bir söz hakkım varsa, gelecekte çok daha fazla gülecek.

Karın kasları kahkahalarıyla esneyip dalgalanırken, yüzüm şaftının kalın başına birkaç santim kalana kadar kendimi alçaltıyorum. Gözlerim onunkilerle kilitlenmek için kalkıyor ve tüm ciddiyetsizlik buharlaşıyor. Dilim uzarken Zeno beni dikkatle izliyor. Temas kurup tam boyunu yaladığımda, yenilenen ereksiyonundan damarlar şişmeye başladı bile, tüm vücudu titriyor.

Onun üzerinde kendi tadımı alabiliyorum. Bu hoşlanacağımı düşündüğüm bir şey değil ama Z ile tutkumuzun kanıtını tatmak bedensel bir sıvıdan çok daha fazlasını ifade ediyor. Bu, her zaman birbirine ait olan iki insanın bağı.

Onu ağzıma alıp boğazımın derinliklerine kadar emiyorum ve memnuniyetimi mırıldanıyorum. İniltisi ve sendeleyerek aldığı nefesler yeterli bir ödül oluyor ve onu ihtiyaçtan akılsız hale getirip getiremeyeceğimi görmek için beni teşvik ediyor. Eli başımı kavradığında, onu neredeyse

yakaladığımı düşünüyorum ama bunun yerine dudaklarımı onunkilerden ayırıyor ve bizi çeviriyor. Gücünü öyle ani bir kuvvetle kullanıyor ki, ne olduğunu anlayamadan nefesim kesiliyor ve onun altında sırtüstü yatıyorum.

"Benim sıram," diye homurdanıyor, bir eliyle bileklerimi kavırıyor.

Onun altında güçsüzüm. Yapmak istediği yüce işkenceler için gönüllü bir kurban.

Hevesimi sezen Z, bedenimi kuşatmadan önce haince bir sırıtış atıyor. Yatakta birlikte saatler geçiriyoruz, keşfediyoruz ve midem protesto için homurdanana kadar konuşuyoruz. Öğle yemeğini hiç yemedim. Z bir makarna yemeği ısıtıyor ve balkonunda şehrin gece manzarasının tadını çıkararak yiyoruz. Karnımız doyduğunda ikimizin de üzerine yorgunluk çöküyor. Yatağa dönüyoruz ve ben Zeno'nun kucağında huzur içinde bir anda uykuya dalıyorum.



Pazar sabahına kadar YEMEK YEMEDİK. Z'nin yanında uyanmak göğsümün mutlulukla çarpmasına neden oluyor, özellikle de elini ön kolumda hissettiğimde. Gece boyunca ondan uzaklaştım ama o sanki uykusunda bile bu bağlantıya ihtiyacı varmış gibi teması sürdürmenin bir yolunu buldu.

Yan tarafıma kayıyorum. Z'nin göz kapakları hareketle kalkıyor. "Günaydın," diyorum yumuşak bir gülümsemeyle.

"Mmm..." Göğsü sabah mırıltısıyla titriyor. Beni kendine doğru çekiyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor. "Saat kaç?"

"Geç oldu sanırım, belki on civarı. Muhtemelen biraz kahvaltı edip eve dönmem gerekiyor." Onun gününü bölmek istemiyorum ve benim de dönmem gereken kendi işlerim var.

"Yarına kadar Hardwick'e dönmeyi planlamıyordum. Neden o zamana kadar kalmıyorsun?" "Yarın çalışmak zorunda olduğum için mi?"

"Hayır, değilsin. Şu andan itibaren kovuldun."

Arkamda yüzünü görebildiğim kadar dönüyorum ve ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum.

"Z, o işe ihtiyacım var. Senin için çalışmak benim için garip olabilir ama sonsuza dek sürmeyecek."

Zeno huffs. "Son zamanlarda hesaplarınızı kontrol ettiniz mi?" "Hayır." Yüzüm şaşkınlıkla buruşuyor.

"Neden?"

"Çünkü çok paran var. Benim olan senindir. Ayrıca, okul paranı kullanacak duruma asla düşmemeliydin. Şimdi yarın sabah St. Joseph's'i arayıp durumunu tekrar aktif hale getirebilirsin. Planladığın gibi sonbaharda başlayabilirsin." Beni tekrar kendine doğru çekti ve kulağıma yakın bir şekilde fısıldadı. "Benim olmayı kabul ettin. Bu her zaman kolay olmayacak ama bazı avantajları var."

Şaşırdığımı söyleyemem çünkü bana yardım etmesi mantıklı ama hiçbir zaman sadaka beklemedim. Aramızdaki her şey bu kadar belirsizken, kendime sonsuza dek mutlu bir yaşamın "eğer"lerini keşfetme izni bile vermemiştim.

Zihnim olasılıklarla yarışmaya başlıyor. "Acaba o kızın hâlâ bir oda arkadaşına ihtiyacı var mı?" Bu soruyu kendim için sormuş olsam da yüksek sesle mırıldanıyorum. Eğer okula döneceksem, başka bir yaşam alanı bulmam gerekecek.

"Siktir, hayır. Burada benimle yaşayacaksın. Mezun olduktan sonra nereye gideceğimize sen karar verirsin." "Taşınmak mı?" Tereddüt ediyorum. "Z, tam olarak *bir kez* çıktık. Sence de bu aceleyle gelmiyor mu?"

şeyler?"

Muhteşem, şifreli adam üstüme çıkıyor ve sert aletini kalçalarımın birleştiği yere bastırıyor. "Sana benim acele etme tanımımın seninkinden farklı olabileceğini söylemiştim. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz ve keyfi bir zaman çizelgesini takip edemeyecek kadar çok şey yaşadık. Sana yakın olmak için tek bir fırsatı bile kaçırmayacağım."

Karnımda kıpırdanan gerginlik karşısında nefesim kesiliyor. "Sanırım her sabah böyle uyanmayı başarabilirim." Ağzımın kenarları şakacı bir şekilde yukarı doğru kıvrılıyor. Ben kimim ki böyle bir şeye hayır diyeyim?

Cömert bir teklif mi?

Mantık bana işleri aceleye getirmenin sorunlara yol açabileceğini söylüyor, ancak yapmalıyım ya da yapmamalıyım dışında somut bir itirazda bulunamıyorum. Hızlı hareket ediyoruz, ama belki de bu bizim için mükemmel hızdır.

Zeno'nun muzaffer sırtışı kalbimi patlayacak kadar dolduruyor. Sonra yorganın altından kayıyor, gözleri içimin diğer kısımlarını doldurma arzusuyla parlıyor.

Sonunda mutfığa gittiğimizde kahvaltılık brunch'a dönüşmüştü ve ben duş almıştım ama açlıktan ölüyordum. Ben birkaç parça meyve keserken Z krep pişiriyor. Düşük belli bir pijama pantolonu giyiyor ve arkadan, tam kışının üzerindeki çukurlu girintileri mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Zeno söz konusu olduğunda en sıradan vücut parçalarının bile ne kadar seksi olduğuna şaşıyorum.

Kahvaltıda o günkü planlarımızı konuştuk. Beni akşama kadar ailemin evine götürmeyi kabul ederse günü onunla geçirmeyi kabul ediyorum. Bir kız iç çamaşırı değiştirmeden ancak bu kadar dayanabilir. Z bu konuda yardımcı olmak için beni cömertçe iç çamaşırsız bıraktı ama artık zamanı gelmişti.

Z son bulaşığı bulaşık makinesine yerleştirirken kapı çalıyor ve ben tezgahı siliyorum. Bakışlarımız çarpışıyor, benimki dehşet içinde, onunki kararlılıkla çelik gibi. Kapıdaki Christiano olduğunun garantisi yok ama ikimiz de ihtimallerin yüksek olduğunu biliyoruz.

"Burada olduğumu bilmemeli," diye tıslıyorum sessizce.

Zeno başını sallar. "Anlaştık. Sen yatak odana dön, ben icabına bakarım."

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Koridora çıkıyorum, ön girişte şapkamı ve çantamı görünce çılgınlık atarak duruyorum. Ayaklarımın üzerinde mümkün olduğunca sessizce ilerleyerek eşyalarımı almak için dolanıyorum, sonra köşede kayboluyorum. İçimden bir ses beni dolaba saklanmaya çağırıyor, ama bu isteğe boyun eğmiyorum. Bunun yerine kendimi koridorun duvarına yapıştırıyorum ve söylenenleri duymak için kulaklarımı zorluyorum.

"...bugün izin almaya karar verdi." Zeno'nun sesi bana geri yankılanıyor.

Nabzım kulaklarımda o kadar yüksek ki duyabilmek için kendimi sakinleştirmek için yoğun bir çaba sarf etmem gerekiyor.

"Hepimizin burada ve orada bir güne ihtiyacı var." Christiano'nun sesi yavaşça yaşam alanına giriyormuş gibi yaklaşıyor. "Sizi uzun süre rahatsız etmeyeceğim ama kısa bir konuşma yapmam gerekiyor."

"İstedüğün zaman gelebileceğini biliyorsun." Z'nin ses tonu rahat ama patronunu kalmaya davet etmiyor. Bunun normal olup olmadığını merak ediyorum. Christiano'nun gereğinden fazla etrafta olmasını istemiyorum ama onu şüphelendirmek de istemiyorum.

"Babanın yerine geçecek kişiyi belirleme vaktim geldi. Senin için her zaman büyük umutlar beslediğimi biliyorsun, ancak son zamanlarda bana endişelenmem için bir neden verdin. Konunun etrafında dans etmekten ve cömertliğimin üzerine işmeni izlemekten bıktım." Bu yorumu, Zeno'yla zaten konuşmuş olduğu iddiasının, şüphelendiğim gibi boş olduğunu düşündürdü bana. Rol yapıyordu ve konuyu şimdi gündeme getiriyordu.

"Böyle hissettiğinizi duyduğuma üzüldüm. Seni asla üzmem istemedim."

"Sen ve Ari'nin bu organizasyonun geleceği olduğu yıllardır biliniyor. Bunu sen de biliyorsun, önemli olan herkes de biliyor. Benim isteklerime saygısızlık edip kızımı, babası bir asker rütbesinden fazlasını toplayamayan beş parasız bir hizmetçi için reddetmenin beni nasıl gösterdiğini sanıyorsun? Beni üzmem istemediğinizi söylüyorsunuz ama böyle bir hakareti başka nasıl karşılayabilirim?"

Zeno cevap vermeden önce birkaç kalp atışı geçer. "İkimiz de birbirimizle bir ilişki istemezken,

Ari ya da benim için gerçekten böyle bir evlilik ister miydin?" Sesi gergin ama saygılı. Christiano'yu ikna etmek için elinden geleni yapıyor.

"Nedir bu? *Bachelor* mu? Biz aşk ilişkileri işinde değiliz, Zeno.

Herhalde bu kadar aldanmış olamazsınız."

"Organizasyonumuz, bir erkeğin sevmediği bir kadına mecburiyetten bağlanmak zorunda kaldığı karanlık çağları geride bıraktı." Z'nin kırılmış yanıtı tartışmasız agresif ve beni dehşete düşürüyor.

Neden Z'nin patronuna karşı çıkmasını istemiştin ki? Şimdi bu konuşma ortaya çıkarken, söylediğim her şeyi yeniden gözden geçiriyorum. Özgürlüğümüzün birlikte olmasını istiyorum ama ölüm riski olmadan bunu başarabilir miyiz?

Christiano'nun hırçın cevabına bakılırsa, bu tehdit çok gerçek.

"Biraz büyümeli ve bu dünyanın nasıl işlediğini öğrenmelisin," diye çıkışıyor. "Statü her şeydir. Evlilik hiçbir zaman hayatta kalmak için bir stratejiden başka bir şey olmadı ve bu o zaman olduğu kadar bugün de geçerli. Eğer bunu göremiyorsan, sandığımdan daha büyük bir aptalsın demektir." Duraklıyor ve ben iki adamın acımasız bir bakışa kilitlendiğini hayal ediyorum. "Bir gün bu aileyi yönetmek mi istiyorsun? Şartlarımı biliyorsun. Ya yemin ettiğin gibi aileye öncelik verirsin ya da her şeyini kaybederken izlersin. Hafta sonuna kadar son bir cevap istiyorum." Takırdayan ayak sesleri kapıya doğru ilerliyor ve kapı onun gidişiyle çarpılıyor.

Duvara yaslanıp eriyorum. Sistemimi terk eden adrenalin seli vücudumdaki tüm gücü tüketiyor. Sonunda Z'yi arayacak kadar kendime geldiğimde, onu oturma odasının penceresinden dışarı bakarken buluyorum. Arkasından yaklaşıp kollarımı ortasına doluyorum ve yanağımı çıplak sırtına bastırıyorum.

"Ne yapacağız?" Zayıfça sordum.

"Nevio ve Livia için bir nişan partisi düzenleyeceğiz."

Kafam karışmış bir halde etrafına bakıyor ve camdaki yansımasını inceliyorum. Zerre kadar endişe yok, sadece kararlılık var. Keşke onun özgüvenini paylaşabilseydim. Söz konusu olan sadece hayatlarımız olsaydı, daha cesur davranabilirdim ama seçimlerimiz önemsedığımız herkesi etkileyecek. Christiano affedip unutacak bir adam değil. Eğer onunla ringe çıkarsak, ölümüne bir mücadeleye hazırlıklı olmalıyız.



CHAPTER 16

"NİŞANLI MI?" GÖZYAŞLARIYLA DOLU KAHVERENGİ GÖZLERİ BENİM KADAR SEVİNÇLİ OLAN ABLAMA BAKIYORUM

hiç görmedim. "Sadece bir geceliğine gitmiştim!" Zeno beni eve bırakır bırakmaz Gia'yı aramak için yukarı çıktım. Olan biten her şeyi ona anlatmak istiyordum ama meğer onun da paylaşacak haberleri varmış.

Gia burnunu çekerek gülüyor ve parmağındaki zarif pırlantaya bakıyor. "Biliyorum! Her şey çok çabuk oldu."

"Sanırım ortadan kaybolmasıyla ilgili tüm bu fiyaskoyu çözmüşsünüzdür?" Bir açıklama için zorlamamıştım. Kafam meşguldü ve Carter şehirden döndüğünden beri eve neredeyse hiç gelmemişti.

"Kesinlikle. Her şeyi açıkladı; bana karşı hislerinin arttığını ama ben ondan daha gençken beni çocuklarla bağlayacağından endişelendiğini söyledi. Ayrılrısa bana iyilik yapmış olacağını düşündü ve durumu iyi idare edemediğini itiraf etti. Onu ve çocukları kaybetme düşüncesinin kalbimi ne kadar kırdığını ona söylediğimde, bu her şeyi mühürledi." Savaşları sona erdirebilecek ve hastaları iyileştirebilecek bir sırtışla bana gülümsüyor.

"Gia, tatlım, senin adına çok mutluyum!" Kız kardeşime sıkıca sarıldım.

"Aşağı inip diğerlerine söylesem iyi olacak. Önce sana söylemek istedim."

"Onlara daha söylemedin mi? Annem altına işeyecek. Hadi, yapalım şunu."

Bir kızının daha parayla evleneceğini öğrenmek annemi boşanma korkusundan kurtarmayı başarıyor. Altını ıslatmasa da yarım bardak rozeyi gömleğine döküyor. Sonraki bir saati masada oturup düğün planları hakkında hayaller kurarak ve şarap eşliğinde kıkırdarak geçiriyoruz. Duygusal olarak yorucu bir hafta sonundan sonra mükemmel bir rahatlama. Sonunda yatağa girdiğimizde, birkaç dakika içinde uyuyakalıyorum.



Takip eden hafta Cumartesi gecesi yapılacak nişan partisi için hazırlıklarla geçti. Etkinlik başlangıçta beklediğimden daha büyüktü. Z'nin konuk listesinde yaklaşık kırk kişi var: Piskoposlar, Larsonlar ve iş yerinden birkaç önemli aile. Elbette Savio, Christiano ve Ari de davetliler arasında. Z'nin Christiano için tam olarak ne planladığını ya da nişan partisinin bu planlara nasıl dahil olduğunu bilmiyorum. Ayrıca cevaplar için zorlamadım. Belki de partinin Christiano ile hiçbir ilgisi yoktur. Hiçbir fikrim yok. Sorsam bile Zeno'nun bana cevap vermeyeceğini hissediyorum. Tek bildiğim planlama beni meşgul ediyor ve endişelenecek zamanım olmadığı için minnettarım.

Anneme Zeno'yla olan yeni ilişkiyi ve artık Hardwick'te çalışmayacağımı o bir sonuca varmadan anlatmaya çalışıyorum ama okyanusu zapt etmeye de çalışabilirim. Kendinden geçmiş durumda ve boşanmasıyla ilgili tüm endişelerini yitirmiş gibi davranıyor. Annem, para üzerinde hiçbir hakkı olmamasına rağmen üç kızının da zengin olmasıyla mücadele edeceği bir senaryoyu hayal bile edemiyor. Şu anda bu konuyu zorlayamayacak kadar çok şey yaşıyorum. Zamanı geldiğinde geçeceğimiz bir köprü bu. Şimdilik heyecanlanmasına izin veriyorum. Babamın özgürlüğüne kavuşması için işleri kolaylaştıracak.

Her gün parti planları üzerinde çalışıyorum ve her geceyi Zeno'nun yatağında geçiriyorum. Elena'nın odası evin diğer ucunda, yani bu bir sorun değil. Onunla geçirdiğim sabahlar günlerimi aydınlatıyor. Duygularını annemden daha ketum bir şekilde ifade ediyor ama o bile Zeno ve beni bir arada görmekten duyduğu mutluluğu gizleyemiyor. Elena ve De Rossi ailesi hakkında daha fazla şey öğrendikçe, onun daha fazla mutluluğu hak ettiğini düşünüyorum. Bu kadar çok parası olan birinin büyümlü bir hayat sürmesi gerektiğini düşünmek kolay ama durum her zaman böyle değil. Elena da kendi payına düşen mücadeleyi verdi. Gelgitleri değiştiği için memnunum.

Cumartesi günü nihayet geldiğinde, kaslarımı öfkeli düğümler halinde sıkı sinirlerimden kurtulamıyorum. Christiano'nun varlığını beklemek bile nabzımı kırıma noktasına getiriyor. Beni Zeno'nun yakınında istemiyor ve Hardwick'teki bir akşam yemeğinde adamın yanında oturacağım. Z bana her şeyin yolunda gideceğini kaç kez garanti etse de, bunun iyi gittiği bir senaryo hayal edemiyorum.

Bu sinsiz güvensizlik ve korkularla mücadele etmek için, kendimi yenilmez hissettiren siyah askılı bir elbise seçiyorum. Kalın dumanlı göz farı benim savaş boyam, çıplak omuzlarımdan sarkan avize küpeler ise zırhım oluyor. Kan kırmızısı rügan topuklu ayakkabılar bu güç savaşında benim silahım olarak görev yapıyor. Christiano De Bellis gibi acımasız ve güçlü birine karşı her türlü avantajı elde etmek istiyorum.

Parti davetiyesinde saat yedi olarak belirtilmiştir, ancak asıl yemekten önce bir kokteyl saati olacaktır. Savio erkenden geldi ve saat altı buçukta gelenlerin geçit töreni başladı. Grace'in ailesiyle birlikte geldiğini görünce çok seviniyorum ve hafta sonu için beklenmedik bir ziyaret yapmaya karar verdiğini öğreniyorum. Ari'nin burada olacağını bilip bilmediğini sorduğumda, gerçekten şaşırmış görünüyor.

"Bana babasıyla bir şeyler yapacağını söyledi ama burada Hardwick'te olacaklarını

bilmiyordum. Eve gelmemin bir nedeni de buydu çünkü bütün hafta sonu meşgul olacaktı." O

biraz incinmiş görünüyor. Sanırım Ari'nin ona neden Hardwick'in akşam yemeğinde olacağını söylemediğini merak ediyor ve benim ona verecek bir cevabım yok.

"Eminim ailenizin de davetli olabileceğini düşünmemiştir. Muhtemelen bu onun için herhangi bir iş toplantısı gibi bir şeydir."

"Muhtemelen haklısın." Gülümsüyor ve pek ikna olmadan başını sallıyor. "Annem bana Gia'nın nişanlandığını da söyledi. Her şeyin bu kadar hızlı geliştiğine inanamıyorum ama onun adına çok mutluyum."

"Kendinden geçmiş durumda. En azından bu gerçekten kutlayabileceğim bir nişan."

Kimse yakın durmasa da Grace komplocu bir tavırla eğiliyor. "Livia nasıl? Henüz doktora gitmedi mi?"

"Hayır, gelmedi. Nişanı hakkında böbürlenmeyi zorlaştıran kötü bir sabah bulantısı vakası dışında durumu iyi. Onun için muhtemelen hissetmem gerektiği kadar kötü hissetmiyorum. Şimdiye kadar, bu gece iyi görünüyor. Geldiğinden beri elini sallayıp duruyor ve yüzüğünün belirgin bir şekilde görüldüğünden emin oluyor."

"Ya Nevio?" Gözleri çiftin Zeno'nun bazı ortaklarıyla konuşurken durduğu yere kaydı. "Rolünü yeterince iyi oynuyor." Ve onu iyi tanıyan herkes rolünün tam olarak ne olduğunu görebilir. Ne olduğunu. Nevio kalbini koluna takıyor. Eğer gerçek bir neşe hissetseydi, yaydığı enerjiden oda ısıllı olurdu.

Gözlerimi tekrar Grace'e çevirdiğimde merakla beni süzüyor.

"Peki ya sen? Z ile aranız nasıl?"

Bakışlarım ona kayıyor. Bir saniyeden kısa bir süre içinde onun gözleri de benim üzerimde, sanki dikkatimi hissetmiş gibi. "Her şey yolunda," diyorum sırtıtarak ve Grace'e dönüyorum. "Her şey gerçekten çok iyi."

Christiano'nun ikimizi de öldürmediğini varsayarsak.

Grace elimi tutuyor ve sıkıyor. "Bunu duymak çok güzel." Omzumun üzerinden bir şey görünce gülümsemesi değişiyor.

Ari'nin odaya girdiğini görmek için döndüm. *Geldiler. Oh, Tanrım. Geldiler.*

Ama değiller. Ari yalnız.

Ön kapıya bakıp Christiano'nun ortaya çıkmasını bekliyorum ama öyle bir şey olmuyor.

"Ben Ari'yle sohbet edeceğim, tamam mı?" Grace dikkati dağılmış bir şekilde soruyor.

"Elbette, sen git." Zaten konsantre olmam mümkün değildi.

Dakikalar ilerliyor ve yedi gelip geçiyor. Christiano gözle görülür bir şekilde yok.

"Affedersiniz millet," diye sesleniyor Zeno seslerin gürültüsü arasında. "Artık güneş bu kadar şiddetli vurmadığına göre, sizi yemek yiyeceğimiz arkadaki plazaya davet ediyorum. Halletmem gereken kısa bir iş var, sonra size katılacağım." Savio'ya başıyla selam verir ve ikisi birlikte Zeno'nun ofisine doğru yola koyulurlar.

Toplantılarını ve bunun Christiano'nun yokluğuyla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum ama cevap için beklemem gerekecek. Dışarıdaki herkese katılıyorum ve bu fırsatı Ari'ye babasını sormak için kullanıyorum. Bana babasının geleceğini ve biriyle görüştüğünü söyledi.

Kendimi daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissediyorum bilmiyorum. Ortaya çıkmayacağının belirsizliği beni endişelendiriyor ama onu burada da istemiyorum.

Kokteyl zamanı gelmiş gibi görünüyor.

İçki masasına doğru yürüyorum ve ofisinin penceresinden Z'yi gözetliyorum. Volta atıyor ama aşırı telaşlı bir şekilde değil. Yüzünü göremiyorum çünkü öğleden sonra güneşini engellemek için

pencerenin yarısına kadar koyu bir perde çekilmiş. Yüz ifadesi neler olup bittiğini anlamama yardımcı olabilirdi, ama o da görünmüyor. Bunun yerine, şarabı büyük bir yudumla yudumluyorum ve arkadaşlarımla ziyarete dönüyorum.

Elena, tepeden geçen beyaz ışıklar ve her tarafta beyaz çiçek buketleriyle tamamlanan zarif bir akşam yemeği ortamı yaratması için bir şirket tuttu. Beş yuvarlak masa, yere kadar uzanan bembeyaz masa örtüleriyle kaplı kaldırım taşı plazanın ortasına yerleştirilmiş. Dışarısı biraz sıcak ama dayanılmaz değil. Hava işbirliği yapmasaydı, planları değiştirip içeride ev sahipliği yapardık, ancak plaza göl manzarasıyla tercih edilebilir.

Misafirlerin arasına karışıyorum, zamanımın çoğunu tanıdığım insanlarla konuşarak geçiriyorum ve Elena ile babamı tanımadıklarımla gevezelik etmeleri için yalnız bırakıyorum. Yarım saat sonra Zeno ve Savio evden çıkıp partiye katılıyorlar. Şüphe çekmeden olabildiğince hızlı bir şekilde Z'ye doğru ilerliyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Eli enseme kavıyor ve şakağımı öpmek için beni yaklaştırıyor. "Her şey yolunda." Beynimdeki dişliler mekanizmalarından kurtulup yere çarpıyor ve nutkum tutuluyor. Zeno'nun mafya ortaklarının önünde bana sıradan bir tanıdıkmişim gibi davranmasına tamamen hazırdım. Milyon yıl geçse de herkesin önünde böylesine açıktan sahiplenici bir hareket yapacağını düşünmemiştim. Christiano'nun ahbablarının önünde. Onun dokunuşu... o öpücük... herkes bilecek ve ben onun planının bu olduğunu hissediyorum. Herkesin ve burada olmayanların görmesi için beni sahipleniyor,

haber hızla yayılacaktır.

Aynı anda hem dehşete düştüm hem de heyecanlandım.

Zeno'nun eli sırtımın alt kısmına doğru inerken sesimi arıyorum. Damgalayıcı dokunuşu tenimi hayal edilebilecek en iyi şekilde dağlıyor.

"Sanırım Christiano'nun gelmediğini fark ettiniz?" Nefes nefese sordum.

Z bakışlarımı kendi bakışlarına çekti. "Endişelenecek bir şey yok. Söz veriyorum. Şimdi seni bazı iş ortaklarımla tanıştırayım."

Başımı sallıyorum ve yolu göstermesine izin veriyorum. Zeno yemeğin başladığını duyurmadan önce kısa bir süre daha birbirimize karışıyoruz ve herkes yerini alıyor. Z ve ben Elena, Nevio, Livia, annem, babam ve Marca ile birlikte oturuyoruz. Annem babamla iyi geçiniyor ama Marca'yı onların arasına oturtuyor. Gia ya da Grace'le oturup bana ayrılan masadaki gariplikten kaçınmayı tercih ederdim ama ev sahibi olarak Z'nin onur konuklarıyla oturması gerekiyor ve bu sabah koltukları düzenlerken benim de onunla oturmam için ısrar etti.

İlişkimizi gururla sahiplenmesine bayılıyorum, ancak bu açıklama yapılmadan geldi. Her şeyi körü körüne kabul edecek bir tip değilim. Kaygılarımı bir kenara bırakmak için tüm sabrımı ve Zeno'ya karşı yeni geliştirdiğim güvenimi kullanmam gerekiyor.

Christiano yemeğe gelmediği gibi tatlıya da yetişemiyor. Mutlu çiftin şerefine kadehlerimizi kaldırdıktan sonra Ari masamıza yaklaşıp Z'ye fısıldıyor. Telefonunu çıkarıp cevaplanmayan bir arama yapıyor. Sonra bir tane daha.

Yaz sıcaklarına rağmen kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Yüzlerindeki endişe bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Bir sorun var.

Zeno yemekten önce benimle tanıştırdığı adamla konuşmak için izin istiyor. Savio da onlara katılıyor ve üç adam birkaç kelime konuştuktan sonra ayrılıyorlar. İçgüdüsel olarak ayağa kalktım ve Ari ile birlikte gruba doğru yürüdüm.

"Z, neler oluyor?" Onu kenara çekiyorum ve diğer konukları uyarmamak için rahat görünmeye çalışıyorum. "Christiano'ya ya da adamlarına ulaşamıyoruz. Bir şey olmadığından emin olmak için evine gidiyoruz. sorun."

"Ari gidiyor mu?"

"Evet, babası."

"O zaman ben de gidiyorum." Ben daha düşünmeden kelimeler dökölüyor. Bir haftalık belirsizlik

sabrımı taşırdı. Neler olduğunu bilmek zorundayım.

Z gözlerimdeki inanç karşısında kaşlarını çatıyor ve Ari'ye bakıyor. "Tamam. Anneme neler olduğunu anlatayım, sonra gideriz."

Konuklardan birkaç meraklı bakış alıyoruz ama çıkarken rahatsız olmamış gibi görünmeye çalışıyoruz. Ari ve ben Savio ile birlikte Z'nin Range Rover'ının arka koltuğuna sıkışırken, ortakları Zeno ile birlikte önde oturuyor. De Bellis malikanesinin önüne geldiğimizde her şey sessizdi. Adamlar dışarı çıkıyor, havadan silahlarını çekiyorlar ve Ari ile bana arabada kalmamızı söylüyorlar.

Ari'yi hiç bu kadar endişeli görmemiştim. Her zaman o kadar sakindir ki zıplayan dizleri ve beyaz parmak eklemleri her şeyi anlatır.

"Her şey yoluna girecek," diye temin ediyorum onu, elimi onun elinin üzerine koyarak.

"Ortaya çıkmayınca aradım ama cevap vermedi. Korumalarını aradım ama onlar da cevap vermedi. Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Telefon çekmeyen bir yere gitmiş olabilirler mi?"

Geniş mavi gözleri benimkilerle birleşirken yanağının içini çiğniyor. "Bilmiyorum," diye fısıldıyor kayıp bir çocuk gibi.

Dakikalar sonra, Zeno arabaya doğru yürüyor. Ari kapıyı açmak için çabalıyor, ben de onun arkasından arabadan çıkıyorum.

"Ne oldu?" diye sorar.

İki elini Ari'nin kollarına koymadan önce delici bakışları bana dokunuyor. "Bir saldırı oldu," diyor sakince. Sesi şaşırtıcı derecede yatıştırıcı. "Çok üzgünüm Ari, ama baban başaramadı. Ambulans çağırdık ama çoktan gitti."

Haberle birlikte göğsü genişliyor ve bir silahın sekmesi gibi vücudunu geriye doğru sallıyor.

Christiano bir canavardı ama aynı zamanda onun babasıydı. Onun tek ebeveyniydi. Ne hissettiğini hayal bile edemiyorum.

Öne doğru itiyorum ve onu kucaklıyorum. "Oh, Tanrım. Ari, çok üzgünüm."

Vücudu altımda titriyor, elleri yavaşça kalkarak bana yapışıyor. "Onu görmem gerek," diye fısıldıyor.

Geri çekilip önce ona, sonra Z'ye bakıyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." "Ari, bunu yapmak istemezsin," diye araya giriyor Z.

Ari şaşırtıcı bir vahşilikle beni Zeno'ya doğru itiyor ve manikürlü parmağıyla göğsünü dürtüyor. "Onu görmeye gidiyorum." Sesi kesin. Kendisine meydan okunmasına tahammül edemiyor.

Z yenilgiyle ellerini kaldırır.

Ari eve doğru gitmeye başladı, ben de onu takip ettim.

"Hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun?" Z bana yetişmek için acele ederek havlıyor.

"Onunla birlikte. Oraya yalnız gitmesine izin vermeyeceğim."

Bir sürü küfür savuruyor ama benimle kavga etmiyor. Bu da iyi bir şey, çünkü anne-ayısı moduna geçtim. Ari'nin yanında bir kadının gücüne ihtiyacı var ve ben onu terk etmeyeceğim. Babasını görmesi gerekiyorsa, ben de onunla gideceğim.

Eve girerken adımları yavaşlıyor ama görevinden sapmıyor. Kan gölünün içinde yatan kocaman bir adamın yanından geçiyoruz. Onu Christiano'nun şehirdeki apartmanında asansörün dışında gördüğümü hatırlıyorum. İri yarı olabilirdi ama göğsüne isabet eden bir kurşun, hayatını herhangi bir adamınki kadar çabuk bitirmişti.

Savio ve partimizin beşinci üyesi mutfakta duruyorlar, ikisi de telefonlarıyla konuşuyorlar.

Ayaklarının dibinde ikinci bir ceset yatıyor. Ari ve ben yavaşça oraya doğru ilerliyoruz. Topuklarımız mermer zeminde takırdıyor ve odanın her yerinde yankılanıyor. Ev ürkütücü bir şekilde sessiz. Daha önce hiç kasırga ya da

ama bu garip çaresizlik duygusu çok da uzak olamaz. Bir felakete olaydan sonra rastlamanın sessiz önemsizliği.

Christiano yüzüstü yatıyor. Bu küçük bir merhamet. Yüzünü göremiyoruz ama ince giysili hali açıkça belli oluyor. Diğer adam gibi onun da altında yapışkan bir kan birikintisi var.

Ari ve ben ondan yaklaşık yirmi adım ötede duruyoruz. Yanımda onun kesik kesik nefes alışını duyana kadar trans halindeydim. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve yüzü ayaklarımızın dibindeki mermer zemin kadar beyaz.

"Buraya gel, tatlım." Onu kollarıma aldım ve babasının görüş alanından uzaklaştırdım. Savio telefon konuşmasını bitirdi ve Zeno'ya doğru yürüdü. "Diğerleri senin evinden geliyor."

"Polisler buna bayılacak," diye mırıldanıyor Z. "Bütün bir ekip suç mahallinin içine edecek." "Onlara ne söyleyeceğiz?" diye soruyor diğer adam.

"Bildiğimiz kadarıyla," diye cevaplıyor Z. "Partide bize katılmadan önce biriyle buluşacaktı. Ortaya çıkmayınca onu aramaya geldik."

Adamların söylediklerini düşünmeye başlıyorum ve polisin çağrılmasının ne kadar sıra dışı olduğunu fark ediyorum. Mafya işlerini gizli halletmeyi sever. Ama bu patrondu. Belki bu bir fark yaratır.

Her şey çok sıra dışı. Zeno'nun adama meydan okuduğu sırada Christiano'nun öldürülme ihtimali nedir? Bu çok tesadüfi. Bir tetikçi mi tuttu, yoksa bir düşmanının onun için kirli işlerini yapmasını mı sağladı? Her iki seçenek de beni endişelendiren yarım kalmış işler yaratır. Peki ya Ari? Onun da zarar görme ihtimali varken birini göndermiş olabilir mi?

Ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Z, Christiano'yu halledeceğini söyledi ve onu öldürmenin tek yol olabileceği mantıklı ama ben bu olasılığı bilerek göz ardı etmişim. Bu çok tehlikeli bir teklif. Aldo'yu öldürmek bir şeydi ama Giordano ailesinin patronunu öldürmek çok daha riskli.

Birkaç dakika içinde, akşam yemeği partimizden birkaç tanıdık yüz evde belirir. Her biri bir öncekinden daha acımasız görünüyordu. Bu adamlar Hardwick'teki gülümseyen eğlence düşkünleriyle nasıl aynı olabilirdi? Kişilikleri bir madalyonun iki yüzü gibi tersine dönmüştü.

"Tanrım," diye tükürüyor biri. "Vurulmuşa benziyor. Bunu kim yapmış olabilir?" "Kameraları kontrol ettiniz mi?" diye soruyor bir diğeri.

"Kapatıldı," diye onaylıyor Savio. "Bunun arkasında kim varsa ne yaptığını biliyordu."

"Yani elimizde ne tanık ne de film var. Bu işin arkasında kimin olduğuna dair hiçbir ipucumuz yoksa intikam almaya bile gidemeyiz."

Etrafımızdaki odada tansiyon yükseliyor.

"Tek sorunumuz bu değil," diyor birinci adam. "Yeni bir patron yardımcısı bile belirlemedi. Şimdi tüm organizasyon kaosa sürüklenecek."

Diğerleri homurdanarak onaylıyor.

"Aslında," diye yanıtıyor Savio. "Christiano bu sabah benimle konuştu. Zeno'nun bir sonraki komutanı olacağını duyurmaya hazırdı."

Benimki de dahil olmak üzere tüm gözler Z'ye çevrildi.

"Doğru," diye araya giriyor Ari, sesi boş. "Bu akşam partiye gitmeden önce bana Zeno'nun terfisini akşam yemeğinde duyurmayı planladığını söylüyordu."

Christiano, Zeno'yu patron yardımcısı olarak mı seçmişti? Ama nasıl? Neden fikrini değiştirmiş olabilirdi? Ve eğer Savio biliyorsa, Z'ye söylememiş miydi? Yemekten önce Zeno'nun ofisinde bu yüzden mi konuşmuşlardı? Eğer öyleyse, neler olduğunu sorduğumda neden bana söylememişti?

Çok kayboldum, ama kafa karışıklığı için zaman yok. Sirenler hızla etrafımızdaki havayı dolduruyor.

"Bunu daha sonra tartışabiliriz," diye emretti Zeno. "Eğer herhangi biriniz ifade vermemeyi tercih ederse, size önerim

Siz arkadan çıkın. Geri kalanımız ön tarafa çıksın."

Herkes sorgusuz sualsiz onun talimatlarına uyuyor. Orada neredeyse iki saat boyunca ifade verdik. Yetkililer nihayet bizi serbest bıraktığında, Ari'yi Hardwick'e geri götürdük ve bir misafir odasına yerleştirdik. Babasının evi artık bir suç mahalli ve şehre geri dönemeyecek kadar yorgun. Neyse ki, yanında getirdiği gece çantasını ve evdeki birkaç eşyayı almasına izin veriyorlar.

Elena'yı güncelledikten ve Ari ile görüştüğten sonra Z ve ben onun yatak odasına çekiliyoruz. Yatağa oturup cevapsız mesajlar ve aramalarla uğraşıyoruz, ta ki Z ikimizin de telefonunu şifonyerin üzerine atıp beni sözsüz bir şekilde banyoya götürene kadar. Duşu açıyor, sonra elbisemi çıkarmama yardım ediyor. O soyunurken ben buharlı suya giriyorum, sonra bana katıldığında kollarımı ortasına doluyorum.

Uzun dakikalar boyunca su spreyinin içinde sessizce durup birbirimizden güç alıyoruz.

"Z, sence tehlikede olabilir miyiz?" Bu soru bütün gece aklımdan çıkmadı. Eğer Christiano'nun ölümünden Zeno sorumlu değilse, o zaman başka biri sorumluydu. O kişi yeni patron yardımcısının da ölmesini ister miydi?

Ellerine sabun sürüp omuzlarıma masaj yapıyor ve boğazımın derinliklerinden bir inilti çıkarıyor. "Tehlike mi? Bu benim işimin doğasında var ama hayır, yakın bir tehlike içinde değiliz." "Tehlike mi?

Sesinin yumuşak ve rahat bariton tenoru güven verici ve kendinden emin.

Bakışlarımı kaldırıp yüzünü inceliyorum, cevaplar arıyorum. "Christiano'nun ölümünden sen mi sorumluydun?"

"Bunu sana sorduran nedir?" Sesi boğuklaşıyor ve elleri göğüslerimin dış kısımlarında geziniyor. Başparmakları meme uçlarımı kopardığında, içimde bir şimşek çakıyor.

Nefesim kesiliyor ve göğsümü onun becerikli ellerine bastırıyorum. "Bilmiyorum. Sadece çok uygun görünüyor."

"Bizim açımızdan belki, ama Christiano ile sorunu olan sadece biz değildik."

Bu doğru.

Z bizi duruluyor ve beni kollarına alıp sırtımı duş duvarına yaslıyor. Soğuğun şokuyla nefesim kesiliyor. Dudakları üzerimde geziniyor ve kalan nefesimi çalıyor. Çekildiğinde, başka bir soru sormak için ağzımı açıyorum, ama tek bir hamleyle beni susturuyor, içime derinlemesine giriyor.

"Başka soru yok." Emir düzensiz ve kesin.

Tartışmıyorum. Tartışmam. Aleti içimi eritirken olmaz.

Zeno'nun bana olan açlığı hissedilir, benim ona olan susuzluğum ise doyumsuz. Sanki bunlar birlikte geçireceğimiz son saniyeler olacakmış gibi birbirimizi okşuyor, itiyor ve yutuyoruz, ama bunun yerine, bu sadece bir başlangıç.

"Artık aramıza hiçbir şey giremez," diyor Z itişler arasında. Düşünceleri onu da benimkilerle aynı yere götürmüş olmalı.

Bacaklarımı kalçalarına sıkıca sarıyor, kendimi uzakta haykırışlarını hissettiğim uçuruma doğru yönlendirmeye çalışıyorum. Zeno beni vahşi bir şiddetle beceriyor. Bir kasırganın rüzgârıyla bükülen bir avuç içi gibi tutunmak için yapabileceğim tek şey bu. Normalde sadece penetrasyonla boşalmam, ama onun cezalandırıcı itişleri, damarlarımda bir ateşi körükleyecek şekilde vücudunu klitorisime tokatlıyor. Orgazmım içime doğru hızla ilerliyor. Sırtını tırmalıyorum, kendimi durduramıyorum. Zeno aldırıyor gibi görünüyor. Onun boşalması benimkinden saniyeler sonra, kükreyen hayvani bir öfkeyle gerçekleşiyor. Pantolonunu indirip bana yapıyor, vücutlarımız normalleştikçe hareketleri yavaşlıyor.

Ayaklarım yere indiğinde, bacaklarım toparlanırken Z'nin beni dik tutması

gerekıyor. "Tuttum seni."
Ve öyle. Zihin, beden ve ruh.



CHAPTER 17

ERTESİ SABAH UYANDIĞIMDA ZENO'NUN YATAĞINDA YALNIZDIM. SAAT DAHA ERKEN, AMA O ÇOKTAN Gitti. Dün geceki olaylardan sonra, günlerinin bir süre daha yoğun geçeceğini tahmin ediyorum.

Şehre gitmek zorunda kalmadığını umarak onu aramaya karar verdim. Onun atletlerinden birini ve birkaç gün önce getirdiğim pijama pantolonunu giydim. Dişlerimi iyice fırçaladıktan sonra aşağıya iniyorum. Son birkaç basamağa ulaştığımda, köşedeki oturma alanından Zeno'nun sesi yankılanıyor. Hâlâ burada olduğu için ilk tepkim rahatlamak oluyor ama sonra sözleri aklıma geliyor.

"Sana bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim." Sesi nazik ama ciddi. Elena'yla mı yoksa telefondaki biriyle mi konuşuyor? Her ne söyleyecekse çok ciddi. Biraz terbiyesi olan herkes adımlarını geri çeker ve onunla özel bir konuşma yapmasına izin verirdi. Görünüşe göre ben öyle biri değilim. Bunun yerine, bizi ayıran duvara yaklaşıp utanmadan kulak misafiri oluyorum.

"Antonio Banetti ile olan ilişkinizi biliyorum. Uzun zamandır biliyorum." Annesiyle konuşuyor, önerimi dinliyor ve ona gerçeği söylüyor.

Onunla inanılmaz gurur duyuyorum ve tavsiyemi dikkate aldığı için çok duygulandım.

İtirafının ardından sessizlik gelir. Elena bir şeyler mırıldanıyor olmalı. Onu duymuyorum ama Z sanki ona cevap veriyormuş gibi devam ediyor.

"Öyle. Başta çok kızgındım ama yıllar geçtikçe ilişkilerin karmaşık olduğunu fark ettim.

Olaylar nadiren tek taraflı ve siyah ve beyaz kadar basittir. Kim olduğunuzu biliyorum, bu yüzden olanlar için kendinize göre sebepleriniz olduğuna inanıyorum."

"Baban hakkında kötü düşünmeni hiç istemedim. Onunla ilgili her şeye hayrandın."

"Belki de olması gerekenden daha fazla," diye itiraf ediyor Z. "Kimse mükemmel değildir ve hepimiz bunu kabul etsek daha iyi olur."

"Eğer dinlemek isterseniz size biraz açıklama yapmak isterim."

Z sessizdir, ancak devam etmesi için başını sallaması ya da onay vermesi gerekir.

"Babanla evlenmeyi kabul ettiğimde gençtim. Birbirimizi iyi tanı mıyorduk ama birlikte mutlu olacağımızı yeterince bildiğimi sanıyordum. Birkaç yıl sonrasına kadar onun uzun yıllardır başka biriyle ilişkisi olduğunu öğrenemedim."

Şüphelerimde haklıydım. Silvano'nun başka bir kadınla birlikte olması bir yana, Elena da bu ilişkiden haberdardı. Bunun ne kadar acı verici olabileceğini hayal bile edemiyorum.

"Bildiğimi ona hiç söylemedim. Şehirdeki hayatını ve sevdiği kadını öğrenmem bile bir tesadüftü. En azından öyle olduğunu varsayıyorum. Uzun süredir birlikteydiler. Sen on yaşındayken bir şey oldu. Şehirde çok fazla zaman geçirmeyi bıraktı ve ben de Antonio ile olan ilişki mi kestim. Silvano ve ben bir ilişki için gerçek bir çaba gösterdik. İşte o zaman düşük yaptım. Bebeğin bizim için yeni bir başlangıç olacağından çok umutluydum ama hamileliği kaybedip depresyona girdiğimde her şey eski haline döndü. Bana yeniden mutluluk getiren Antonio oldu." Elena'nın sesi sevgi doluydu - babam için hep istediğim türden bir sevgi. O iyi bir adam ve dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyor.

"Başka bir ilişki mi?" Sözleri acı dolu.

"Özür dilerim, onun hakkında kötü düşünmemenizi tercih ederim ama gerçeği öğrenecekseniz, hepsini bilmelisiniz."

"Katılıyorum. Sadece çok şaşırdım. Bulduğu her fırsatta sadakat ve onur vaazları verirdi - bir metresi olması *sadakat* değildir."

"Bu sizin önceliklerinize bağlı. Ailesine ve ondan beklediklerine sadıktı. Sevdiği kadını terk etmeyerek kalbine sadık olmaya çalıştı. Ve size karşı *her zaman* sadıktı çocuklar."

"Sadece sen değil." Z, hızla atan kalbimin birkaç atışı boyunca sessiz kalıyor. "Tony'nin hayatının bu kadar olumlu bir parçası olduğunu duyduğuma gerçekten çok sevindim. Ondan nefret ederek yıllarımı geçirdiğim için pişmanım."

"Mesele de bu," diyor Elena içtenlikle. "Hiçbirimiz mükemmel değiliz. Hepimiz içinde bulunduğumuz koşullarda elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

Z duraklar. "Babamın bu kadından başka çocukları olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Ben, ah... Ben bilmiyorum. Oradaki yaşamlarını öğrenmek için hiç zorlamadım." Sesi bir tür temkinlilikle değişiyor ya da... suçluluk duygusuyla?

Zeno da bu değişimi hissetmiş olmalı. "Nevio'yu biliyorum anne. Endişelenmene gerek yok." "Biliyor musun?" diye sorar inanamayarak.

"Evet. Şehre ilk taşındığımda şüphelerimi doğrulamak için gizlice testler yaptım. Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor, en azından benim açımdan. Sanırım bu yüzden bildiklerimi size anlatmaya karar verdim. Nevio'nun babasının kim olduğu onun kardeşim olduğu gerçeğini değiştirmez ve senin kimi sevmeyi seçtiğin de benim sana olan sevgimi değiştirmez."

"Oh, Z," diye fısıldıyor.

Duyduğum kadarıyla ikisi kucaklaşıyor ve kirpiklerimde biriken gözyaşlarımı silmek zorunda kalıyorum. Sonunda birbirlerine karşı açık olabildikleri için çok minnettarım.

Zeno sessizce, "O zamanlar işleri şimdiki gibi ele almadım ve bunun için üzgünüm," diyor.

"Özür dilemene gerek yok," diye onu temin ediyor. "Seninle inanılmaz derecede gurur duyduğumu biliyorsun ve seni Luisa ile bu kadar mutlu görmek kalbimi sevinçle dolduruyor."

"Babamın yaptığını yapmayacağım, biliyorsun." Sesi ancak bir mırıltının üzerinde ve onu duymak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Hayatımı onu mutlu etmeye adayacağım."

"Yapacağını biliyorum, tatlı çocuk. Isa'yı ne kadar çok sevdiğini görüyorum. Siz ikiniz şimdiden baban ve benim olduğumdan çok daha iyi bir yerdesiniz."

Kalbimin patlamadan daha fazla sevgiye dayanabileceğinden emin değilim. Kulak misafiri olduğuma dair bir kanıt olmadığından emin olmak için gözlerimi tekrar siliyorum ve kızarıklığın uyanmaya bağlı olması için dua ediyorum. Derin bir nefes aldıktan sonra, en iyi merdivenlerden yeni inmiş taklidimle köşeyi dönüyorum.

"Hey!" diye sırtıyorum. "Bölüyor muyum?"

"Hiç de değil," diyor Elena ıslanarak. "Gelin oturun."

Yanına oturmak niyetiyle Zeno'ya doğru yürüyorum ama beni kucağına çekiyor. Şaşkınlıkla ciyaklıyorum ve sevgi gösterimizin onu rahatsız etmemesini umarak Elena'ya bakıyorum. Yüzündeki sırıtış rahatsızlığın tam zıttı. Bizim için gerçekten çok mutlu.

"Zeno ve ben içten bir konuşma yaptık ama sanırım konuştuğumuz her şeyi zaten biliyorsun." Elena Zeno'ya sorgulayıcı bir şekilde bakar.

Kıpırdamadan duruyorum, kulak misafiri olduğum için yakalandığımdan eminim.

"Evet, Luisa'ya zaten her şeyi anlattım," diye itiraf ediyor Z. "Umarım bu kadar kişisel bir şeyi paylaşmam seni üzmemiştir."

Oh, Tanrıya şükür. Dinlediğimi bilmiyorlar.

Dudaklarım garip bir gülümsemeyle kasılıyor.

"Hayır, hiç de değil. İkinizin arasında sır olmamalı. Bunu senin için istemezdim." Bana bakıyor ve muzipçe sırtıyor. "Ailenin yanına ilk taşındığında beni epey korkutmuştun. Seni sürekli Nevio'yla görüyordum ve bu konuda ne yapacağımı bilemiyordum, ağaçların altında birlikte olduğunuz gün gibi."

"Ağaçların altında birlikte?" Parmakları şakacı bir şekilde kaburgalarımın saplanırken Zeno'nun sesi yırtıcı bir hal alıyor.

Kıkırdayarak kıvranıyorum. "Hizmetçinin camı kırdığı günü mü kastediyorsun?" Nevio'yla birlikte ağaçların altında Elena'nın bizi görebileceği bir yerde olduğumuzu hatırladığım tek zaman.

"Evet!" Gülüyor. "Sadece çıldırdığım ve ona kırmasını söylediğim için. Pişman olacağınız bir şey yapmanızı engellemek zorundaydım. Sonra randevunuzu öne çektiniz ve ben bunu fark etmedim. Öğrendiğimde çok endişelendim. Babanla konuştum ve bana hiçbir şey olmadığını ve bu konuyla ilgileneneğini söyledi." Duraklıyor, ciddileşiyor. "Umarım ondan bahsettiğimi duymak seni üzmez."

"Hiç de değil. Aslında sana sahip olduğu için mutluyum. Bunu daha önce nasıl fark etmedim bilmiyorum ama sana çok değer veriyor."

Işıltılı bir kızarıklık yanaklarını ısıtıyor ve nazik gülümsemesi ona olan sevgisini anlatıyor. Zeno'nun elini sıkıyorum ve devam ediyorum. "Sana annemden boşanacağını söyledi mi?"

Z bakışlarımı yakalamak için kayıyor. "Öyle mi? Hiçbir şey söylemedin."

"Çılgın birkaç hafta oldu." Omuz silkiyorum ve Elena'ya

dönüyorum. "Bana dosyalama yaptığını söyledi," diye onaylıyor.

"Geçen gün anneme ilk söylediğinde tartıştıklarını duydum. Annem sizi biliyordu. Nevio'yu bile biliyordu."

Elena'nın yüzündeki tüm renk uçup gidiyor. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Çok önemli bir şey değil. Sanırım babam size annemin başka biriyle birlikte olduğunu da söylemiştir."

Başını salladı. "Evet, kızların ondan olmadığını biliyordum. Sadece onunla olan ilişkimden rahatsız olmamasına şaşırdım."

"Dürüst olmak gerekirse, ona sunacak bir şeyin vardı. Babamı hiçbir zaman seninle yüzleşmeyi ve muhtemelen Hardwick'teki yerini kaybetmeyi haklı çıkaracak kadar önemsemedi. Sanırım bu bilgiyi koz olarak arka cebinde tutabileceğini düşündü ama babamın vazektomisini bilmiyordu. Sanırım bir bakıma sırları birbirini yok etti."

"En azından hepimiz ilerliyoruz." Elena derin bir nefes alıyor, omuzları rahatlamış bir şekilde sarkıyor.

Zeno'ya bakıyorum ve dudağımı kemiriyorum. "Evet, artık sır yok. Gia'ya söylememde bir sorun yok, değil mi?"

Z'nin gözleri azarlayarak hafifçe büyür.

"Bunu *biriyle* konuşmam gerekiyordu. Ve Gia kimseye söylemedi. Ancak bu, ailelerimizde gerçeği bilmeyen tek kişilerin Nevio ve küçük kız kardeşim olduğu anlamına geliyor. Nevio'ya söylenmeli mi diye düşünmeden edemiyorum. Ben olsam asla bir şey söylemezdim ama eninde sonunda ortaya çıkacak ve şahsen bilmeyi hak ettiğini düşünüyorum." Özür dileyen bir ifadeyle anne ve oğluna bakıyorum. Fikrimi söylemek istiyorum ama bu hassas bir konu ve onları üzmem istemiyorum.

Z annesine bakıyor ve omuz silkiyor. "Sanırım bu sana bağlı."

Endişe alnını kırıştırıyor. "Benden nefret etmesini istemiyorum ama belki de haklısın. Bunu düşünmem gerekecek."

Ona güven verici bir gülümseme veriyorum.

"Peki o zaman," diyor Z, bacağıma okşayarak. "Birkaç saat içinde avukatımla bir randevum var. Temizlenip şehre gitmem gerekiyor."

Bugün Pazar, avukatlarla görüşmek için alışılmadık bir gün ama patronu dün gece öldürülmüş. Sanırım bu acil bir durum olarak nitelendirilebilir.

Elena ayağa fırlar. "Biraz yumurta pişireceğim. Sosis mi pastırma mı?" Zeno ve ben hep bir ağızdan "Pastırma," diyoruz.

Kıkırdıyorum ve Z'nin kaburgalarını dürtüyorum - daha önceki gıdıklamalarına karşılık. Ben Elena'nın peşinden koşarken homurdanıyor ve kıcımlı tokatlıyor.



Bir Ay Sonra

"HEY, SİZ İKİNİZ! BU KUTULAR DA NEYİN NESİ?" ARI, ZENO VE BENİM BEKLEDİĞİMİZ YERE DOĞRU YÜRÜDÜ.

lobideki asansörü arıyor. *Bizim dairemiz.* Birkaç haftadır onunla kalıyorum, ama tüm eşyalarımı resmi olarak ancak şimdi taşıyoruz. Onun evinin benim de evim olduğunu düşünmek çok garip.

"Bugün taşınma günü. Dersler yakında başlıyor, bu yüzden şehre yerleşmem gerekiyordu." Geçen ay Ari'yi pek görmedim. İkimiz de hayatımızdaki büyük değişikliklere alışmakla meşguldük. Christiano gittiğine göre Ari'nin hayatı artık kendisine ait ve özgürlük ona çok yakışıyor. Zaten güzeldi ama şimdi sert hatları yumuşadı. Daha önce olmadığı kadar mutlu görünüyor. "Ne yapıyorsun?"

"Babamın dairesini satmaya karar verdim ve süreci başlatmak için bir emlakçıyla görüşüyorum. Daireyi yenileyip tutmayı düşündüm -bildiğiniz gibi olağanüstü bir manzarası var- ama taşınmayı tercih ediyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey."

Ari'nin bakışları Zeno'nun üzerinde kalıyor. "Nasılsın, Z? Yeni pozisyonuna alışıyor musun?"

Ona baktığında dudakları sevgiyle yukarı doğru kıvrılıyor ve bir şeylerin geçtiğini hissediyorum

Aralarında.

"Burada şikayet yok." Biz sohbet ederken diğer yolcularla birlikte açılıp kapanan asansör kapılarına bakıyor. "Eğer satmayı düşünüyorsanız, ben de pazarda olabilirim."

Kaşlarını kaldırarak ona bakıyorum.

Omuz silkiyor. "Üst katta güvenlik daha iyi. Daha geniş bir alan. Diğerini yenilerken benim evimde yaşayabiliriz - ikimizin de evinde olduğu bir yer haline getirebiliriz."

Şaşırdım ama söyledikleri mantıklı. Önceki sahibinin anıları onu rahatsız etmiyorsa, beni de rahatsız etmez. Oraya sadece bir kez gitmiştim. "Tamam." Karikatürize edilmiş bir gülümsemeyle Ari'ye bakıyorum.

Başını geriye atıyor ve karnının derinliklerinden gelen bir kahkaha atıyor. "Tamam o zaman. Beni ara Z. Bir şeyler ayarlarız."

Asansöre birlikte biniyoruz, Z ve ben bizim kattan çıkarken Ari yukarı doğru devam ediyor.

"İyi gidiyor gibi görünüyor," diyorum eşyalarımı misafir yatak odasına götürürken, ben onları gözden geçirecek zaman bulana kadar eşyaları orada saklamaya karar vermiştik. "Babası yanında olmadan çok daha mutlu olduğunu söyleyebilirim."

Ari, vurulmasından sonraki haftalarda babası hakkında bitmek bilmeyen sorgulamalara maruz kalmıştı. Zeno'nun bana söylediğine göre, kimse Giordano'nun patronunu kimin öldürdüğünü tam olarak belirleyememiş. Soruşturma henüz kapanmadı, ancak bundan bir şey çıkacağını düşünmüyor. Aile bile saldırıyı kimin düzenlediğini tespit edemiyorsa, polisler nasıl cevap bulmayı umabilir ki?

O geceyi binlerce kez düşündüm ve hafızamı yeniden oluşturmaya çalıştım. Bir rüyadan uyanmak ve eğer onları korumaya konsantre olmazsam detayların kaybolacağını bilmek gibi. Hatırlamak için açıklanamaz bir ihtiyaç hissediyorum.

"Christiano öldürüldükten yaklaşık bir hafta sonra Kapının Muhafızı ile uzun bir sohbet yaptığımdan bahsetmiş miydin?" Zeno'yu oturma odasına kadar takip ediyorum, gözlerim kaslı sırtına yapışmış durumda.

"Kim?"

"Hani şu giriş kapısında çalışan yeni çocuk var ya. Sanırım adı Adam, ama beni içeri almadığı o ilk günden sonra ona Kapının Muhafızı adını verdim."

"Bundan bahsettiğine inanmıyorum." Girişteki masanın üzerinde duran posta yığınının kontrol ediyor, muhtemelen hikâyemle nereye varacağımı merak ediyor.

"O kadar da kötü bir çocuk değil. Jersey'de küçük bir kasabada büyüdü ve birkaç yıl orduda görev yaptı."

Z gözlerini bana dikti, kaşlarını sabırsızca kaldırdı.

Kanepeye uzandım ve telefonumu açtım. "Komikti. İnsanların hep acelesi olmasıyla ilgili bir şaka yaptı. Nişan yemeğinin olduğu gece seni ön kapıdan uçarak geçerken gördüğünü söyledi. Sen olamayacağını, çünkü bizimle birlikte evde olduğunu söyledim ama seni gördüğüne yemin etti. Tüm ev sakinlerinin araçlarını öğrendiğini söyledi." Gözlerim kayıyor ve onunkilerle çarpışıyor.

İyi bir sebepten dolayı yaptığım konuşmadan bahsetmemiştim. İçimden bir ses bunun doğru olup olmadığını merak ediyordu. Zeno'nun Christiano'nun ölümünden kazanacağı önemli bir miktar vardı. Ve onu ofisinde volta atarken gördüğümde, o gün yaşanan tüm olayların inanılmaz derecede ... uygun olduğu hissinden kurtulamadım.

Z kanepenin etrafında dolanıp bana doğru geliyor. "Bütün akşam seninle evdeydim. Beni gördün." "Senin takım elbiseni giymiş bir adamın ofisinde volta attığını gördüm."

Çenesini kaldırıyor ve boynunu ovuşturuyor. "Sanırım Savio ve ben takım elbiselerimizi değiştirebilirdik. Ben Christiano'yu öldürmeye koşarken o benim yerime geçip ofisimde

bekleyebilirdi, ama bu

Yani komplonun içinde beraberdik."

"Gerçekten de onun için yeterli motivasyon bulmakta zorlandım. Ne de olsa Christiano onun amcasıydı. Savio neden onun ölmesini istesin ki? Öte yandan, Ari. Ari'yi tekrar tekrar düşündüm. Christiano'nun yanında ne kadar ağırbaşlı olduğunu ve bana ne kadar şiddet uyguladığını, mucizevi bir şekilde devre dışı bırakılan güvenlik kameralarını düşündüm. Ama en çok babasının öldüğünü gördüğünde ne kadar üzüldüğünü ve kederin rahatlamaya ne kadar benzeyebileceğini düşündüm."

"Tasarladığınız plan çok etkileyici."

"Oldukça yaratıcı, değil mi? Yetkililer için geride hiçbir kanıt kalmadı, bir sürü tanık malikaneden hiç ayrılmadığınızı doğrulayabilir ve Ari'nin babasına olan sadakatini sorgulamak kimin aklına gelir? Sadece üçünüz de bu işin içindeyseniz işe yarar, ama eğer durum buysa, neredeyse mükemmel bir suç olurdu."

"Sen hariç," diyor sessizce. "Sen sorguladın."

"Sadece başka kimsenin sahip olamayacağı içgörülere sahip olduğum için."

Z kanepenin arkasını kullanarak üzerime doğru eğiliyor. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta, çalkantılı bakışlarıyla beni boğuyor.

Kalbim onun yakınlığından ürüyor ve zihnim ne söyleyeceğini merakla bekliyor.

Ağzını kulağıma yaklaştırmadan önce bir dakika geçiyor. "Beyaz şarap mı kırmızı mı?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde nefes alıyor ve konuşmamızı bir metre aşağıya gömüyor.

Cevap veremeden kendi nefesim kesiliyor. "Kırmızı."

Yavaşça uzaklaşıp mutfığa doğru yürüyor ve işte o zaman birbirimiz için yarattığımızı anlıyorum. Çünkü Zeno De Rossi benim için bir değil iki kez adam öldürdü ve bu beni zerre kadar rahatsız etmedi. Beni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yaptı. Ben de onun için aynısını yapardım.

Bizimki gibi bir aşk her ne pahasına olursa olsun korunmaya değer, işte bu yüzden bu konuşma bir daha asla olmayacak.

"Akşam yemeğinde ne var?" Parlak bir şekilde soruyorum, mutfakta ona katılmak için koltuktan kalkıyorum. Bakışlarımı takdirle karşılıyor. "Biftek."

"Kutlama mı yapıyoruz?" Bir kaşımı kaldırıyorum. Bu birlikte yaşadığımız ilk resmi gece ve bu olayı anması çok hoş.

"Kesinlikle. Sen şarabı doldur, ben de yemeğe başlayayım."



İKİ SAAT SONRA, bütün bir günün ardından karnımız tok, ayaklarımız yorgun bir şekilde şarap kadehlerimizi alıp balkona çıkıyoruz. Z, ortada bana yer açmak için bacaklarını iki yana açarak şezlonga oturuyor. Göğsüne yaslanıyorum ve kolları beni sardığında onaylarcasına mırıldanıyorum.

"Çok güzel bir gece," diye mırıldanıyor.

"Öyle ve akşam yemeği mükemmeldi. Teşekkür ederim." O kadehi alıp yanımızdaki masaya koymadan önce şarabımdan bir yudum alıyorum ve ellerimi ellerinin arasında tutuyorum. Rüzgâr binaların arasından düzenli bir şekilde esiyor ve aşağıdaki şehre hayranlıkla bakarken bize mükemmel bir esinti veriyor. Neon renklerin sıçramasına dikkat kesiliyorum ama Zeno'nun ellerinin benimkilere dokunduğunu görünce kolayca dikkatim dağılıyor. Tutuyor ve okşuyor.

"Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç hayal etmemiştim," diyor usulca. Sıcak nefesi kulağımın dibinden geçiyor. "Ya da bir insanın hayatımı bu kadar tamamen değiştirebileceğini."

"Bazı insanlar için değişim kirli bir kelimedir."

"Bu durumda, değişim *çok* iyi bir şeydi. Dünyama ışık getirdin İsa ve seni her zaman yanımda istiyorum." Sağ eli yanımızdan kalkıyor ve parmaklarının arasından ışıltılı bir elmas yüzük çıkarıyor.

Ciğerlerimin çalışması durdu. Duygu yoğunluğundan nefes alamıyor ya da düşünemiyorum. Tek yapabildiğim, Zeno'nun titreyen sol elimi tutup yüzüğü yavaşça parmağıma geçirmesini şaşkınlıkla izlemek.

"Luisa Banetti, sen tanıdığım en özgün, sadık ve tutkulu kadınsın. Hayatı kendi şartlarına göre yaşıyorsun ve seninle ilgili her şeye hayranım. Bu dünyada senin karım olmandan başka bir şey istemiyorum." Parmaklarımı kendi parmaklarına doluyor ve öpmek için elimi dudaklarına götürüyor. "Benimle evlenir misin, İsa?"

Sandalyede ona doğru dönerken sulu bakışlarım ellerimizden tekrar yüzüne kayıyor. Yüzüklü parmaklarımı yanağına koyarak dudaklarımı onunkilere yaklaşıtıyorum. "Evet, Zeno. Sonsuza kadar ve daima, *evet*."



5 Ay Sonra

"İKİ KIZ, HEM D E BİRBİRİNİN AYNISI. ELLERİ DOLU OLACAK." YASLANDIM

Livia'nın bir sonraki hediyesini açmasını izlerken Zeno'nun yanında. Farklı arkadaş ve aile grupları arasında birkaç küçük toplantıyı koordine etmek yerine Hardwick'te dev bir parti düzenlemeye karar verdik. Haftalar süren planlamadan sonra, etkinlik nihayet burada ve sorunsuz bir şekilde gerçekleşiyor.

Liv yedi aylık ve kocaman. İlk doktor ziyaretlerinde çiftin ikiz beklediğini öğrendiler. Daha sonraki bir ultrasonda söylendiği gibi tek yumurta ikizleri. Yardım tutacak paralarının olması iyi bir şey çünkü Liv'in bırakın iki bebeği, bir bebeğe bile bakabileceğini hayal edemiyorum. Kızların vücudunu nasıl mahvettiğini durmadan anlatıyor ama ikiz hamilelikten gördüğü ilgiye bayıldığını biliyorum.

"Nevio'ya yakından göz kulak olmamız gerekecek. Stres onun için kolay olmayacak," diye mırıldanıyor Z kulağıma yakın.

"Evet. En azından buna kadar iyi iş çıkardı."

Çiftin düğünü küçüktü, ancak Liv her fırsatta zengin seçimlerle kendini şımartmayı ihmal

etmedi; basit g ller çok basit olduğu için akayıklarda ısrar etti ve aceleyle

Şehirdeki en özel gelinlik butiği. Etkinliğin ne kadar mal olduğunu bilmek istemiyorum. Umurumda bile değil. Önemli olan tek şey Nevio'nun rolünü nezaketle oynaması ve Livia'nın delicesine mutlu olmasıydı.

Bana ailemi ne kadar çok hatırlattıklarını düşünmemeye çalışıyorum.

Elena Nevio'ya ailesini ve ilişkisini anlatmaya karar verdi. Hepimiz bu haberi nasıl karşılayacağı konusunda endişeliydik ama şaşırtıcı derecede iyi gitti. Aslında, bence bu ona kim olduğu ve neden ailesindeki diğer erkeklerden her zaman bu kadar farklı olduğu konusunda uzlaşması için ihtiyaç duyduğu gerekçeyi verdi. Ayrıca reddetmemin acısını hafifletti ve bize bağlantı için başka bir yol verdi. Bu haber ve terapistiyle sıkı bir program arasında Nevio hayatından memnun görünüyor. O ve Zeno küçük aralıklarla birlikte vakit geçirmeye bile başladılar.

Liv ve Nevio bana ailemi hatırlatıyor olabilir ama onların hikayesi yazılmamış ve olasılıklar dünyasına açık.

Kâğıt mendili yırtan Livia, parlak bir hediye paketinden leopar desenli fiyonk setini çıkarır ve bayılır. "Oh... aman... *Tanrım!* Bunlar çok şirin!"

Nevio kaşlarını kaldırıp başını sallayarak beni güldürüyor.

"İsa"-Gia arkamdan dikkatimi çekiyor-"eve gitmemin bir sakıncası var mı? Pek iyi değilim." Yüzü yemyeşil.

"Tabii ki hayır. Eve git ve biraz dinlen!" Elini sıkıyorum ve yüzünde endişeyle arkasında duran Carter'a gülümsüyorum.

İkili, özellikle de bir ay önce kendi hamileliklerini duyurduktan sonra nadiren ayrı kalıyorlar. O zamandan beri Gia korkunç sabah bulantılarıyla mücadele ediyor. Düğünlerinden sonra balayı dönemine pek izin vermedi. Hayatımda gördüğüm en güzel, en dokunaklı arka bahçe töreninde yeminlerini ettiler. Boston sağdıç olarak babasının yanında durdu ve Emily de nedimeydi. Her iki çocuk da yeni üvey annelerine sıırılsıklam aşıktı. Ve şimdi, aile en yeni üyesinin beklentisiyle ayın üzerinde.

Carter'ın kız kardeşi Cora, herkesi memnun edecek şekilde mesafesini korudu. Düğün için geldi ama ertesi sabah ilk iş şehre geri döndü.

Kısa sürmesi beklenen bir ziyaret için eve döndüğümünden bu yana olaylı bir altı ay geçti. İlk günler çalkantılı olsa da, Christiano'nun ölümünden bu yana denizler sakin ve gökyüzü açık. Ölümüyle ilgili soruşturma başka bir ipucu olmadan kapatıldı. Savio'nun ve diğer kapoların çoğunluğunun desteğini alan Zeno, Giordano ailesinin patronu olarak dümene geçti. Ve gençken planladıkları gibi, Savio artık Z'nin danışmanıdır. İkisi ayrılmaz bir ikili. Savio, Zeno'nun eski dairesini bile satın aldı, ancak yeni evimizin tadilatı hala devam ediyor, bu yüzden tamamlanana kadar taşınmıyoruz. Hala Tuxedo Park'ta yaşamak istemiyor, ancak zamanımızın çoğunu şehirde geçirdiğimiz için bu bir sorun olmadı.

Okulu neredeyse bitirdim ve hatta ders çalışmadığım ya da düğünler ve duşlar planlamadığım zamanlarda kitabımın yarısını yazmayı başardım. Livia ve Gia'nın yanı sıra benim de planlamam gereken bir düğünüm vardı, ancak Zeno ve ben kendimiz için özel bir destinasyon töreni yapmaya karar verdik. Noel'in ertesi günü Aruba'ya gidiyoruz, sadece iki hafta kaldı. Kimse bizimle gelmiyor. İstediler ve birkaç kişi büyük günümüze erişimlerinin engellenmemesi gerektiğini içtenlikle savundu, ancak başkalarını memnun etmekle ilgilenmedik. Düğünümüz sadece bize özel bir gün olacak. Hiçbir stres ya da beklenti olmadan cennet kıyılarında birbirimize içten yeminler edeceğiz. Sadece Zeno ve ben birlikte olacağız.

Döndüğümüzde, şehirdeki lüks bir otelde tüm dostlarımız ve ailemizle kutlama yapabileceğimiz

dünya standartlarında bir resepsiyon düzenleyeceğiz. Ayarlamalar yapıldı. Gelinliğim hazır ve kalbim dolu.

"Dünyadan Luisa'ya." Zeno'nun erkeksi sesinin uğultusu beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Ne?"

"Hediyeler bitmek üzere. Sırada ne var?"

"Oh, herkese geldikleri için teşekkür edeceğiz ve istedikleri kadar kalabileceklerini söyleyeceğiz." "Bu çok uzun sürmez. Tahminciler bu akşam için kar yağma ihtimalini artırdı."

Dışarıda bulutlu gökyüzüne bakıyorum. "Bu harika olurdu. Sahile gitmeden önce biraz kar görmeyi çok isterim."

Z kolunu sırtıma doluyor. "Senin için harika ama Ari, Grace ve birkaç kişinin daha yollar kötüleşmeden şehre dönmesi gerekecek."

Gözlerim duvarın dibinde kız arkadaşıyla duran çocukluk arkadaşına kayıyor, ikisi hafifçe birbirlerine yaslanmışlar. Babasının ölümünün gerçekliğine alıştıktan sonra, Ari yeni hayatında gelişmeye başladı. Babasının restoranlarından birinin yönetimini devraldı ve Grace ile resmi bir çift oldular. Christiano ortalıkta yokken, Mafya onun cinsel tercihlerini daha az önemseyemezdi. Larson'lara gelince, onlar da kızlarının ilişkisini anlamakta zorlanıyorlar. Onu çok seviyorlar ama Ari'den hâlâ Grace'in partneri ya da kız arkadaşı olarak değil arkadaşı olarak bahsediyorlar. Umarım zamanla düzelirler.

Onlar adına çok sevindim. Grace her zamankinden daha mutlu ve bir tiyatro şirketinde tam zamanlı çalışıyor. Dairesini tuttu ama ikisi neredeyse tüm zamanlarını Ari'nin evinde geçiriyorlar. Grace'in kira kontratı bittiğinde bu anlaşma daha kalıcı hale gelirse hiç şaşırırmam.

Annemle babamın durumu biraz inişli çıkışlı oldu. Elena anneme bölgedeki başka bir evde yeni bir iş bulmasına yardım etmeyi teklif etti ama bunun iyi gitmeyeceğini biliyordum. Annem damat piyangosunu kazandığına ve bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacağına ikna olmuş durumda. Bu tür bir hak sahipliğini mümkün kılmak konusunda isteksizdim, ancak bu kadar çok varlığımız varken onu geri çevirmeyi haklı çıkaramıyorum. Ne de olsa o benim annem.

Zeno ve ben, Gia ve Carter'la birlikte, başka hiçbir tahsisat yapılmayacağı kesin şartı altında annem için sabit bir aylık maaş sağlama konusunda anlaşmaya vardık. Eğer harcamaları ya da kumarı yüzünden başını belaya sokarsa, bu onun sorunu olacak. Ona muhtemelen hak ettiğinden daha fazlasını veriyoruz.

Birkaç hafta önce bir apartman dairesine taşındı ve babama boşanma konusunda çok az tepki verdi. Kulübede kalıyor ve sık sık Hardwick'te bulunabiliyor ama Elena'yla ilişkilerini açıkça ilan etmediler. Belki de hiç ilan etmeyecekler. Ne olacağını söyleyemem ama ikisi de uzun zamandır olmadıkları kadar mutlular ve bu benim için yeterli.

Livia ve annem kulübeden ayrıldıktan sonra babam Marca'ya Gia'nın Hardwick'teki işini devralma ya da ön lisans diploması için okula gitme seçeneklerinden birini sundu. Çok sevindim, okulu seçti ve şaşırtıcı bir şekilde kendini derslerine verdi.

"Sanırım temizliğe başlayacağım," diyorum Z'ye.

Livia ayağa kalkmış, misafirlerine gözyaşları içinde teşekkür ediyor. Çifte doz hormon zaten değişken olan duygularına zarar vermiştir. Neyse ki, Nevio'nun rahat kişiliği onu görünüşte etkilenmemiş tutmuştur. Ona bir mendil uzatır ve ikisi de veda eden konuklarıyla vedalaşmaya başlar.

Bir saat sonra evde sadece geceyi burada geçirecek olan bizler kalmıştık. Nevio, Liv'in dinlenmesi için yukarı çıkmasına yardım ediyor ve Elena babamla birlikte ortadan kayboluyor. İki hizmetçi koşuşturarak tabakları ve atılmış ambalaj kâğıtlarını topluyor. Yardım etmek isteyerek, mutfığa götürmek üzere koltuklarımızın yanından birkaç punç bardağı topluyorum. Onları tezgâhın üzerine koyuyorum ve masanın üzerinde fazladan bir yığın "Oh Baby" baskılı peçete gördüğümde

ayrılmadan önce duraklıyorum. Bir tanesini elime alıp parmaklarımı kenarlarındaki özel çiçek tasarımının üzerinde gezdirdim. Çiçek aranjmanları ve diğer dekorlarla mükemmel bir uyum sağladılar. Her şeyin bu kadar iyi sonuçlanmasından son derece mutlu oldum.

"Bunun için üzgünüm," diyor Zeno masada bana katılırken. Biz son konukları uğurlarken bir telefon görüşmesi yapmak zorunda kalmıştı.

"Sorun değil." Ona gülümsüyorum ve tekrar peçeteye bakıyorum. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece bunları atsam mı yoksa saklasam mı diye düşünüyordum." Kalbim göğsümde çılginca bir dansa başlıyor.

"Onları saklamak mı?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde.

"Bütün gün sana nasıl söyleyeceğimi düşündüm-" Gözyaşlarım kendi gözlerimi yakarken o çok sevdiğim su rengi gözlere bakıyorum. "Bu sabaha kadar emin değildim ama görünüşe göre yazın kendi düşümuza ihtiyacımız olacak."

Zeno bir an hareketsiz kalıyor, dudakları hafifçe aralanıyor. "Hamile misin?" diye nefes alıyor.

Başımı sallıyorum, umutsuzca çocuklarla ilgili rahat tavrının sadece bir gösteri olmadığını umuyorum çünkü bunun bu kadar çabuk olmasını istememiştim. Doğum kontrolünü bırakmamı konuşmuştuk ama daha ilk ayda hamile kalacağım kimin aklına gelirdi ki? Ben düşünmezdim.

Korkularımı kovan Zeno, beni kollarına alıp etrafında döndürürken muzaffer bir sırıtış sergiliyor. Ciyaklayıp gülüyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. Baş döndürücü dairelerimizi yavaşlattığında, ayaklarım tekrar yere değiyor ve bakışlarımız ateşli bir aşkın sessiz iletişimde kilitleniyor.

"Beni şu anda olduğumdan daha fazla mutlu edebileceğinizi düşünmemiştim. Ama çok iyi yaptığın gibi, yanıldığımı kanıtladın. Seni *o kadar çok* seviyorum ki." Dudakları içimde eriyor, tutkusunun ve bağlılığının her zerresini hissettiren şehvetli bir süzülüş.

Zaman içinde bu yere olan yolculuğumuz zorlu geçmiş olabilir, ancak şimdi burada olduğumuza göre, mücadelenin ödülüne değdiğini açıkça söyleyebilirim. Zeno De Rossi'yi tüm ruhumla seviyorum ve zamanın sonuna kadar da sevmeye devam edeceğim.



Sessiz Önyargı'yı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Gurur ve Önyargı karakterleri çoğumuz için çok sevilen karakterler ve umarım her birinin hakkını vermişimdir.

Bonus Bölümler

Tek bir bakış açısının yarattığı entrikayı ne kadar sevsem de, birçoğunuzun hikayeyi Zeno'nun bakış açısından görmek için yanıp tutuştuğunuzu biliyorum. Artık herkesin sırları açığa çıktığına göre, Luisa ve Zeno'nun hikayesinin önemli sahnelerini detaylandırarak yazdığım dört bölümü esrarengiz kahramanımızın bakış açısından okuyabilirsiniz. Kaçırmak istemeyeceğiniz dokuz bin kelimelik perde arkası aksiyon ve patlayıcı arzu!

Sessiz Önyargı Bonus Bölümlerinin ücretsiz kopyasını indirmek için aşağıdaki bağlantıyı takip edin!

Bonus Bölümler



Daha fazla kitabıma göz atmak ister misiniz?

Beş Aile Serisi'nin ilk kitabı *Forever Lies*'ı ücretsiz indirin!

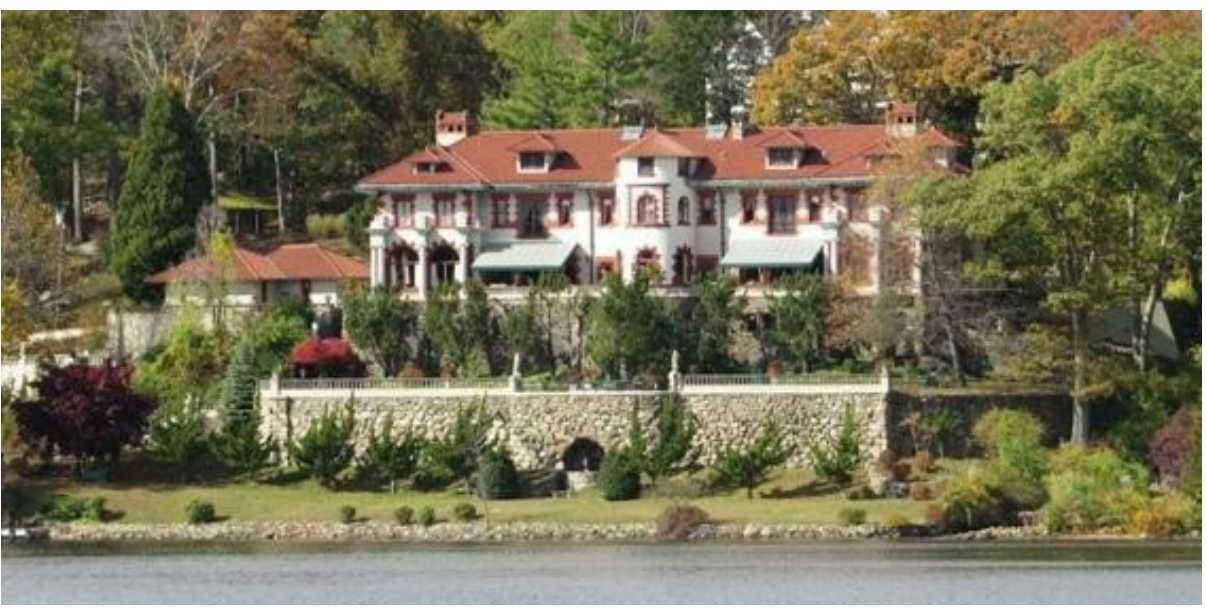
Alessia Genovese'nin dünyasını alt üst etmek için tek gereken, durmuş bir asansörde geçirdiği beş dakikaydı. Milyonlarca New Yorkludan sadece biriydi, ama şimdi Luca Romano'nun radarına girmişti ve Luca onun kaçıp gitmesine izin vermeyecekti. Alessia'yı yalanlar ve hilelerle dolu dünyasına sürükleyen Luca'nın gizli ajandası, Alessia'nın mükemmel bir şekilde hazırlanmış hayatını paramparça eder. Bazen yalanlar gerçeklerden daha kolaydır...

İlk bölümü okumak için birkaç sayfa daha çevirin!



Facebook okuyucu grubuma katılmayı ve iletişimde kalmayı unutmayın!

Jill'in Açgözlü Okuyucuları



TEŞEKKÜR

Darcy ve Elizabeth'i günümüzün tehlike ve aldatma dolu dünyasına taşıma yolculuğuna başladığımda, hikâyelerinin başlayacağı tek bir yer olduğunu biliyordum. Tuxedo Park'taki görkemli malikâneleri ilk gördüğümde çok gençtim, yine de etkilerini hâlâ net bir şekilde hatırlayabiliyorum. Kapılı giriş, asırlık ağaçlardan oluşan bir gölgelik altında yer alıyor ve gölün etrafında, tarihle iç içe geçmiş evlerin yamaçları süslediği dolambaçlı bir yola açılıyordu. Kendimi bir güvenlik kontrol noktasından ziyade zamanda bir geçitten geçmiş gibi hissettim.

Değerli aile dostumuz Peter Regna'ya bana böyle bir yaratıcı ilham fırsatı sağladığı için teşekkür etmek istiyorum. Tuxedo Park ile ilgili her şey mükemmeldi. Malikanesinin dış cephesindeki İspanyol aksanları Christiano'nun malikanesi vizyonumu oluşturmak için kullanılırken, iç mekanın anıları da Hardwick'in tarihi salonları oldu. Peter basit bir ziyaretin böyle bir etki yaratacağını bilemezdi ama yarattı. Ve bence bu, hepimizin en basit jestlerle başkalarının hayatında nasıl olumlu bir iz bırakabileceğimizin güzel bir hatırlatıcısı.



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.